E. S. Gardner
PŘÍPAD MODELEK S DLOUHÝMA NOHAMA

PŘEDMLUVA

E. S. Gardner

Již nějaký čas mám v úmyslu věnovat tuto knihu s vhodnou předmluvou Michaelu Anthony Luongovi, nenápadnému, avšak kvalifikovanému a neobyčejně pečlivému odborníku na poli soudního lékařství.

Doktora Luongajsem poprvé potkal před několika lety, když jsem na Harvardské lékařské univerzitě navštěvoval seminář o vyšetřování zabití. Seminář byl organizován pod záštitou kapitána Francese G. Leea z New Hampshiru.

V té době na mne udělala hluboký dojem dokonalá intelektuální poctivost doktora Luonga, jeho upřímnost, postoj zůstávat v pozadí nesobecké lásky ke své profesi.

Doktor Luongoje stále ještě poměrně mladý muž, byť je starším členem katedry Soudního lékařství na Harvardské univerzitě. Po mnoho let vede na Harvardu semináře o vyšetřování zabití člověka. Je mimořádným patologem Massachusettské státní policie, dále pak je soudním patologem s osvědčením Americké komise pro patologii.

Jedním z nápadných povahových rysů doktora Luonga je jeho touha po pravdě a odmítání nechat se vmanipulovat do situace, kdy je možné učinit ukvapené závěry. V policejních kruzích je dobře známa skutečnost, že když policisté s nadšením dávají dohromady nějaké důkazy proti obžalovanému, stojí doktor Luongo, pokud jde o argumentaci, dost pravděpodobně na opačné straně jen proto, aby se ujistil, že se policie nedá po špatné stopě.

Jak mi bylo řečeno, v takových případech předkládá protichůdné důkazy s takovou brilantností, která by udělala čest kterémukoli zkušenému obhájci s celostátním renomé.

Jedna věc je jistá: ve chvíli, kdy doktor Luongo sám sobě dovolí vyslovit závěr, jedná se o výsledek logiky, vědecké dedukce, konkurence pojmů a řádného zvážení fakt.

Několik let sleduji vývoj doktora Luonga v profesi, již si vybral:

vydobyl si respekt těch, kteří s ním pracují a co se týče intelektuální poctivosti a spravedlivosti, vybudoval si celostátní renomé.

Lidé jako doktor Luongo razí novou cestu na poli soudního lékařství

tím, že odborník jen popisuje fakta, místo toho, aby byl stoupencem té strany, která ho povolala. Odborník se zde jeví jako zcela nestranný vědec s vysokými ideály, nepředstavuje obžalobu ani obhajobu, ale pouze pravdu a spravedlnost.

A tak jsem se nakonec rozhodl věnovat tuto knihu mému příteli MICHAELU ANTHONY LUONGOVI, doktoru medicíny.

Erle Stanley Gardner

OBSAZENÍ POSTAV

PERRY MASON - pokoušel se hrát skořápky se střelami

DELLA STREETOVÁ - Masonova „neprůstřelně“ spolehlivá sekretářka

STEPHANIE FALKNEROVÁ - brunetka s šedýma očima, která ví, jak zacházet se zbraní

EVA ELLIOTOVÁ - inspirací této modrooké blondýnky jsou její aspirace

MARIE BARLOWOVÁ - bývalá Garvinova sekretářka; „prozatím opět v kanceláři“

GEORGE CASSELMAN - mrtvý muž, který býval temperamentním podnikatelem

HOMER GARVIN, senior - ozbrojený sázkař, který na sebe chce v krvavé situaci svést falešnou stopu

HOMER GARVIN, junior - playboy, čerstvě ženat s rudovláskou s chladnýma očima

NADPORUČÍK TRAGG - Masonův oponent z oddělení vražd

PAUL DRAKE - soukromý detektiv, sídlící pár kroků od Masonovy kanceláře

SERŽANT HOLCOMB - Traggův Pátek, který si myslel, že to byla záměna

HAMILTON BURGER -jadrný státní zástupce, jehož důkazy se ukázaly být neopodstatněné

SOUDCE HILTON DECKER - soudcoval v případu Mason versus Burger

GUY HENDRIE - Burgerův hlavní asistent u soudního přelíčení

ALEXANDER REDFIELD - opatrný expert na balistiku; vůči Masonovi byl ostražitý

PAUL CLINTON - zeptejte se ho na cokoli pokud jde o krev

DAWN (JOYCE) GARVINOVA - nová manželka Homera Jr. z Las Vegas ví, jak zatočit kolem

LORRAINE KETTLEOVÁ - byla si dokonale něčím jistá

GERTIE - Masonova romanticky uvažující telefonní spojovatelka, která mu vnukla nápad

1.

Když Perry Mason na sobě ucítil pohled Delly Streetové, zvedl oči od zákoníku a zadíval se na elegantní, energií nabitou postavu ve dveřích.

„Co se děje, Dello?“

„Jaký je status neprovdané ženy, která má známého v podobě neženatého muže?“

Mason komicky povytáhl obočí. „Dello, pro takový případ neexistuje žádný úřední status. Proč se ptáte?“

„Protože,“ odvětila, „v přední kanceláři čeká slečna Stephanie Falk-nerová. Říká, že, cituji: ‚má známého' konec citátu, v osobě Homera Garvina.“

„Homera Horatia Garvina?“ zeptal se Mason. „Našeho zákazníka?“

„Ne Homera Garvina Seniora, ale Homera Garvina Juniora.“

„Aha, Junior,“ pravil Mason. „Myslím, že dělá do kšeftu s auty. A v čem se zdá, že tkví problém slečny Falknerové?“

„Chce se s vámi setkat v soukromé záležitosti a doufá, že její známost s Garvinemjí pomůže zvýšit váš zájem o daný problém.“

„O jaký problém jde, Dello?“

„Zdědila hernu v Las Vegas v Nevadě. Vypadá to, že její problém se týká právě té herny.“

Mason udeřil rukou do stolu. „Dello, vsaďte dolar na číslo dvacet šest.“

Della Streetová roztočila pomyslnou ruletu, pak do ní vhodila kuličku ze slonoviny. Předklonila se a předstírala, že imaginární kuličku s velkým zaujetím sleduje.

Také Mason se předklonil a upřel zrak na stejný bod jako Della Streetová.

S úsměvem na rtech se Della prudce narovnala. „Je mi líto, šéfe, prohrál jste. Padlo číslo tři.“

Natáhla se přes roh stolu a zvedla Masonův imaginární dolar.

Mason se zašklebil. „Já ubožák prohrál.“

„Co uděláme se slečnou Falknerovou?“ zeptala se Della Streetová.

„Zavolejme Garvinu Seniorovi a zjistěme naprosto přesný status této ženy. Kolik jí je?“

„Třiadvacet nebo čtyřiadvacet.“

„Blondýnka nebo brunetka?“

„Brunetka.“

„Pěkně tvarovaná?“

„Ano.“

„Hezká?“

„Ano.“

„Než se do něčeho namočíme, promluvíme si s Garvinem.“

Della Streetová poodstoupila ke svému sekretářskému stolu, požádala telefonní spojovatelku o linku ven, vytočila číslo, okamžik čekala a pak řekla: „Pana Garvina, prosím. Řekněte mu, že volá slečna Streetová... Ano... Řekněte mu Della Streetová... Ano, Della Streetová... Jsem sekretářka pana Perryho Masona, právníka. Můžete mne, prosím, spojit s panem Garvinem? Je to dost důležité.“

Následoval okamžik ticha, kdy Della Streetová naslouchala člověku na druhém konci telefonní linky.

„Dobře, kde ho mohu telefonicky zastihnout?“

Opět následovala tichá pauza.

„Aha,“ řekla Della Streetová, „prosím vás, řekněte mu, že jsem volala a požádejte ho, aby mi zatelefonoval hned, jak se s vámi spojí.“

Della Streetová zavěsila telefon. „To byla slečna Eva Elliotová, jeho velmi pozoruhodná sekretářka. Říká, že pan Garvin je mimo město a že nám nemůže poskytnout žádné číslo, na kterém je pan Garvin k dosažení.“

„Eva Elliotová!“ podivil se Mason. „Co se stalo s Marií Ardenovou? Jo, vím. Vdala se.“

„Asi tak před rokem,“ připomněla mu Della Streetová. „Jako svatební dary jste jí poslal elektrický kávovar a elektrickou pánev.“ „Před rokem?“ otázal se Perry Mason.

„Myslím, že ano,“ odvětila Della Streetová. „Mohu vám vyhledat účty za svatební dary.“

„Ne, na tom nezáleží. Když tak o tom přemýšlím, od té doby, co má Garvin novou sekretářku, neměli jsme s ním co do činění.“

„Možná, že už nejste jeho právní zástupce,“ odvětila Della Streetová.

„To by bylo trapné,“ podotkl Mason. „Myslím, že bych raději promluvil se slečnou Falknerovou a uvidíme, co řekne. Pozvěte ji dál, Dello.“

Della Streetová opustila místnost. Za chvíli se objevila a oznámila:

„Pane Masone, slečna Falknerová!“

Stephanie Falknerová, brunetka s dlouhýma nohama a šedýma očima, přešla sebejistě kancelář, podala Perrymu Masonovi studenou ruku a zašeptala: „Opravdu mne těší, pane Masone.“

Nespěchala. Správně načasovaná přesnost jejích pohybů signalizovala profesionální výchovu.

„Prosím, posaďte se,“ řekl Perry Mason.

„Teď, ještě než mi cokoli řeknete, slečno Falknerová, prosím, pochopte, že po léta právně zajišťuji obchody pana Garvina. Nemám mnoho práce, protože pan Garvin je bystrý obchodník a nedostává se moc často do nesnází. Takže jen zřídkakdy má příležitost něco konzultovat se svým právníkem. Ale já ho pokládám za svého stálého přítele.“

„Proto jsem tady,“ řekla slečna Falknerová, opřela se o pohodlnou polstrovanou židli a dala si nohu přes nohu.

„Tak tedy,“ pokračoval Mason, „ještě před tím, než se dotknete jakékoli záležitosti, kterou byste se mnou chtěla konzultovat, rád bych si o tom promluvil s panem Garvinem, vše mu objasním a ujistím se, že nevyvstane žádná možnost protichůdných zájmů. Bude to tak dobře?“

„Nejen, že to bude dobře, ale jsem zde právě proto, že jste právní zástupce pana Garvina. Chci, abyste se s ním spojil.“

„V pořádku,“ sdělil jí Mason, „po této dohodě můžeme pokračovat.“

Slečna Falknerová začala. „Přišla jsem k zajímavému dědictví v Las Vegas.“

„O jaké dědictví se jedná?“

„O motel a kasino.“

„Některé nemovitosti jsou velmi rozlehlé a... „

„Ne,“ přerušila ho. „Motel i kasino jsou docela skromné, ale v pěkném prostředí a myslím, že se dají rozšířit.“

„Jak velký podíl jste zdědila?“ zeptal se Mason.

„Otec byl předsedou představenstva akciové společnosti. Zdědila jsem po něm čtyřicet procent akcií. Zbývajících šedesát procent je rozděleno mezi čtyři osoby.“

„Kdy zemřel váš otec?“ zeptal se Mason.

Její tvář na okamžik zcela ztrnulá. Pak bezbarvým hlasem odvětila:

„Před šesti měsíci. Byl zavražděn.“

„Zavražděn?!“ nevěřícně zvolal Mason.

„Ano. Možná, že jste o tom četl... „

„Pane Bože!“ pokračoval tiše Mason. „Nebyl váš otec Glenn Falkner?“

Přikývla.

Mason svraštil čelo. „Pokud je mi známo, ta vražda nebyla nikdy objasněna.“

„Vrazi sami sebe nehledají,“ podotkla trpce.

„Nechci vás žádat, abychom hovořili o něčem, co vám činí bolest, nebo...“

„Proč ne?“ řekla. „Život je plný nepříjemných otázek, a než jsem šla sem, duševně jsem se vyrovnala s tím, že je třeba potlačovat city.“

„Dobře,“ pravil Mason. „Pokračujte. Vyprávějte mi o tom.“

„Matka mi zemřela, když mi byly čtyři. A to byl začátek sedm let trvajícího neštěstí. To si přinejmenším otec myslil. Byl strašně podezřívavý. Myslím, že všichni hráči jsou takoví.

Otec byl při penězích. Ale během deprese utratil všechno až do posledního centu. Zůstal tedy bez peněz i bez práce. Proto vzal první nabídku, kterou dostal, a začal pracovat v zapadlé knajpě. Muž, který ji vlastnil, zemřel. Otci se podařilo vyplatiti dědice, a když zrušili prohibici, měl už vybudovaný podnik.

Nicméně není třeba vás unavovat vyprávěním o otcově smůle. Měl jí dost. Ale také měl štěstí. Otec byl spekulant. Nebyl pašerák, ale měl odvahu provozovat zapadlou knajpu. Od přírody byl hazardér a k tomu měl sklon i ve své profesi.

Hazardní hráči mají některé dobré vlastnosti, ale také zápory. Naučí se kontrolovat své emoce. Dokáží mít kamennou nevyzpytatelnou tvář. Těžko však mohou vytvořit dobrý domov mladým a mladinkým dívkám. Hazardní hry se totiž odehrávají v noci.

Takže jsem otce příliš často neviděla. Dával mne do internátních škol a vždycky se opakovala ta stará písnička. Otec chtěl pro mne to nejlepší, ale nejlepší internátní školy nejsou určeny pro dcery hazardních hráčů. A tak se otec vydával za investora. Dcery osob, které hazardují na burze, jsou velmi, velmi žádoucí. Dcery mužů, kteří hazardují u stolů, jsou velmi, velmi nežádoucí.

Otce nikdy nenapadlo, že by pro mne bylo lepší a méně kruté, kdyby mne dal do školy, kde bych mohla být tím, kým jsem ve skutečnosti byla a kde neplatila tak přísná měřítka. Chtěl pro mne jen to nejlepší, a tak jsem se setkala s řadou společenských snobů. Všude jsem pobyla zhruba rok. A pak vždy nějakým způsobem vyšlo najevo, že otec je hazardní hráč a já jsem musela školu opustit.

Vstřebala jsem něco z otcovy filozofie. Začala jsem být zdrženlivá. Nikdy jsem se neuchýlila k formálnímu přátelství, protože jsem nechtěla předstírat, že jsem někým, kým ve skutečnosti nejsem.

Takže když jsem byla dost velká, skončila jsem se svým vzděláním a šla jsem vlastní cestou. Stala jsem se profesionální modelkou. Vydělala jsem si slušné peníze.

Otce zavál osud do Las Vegas. Během času získal nějaký majetek, vložil jej do motelu. Motel rozšířil jak jen to šlo a pak chtěl, abych přijela a žila s ním.

Ale nikam to nevedlo. Domů chodil kolem třetí ráno a až do poledne spal. Nemovitost nabývala na ceně. Nějací lidé získali předkupní právo na sousední majetek. A chtěli předkupní právo i na otcův majetek. Jejich záměrem bylo ty dvě nemovitosti spojit a zřídit obrovský drahý hotel s bazénem, hernou, nočním podnikem a s relaxačním areálem.

Otec byl ochotný nemovitost prodat, ale ne za cenu, kterou mu nabídli. Pochopil jejich úmysly a nekompromisně požadoval slušnou cenu.

Organizace byla vzteky bez sebe. A když už nemohla věci žádným způsobem ovlivnit, začala vyhrožovat. Otec se výhrůžkám jen smál. A tehdy udělal osudovou chybu.“

„Organizace ho nechala zavraždit?“ zeptal se Mason.

Pokrčila rameny. Její tvář byla bez výrazu. „Nevím. Nikdo to neví. Otec byl zavražděn. A ta vražda samozřejmě nahnala strach ostatním akcionářům. Chtěli prodat za každou cenu. Z obchodního hlediska nemohla být otcova vražda využita až do okamžiku, kdy se celá věc začala dotýkat společnosti.“

„Pokračujte,“ řekl Mason. „Co se stalo?“

„Zdědila jsem čtyřicet procent akcií. Zbývajících šedesát procent vlastnily čtyři osoby, každá z nich měla patnáct procent. Zatímco jsem byla ochromená zprávou o otcově smrti, kdosi se zabýval skupováním akcií. Tři z majitelů akcií byli ochotni prodat své podíly organizaci za jakoukoli nabídnutou cenu.

Před otcovou smrtí jsem se setkala s Homerem Garvinem juniorem. Spřátelili jsme se. Věděla jsem něco o jeho otci. Bezprostředně po vraždě mne juniorův otec požádal, abych mu řekla vše, co vím o otcově smrti. Řekla jsem mu to.

O tom, že ostatní majitelé akcií jsou ochotni prodat své podíly, i kdyby na tom vůbec nevydělali, věděl Garvin senior, ještě než jsem mu to řekla. Pokusil se přetrumfnout toho záhadného nákupčího akcií, ale bylo příliš pozdě. Pan Garvin se setkal včas pouze s jedním majitelem akcií. Koupil jeho podíl.

Tak to je vše, co se až dodnes udalo. Pan Garvin vlastní patnáct procent akcií. Já čtyřicet procent. A teď chce organizace, která o sobě prohlašuje, že je novou společností, skoupit všechny akcie.“

„Co chcete vy?“ zeptal se Mason.

„Chci prodat. Nicméně nechci nechat jen tak to, že zavraždili otce a pak by ještě shrábli moje akcie v nominální hodnotě. Otec jim obětoval život. Chci vidět, že ti lidé nebudou mít užitek z otcovy vraždy.

Nyní je muž, kterého označím jako pan X, zde ve městě. Nevím, zda představuje či nepředstavuje onu novou společnost. Osobně tohoto muže znám. Setkala jsem se s ním, když jsem pracovala jako modelka v Las Vegas.

Všechno co vím je, že kdosi navštívil tři z majitelů akcií, právě když byli k smrti vyděšeni, nabídl jim hotovost za jejich akcie, také v hotovosti zaplatil, akcie si nechal indosovat a zmizel ze scény.

To jsem věděla ještě před pár dny. Poté pan X poslal indosované akcie k zaregistrování pod svým jménem. Na to mi zatelefonoval, sdělil mi, že má zájem o koupi jak mého, tak Garvinova podílu a požádal mne, abych se s ním setkala zítra večer v půl deváté.

Ráda bych se setkala s panem Garvinem, abych zjistila, zda máme společný zájem. Nechci prodat svůj podíl, pokud on ten svůj neprodá společně se mnou. Jinak budou mít kontrolu a vy šoupnou ho ze hry.

Pan Garvin je mimo město. Včera odjel. Nemohu zjistit, kde je.

A jeho sekretářka mne k smrti nenávidí, ta by mi ani neodpověděla na otázku .kolik je hodin'.“

„A co junior?“ zeptal se Mason. „On nemůže zjistit, kde je otec?“

„Junior je na Východě na nějakém jednání.“

„Možná, že by se panu Garvinovi nelíbilo, že máte co činit s takovým mužem. Asi by doporučil, abych se s ním osobně setkal.“

„Já vím,“ řekla. „Ale pro mne je to věc rodinné cti. Budu pokračovat tam, kde otec skončil.“

„Vy byste ráda viděla otcova vraha před soudem?“

„Přirozeně. A to je druhý důvod, proč jsem za vámi přišla.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Víte, co se stává s těmito gangsterskými zabijáky,“ řekla. „Policie udělá bu, bu, bu a oni fouknou. Policajti jen mlátí hubou. A prostřednictvím palcových titulků tvrdí, že město nikdy nebude tolerovat zločinnost a že tato vražda bude objasněna.

Pokud vím, až dosud nikdy neodhalili ani jednoho gangsterského zabijáka. Až na jednu výjimku, o které jsem slyšela: když obvinili nevinného muže.“

„Tak co po mně chcete, abych udělal?“ zeptal se Mason.

„Až proběhne zmíněný burzovní prodej, chci vás přimět k tomu, abyste se otcovou vraždou zabýval. Chci, abyste najal soukromého detektiva, který by na tomto případu začal dělat, aby objevil nějaký záchytný bod, který pak můžeme postoupit policii.

Pak chci, abyste v tomto případě hrál roli, abych tak řekla, gardedámy. Tvořil byste spojovací můstek mezi soukromým detektivem a policií, využíval byste svůj mozek k objasňování usvědčujícího materiálu.“

Mason zavrtěl hlavou. „Nepotřebujete si najímat právníka, který bude dohlížet na to, že policie objasňuje nějaký případ vraždy.“

„Co až dosud policie udělala?“

„Nevím.“

„Ani nikdo jiný to neví.“

„Může být ten pan X nějakým způsobem zapleten do vraždy? Vypadá to, že by z ní měl užitek.“

„Samozřejmě, že může.“

„Tak byste měla nechat Garvina vyjednávat.“

„Když pan Garvin získal tyto akcie,“ řekla, „myslil si, že kupuje něco, co mi může dát jako svatební dar. Domníval se, že se stanu jeho snachou. Teď se situace zcela změnila.“

„Kde se s vámi mohu spojit?“ zeptal se Mason.

„Nikde. Já se s vámi spojím zítra ráno. Bude vám vyhovovat deset hodin?“

Mason letmo pohlédl na Dellu Streetovou a odvětil: „Výborně. Zítra v deset.“

Stephanie Falknerová věnovala svůj úsměv i Delle Streetové a zeptala se: „Těmito dveřmi se dostanu ven na chodbu, že?“

Mason přikývnul.

Stephanie Falknerová se neslyšně přiblížila ke dveřím, otevřela a otočila se. Tichým, studeným hlasem řekla Perrymu Masonovi: „Tak zítra. A prosím vás, sežeňte do té doby pana Garvina.“

Jakmile se za mladou ženou zavřely dveře. Mason se obrátil k Delle Streetové. „Dello, nemyslím, že bych si rád zahrál poker s tou mladou dámou.“

„Takže co si myslíte, že hrajete?“ zeptala se.

„To kdybych k sakru věděl. Možná, že se mi podaří vytáhnout z ní nějaké informace.“

„Šéfe, když Stephanie zrealizuje ten prodej, když Homer Garvin řekne, že je to v pořádku, pokusil byste se udělat, oč vás žádala? Působil byste jako spojovací můstek v případu té vraždy?“

„Dello, já nevím. Přišlo by na to, kdyby... Nemyslím, že si na to potřebuje najímat právníka.“

„Šéfe, já mám strach. Můj žaludek radí mému mozku, abychom se drželi stranou toho zmatku.“

Mason se usmál. „Tak já se jdu podívat na Evu Elliotovou. Možná, že se od ní něco dovím. Uvidíme, co bude dál.“

2.

Eva Elliotová, vysoká blondýna s modrýma očima a s namalovaným obočím, seděla u svého psacího stolu. Přesunula ten psací stůl z protější strany místnosti, kde stál v době působení předcházející sekretářky. Nyní se stůl nacházel v rohu, kde na pozadí tmavého mahagonového táflování dal vyniknout její blonďaté kráse. Závěsy na oknech byly pečlivě nařaseny, takže osvětlení navozovalo představu, že celé zákoutí je součástí divadelní scény.

Když Mason otevřel dveře, zazvonil telefon.

Eva Elliotová hodila po Masonovi úsměv a zvedla telefon. Držela sluchátko blízko rtů a chvíli hovořila tichým hlasem. Mason sotva slyšel její slova...

„Ne, nemohu vám říci, kdy bude přítomen. Mohu mu předat nějaký vzkaz?

Děkuji. Nashledanou.“

Zavěsila sluchátko a otočila tvář směrem k Masonovi.

„Jsem Perry Mason,“ vysvětlil právník.

Vykulila oči. „A, pan Mason, právník!“

„Správně.“

„O ano, pane Masone. Mám zde vzkaz pro pana Garvina, aby se s vámi spojil, jakmile sem přijde. Jak víte, telefonovala vaše sekretářka.“ „Díky,“ řekl Mason. „Vidím, že jste si přestěhovala stůl.“ „Ne, já jsem ho nepřestěhovala, pane Masone.“ „Marie ho měla tamhle...“

„Aha, přestěhovala jsem ho z místa, kde ho měla Marie. Bylo tam moc špatné světlo.“

„Mluvila jste někdy s Marií?“

„Dvakrát tady byla,“ řekla poněkud nevýrazně Eva Elliotová.

„Jak se teď jmenuje?“ optal se Mason. „Stále na ni myslím jako na Marii Ardenovou.“

„Provdala se za muže jménem Lawton Barlow.“ „O ano, vzpomínám si. Povězte mi, slečno Elliotová, kde je pan Garvin?“

„Je na služební cestě.“

„Kdy odjel?“

„Já - celé včerejší odpoledne nebyl v kanceláři.“

Mason ji zamyšleně pozoroval. „Bylo na tom něco neobvyklého?“ zeptal se.

„Vůbec nic, pane Masone. Jak víte, pan Garvin podniká mnoho cest. Má hodně různých obchodů a jeho majetek je velmi rozptýlený.“

„Vím,“ řekl Mason. „Předpokládám, že víte, že zajišťuji legálnost jeho obchodů.“

„Slyšela jsem, že o vás hovořil.“

„Velmi rád bych se s ním spojil.“

„Pane Masone, mohu se vás zeptat, zda to má něco společného se slečnou Falknerovou?“

Výraz Masonovy tváře byl neurčitý. „Proč?“ zeptal se.

„Dobře,“ řekla. „Vyložím karty na stůl. Já - pane Masone... je velmi důležité, abychom nebyli rušeni. Nevadilo by vám, kdybych zamkla dveře kanceláře? Mohl byste mne pak následovat do soukromé kanceláře pana Garvina? Tam nás nebude nikdo rušit.“

„Jistě,“ souhlasil Mason.

Vstala od stolu. Šarmantně přešla na svých dlouhých nohách místnost a zamkla dveře. Pak otevřela jiné dveře, označené jako „soukromé“. Mason ji následoval do Garvinovy luxusně zařízené kanceláře.

Otočila se tváří k Masonovi. Ruce a kyčle si opřela o hranu Garvinova stolu. Zaujala stejnou pózu jako filmové hvězdy: zvedla hlavu tak, aby ji imaginární kamera mohla zabrat z co nejlepšího uhlu.

„Pan Garvin se na mne rozzuří, když zjistí, že jsem vám o tom cokoli řekla. Nicméně vy jste dobrý znalec lidských charakterů a není třeba, abych vás upozorňovala na to, že Stephanie Falknerováje velmi prohnaná intrikánka a velmi egoistická osoba.

Jak pravděpodobně víte, Stephanie Falknerová měla velmi blízký vztah s Homerem Garvinem juniorem. Teď se junior trápí nešťastnou láskou k jiné dívce a zdá se, že Stephanie věnuje svou pozornost jeho otci. Pan Garvin se o ni zajímá. Přesně nevím, jakou hru teď hraje, ale vím, že má v úmyslu něco, z čeho jí vyplynou výhody. Nerada bych za ni tahala horké kaštany z ohně. Tak, prosím, berte s rezervou vše, co vám ta ženská říká.

Jestliže některý z pánů Garvinů zjistí něco z toho, co jsem vám řekla, vyhodí mne. Jsem vůči nim loajální a nedám se přemoci nějakým příkazem.

A teď, pane Masone, vezměte na vědomí toto důvěrné sdělení v tom duchu, v jakém jsem vám ho přednesla nebo to řeknete panu Garvinovi?“

Mason se na ni usmál. „Vezmu to na vědomí v tom duchu, v kterém jste mi to podala.“

„Děkuji,“ vydechla a svižně se odmrštila od hrany stolu. Obě ruce napřáhla k Perrymu Masonovi. „Myslím, že jste báječný!“

Mason opustil Garvinovu kancelář a zatelefonoval Delle Streetové. „Dello, máme adresu Marie Ardenové, nyní provdané paní Barlowové?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla. „Okamžik. Chcete její telefonní číslo nebo adresu?“

„Adresu.“

„Nemáte v úmyslu jí zavolat?“ zeptala se.

„Mnó.“

Della Streetová mu nadiktovala adresu a podotkla: „Pozdravujte ji ode mne.“

„Budu,“ odvětil Mason.

Přivolal si taxík a udal řidiči adresu, kterou si poznamenal do zápisníku. Ve voze se pohodlně uvelebil. Uvolnil svoji koncentraci, přimhouřil oči a zapálil si cigaretu.

Po nějaké době řidič zpomalil, z hlavní ulice zabočil do vedlejší a zastavil u obrubníku.

„Jsme na místě,“ řekl taxíkář.

Mason ho požádal, aby počkal a vykročil k domu. Ještě než stačil zazvonit, dveře se prudce otevřely.

„Ježišmarjá! Ale pane Masone, to jsem ráda, že vás vidím!“ zvolala Marie Barlowová.

„Vypadáte dobře,“ řekl Mason.

Zasmála se. „Nedělejte si ze mne legraci. Do devíti týdnů čekám miminko. Jsem jako slon. Nechala jsem plavat všechny domácí práce, takže je tady pěkný nepořádek. Promiňte mi to. Posaďte se, prosím, támhle na tu židli. Je nejpohodlnější. Dáte si skleničku?“

„Ne, děkuji,“ řekl Mason. „Pokouším se sehnat nějaké informace o Homeru Garvinovi.“

„Jakého typu mají být ty informace?“

„Snažím se zjistit, kde bych ho mohl zastihnout ohledně jedné důležité záležitosti.“

„On je pryč?“

„Ano.“ „Mluvil jste s Evou Elliotovou?“

„Mluvil.“

„No a zjistil jste, co jste potřeboval?“

„Nezjistil jsem prakticky vůbec nic,“ řekl Mason.

Marie Barlowová se zasmála. „Tak teď víte, jak mi asi bylo, když jsem zašla do kanceláře. Párkrát jsem tam byla a pak jsem se rozhodla zapomenout.“

„Viděla jste Homera?“

„Ani jednou. Vím, že jednou měl moc práce. Ale nemyslím, že byl zaneprázdněny. Sekretářka mu prostě nedala ani vědět, že tam jsem.“

„Co za tím bylo?“

„Nevím. Jistě, pracovala jsem u Homera dvanáct let. Časem se pěkně zblízka seznámíte s obchodem a se šéfem. Když Homerovi zemřela manželka, byl úplně na dně. Začal se dávat dohromady, až když jsem se rozhodla vzít na sebe manželské břímě. Věřte mi, pane Masone, více jak tři měsíce jsem tu zprávu odkládala, než jsem se konečně rozhoupala a šéfovi to oznámila. Měla jsem strach, aby nějaká reorganizace kanceláře Homera Garvina nedorazila.

A Garvin dokonce zjistil, že jsem sňatek odsouvala. A samozřejmě, když jsem vyrukovala s diamantem na prstě, chtěl vědět, kdy se ta událost bude konat. Jedno s druhým a on mne začal podezřívat, že se starám jen sama o sebe. Pak mi řekl, ať se tedy provdám dřív, než mi dá padáka. K čertu s ním, pane Masone! Ale přesto všechno si myslím, že Garvin je báječný chlap!“

„Když jste ještě pracovala u Garvina, byla už Stephanie Palknerová na scéně?“

Zavrtěla hlavou. „Objevila se později. V té době byla předmětem juniorovy lásky Eva Elliotová, ale on už začal chladnout. Junior je u vytržení z dlouhonohých modelek, které se umí nosit a jsou pěkně tvarované.

Myslím, že Stephanie se právě objevila na scéně, junior přiměl otce k tomu, aby za velkolepý plat vzal Evu Elliotovou do kanceláře. Ona je atraktivní, bezohledná a domýšlivá. Já jsem potvora a nemám ji ráda. Její jediné vzdělání a vědomosti v sekretářských pracech pozůstávají z kurzu psaní na stroji a v dívání se na okouzlující sekretářky ve filmu a v televizi.“

„Jak se tedy může starat o Garvinovy obchody?“ zeptal se Mason.

Marie se zanícením odpověděla: „To je to, co bych ráda věděla.“

„Myslím, že Garvin může být v Las Vegas. Kde by tam mohl bydlet?“ zeptal se Mason.

Okamžik přemýšlela a řekla: „Devět ku jedné, že by to mohl být Motel Double-O. To je jedno z novějších míst. Ale Eva Elliotová samozřejmě musí vědět, kde šéf je.“

„Řekla, že neví.“

Marie zavrtěla hlavou. „Pro Homera je cosi charakteristické. Nikdy by nezůstal bez kontaktu s kanceláří. Dokonce i když nechtěl, aby kdokoliv jiný věděl, kde je, byl po celou dobu se mnou ve spojení. Mohla jsem se s ním spojit kdykoli se stalo něco opravdu důležitého.“

„Vypadá to, že Eva Elliotová vůbec nic neví,“ pravil Mason. „A samozřejmě, taky to může jen předstírat.“

„To je ono, může to předstírat,“ přitakala Marie a zasmála se. „Ale nedovolte mi, abych vás nepříznivě ovlivňovala, pane Masone. Víte, jaké to je, když se dívka provdá. Má úplně nový vlastní život. Kdyby mi někdo někdy řekl, že se s panem Garvinem přestanu stýkat takovým způsobem, řekla bych, že je blázen. Ale - tedy nabídla jsem Evě Elhotové, že tam nějaký čas zůstanu, abych jí pomohla zapracovat se. Ale chtěla všechno dělat sama. Tak jsem odešla a předpokládala jsem, že do čtyřiadvaceti hodin mi bude telefonovat a požádá mne o pomoc. Ale neozvala se. Nikdy jsem z její strany neslyšela nějaké nářky.

O pár dnů později jsem tam zašla. Řekla jsem, že chodím po městě po nákupech a že jsem zaskočila na krátkou návštěvu, že se chci pozdravit s Homerem a zeptat se, zda mu nemohu být v něčem nápomocna. Byla tam formální a studená atmosféra. Řekla, že pan Garvin je na konferenci.

Podruhé jsem se zastavila asi o dva měsíce později. Byla ledově zdvořilá. Okouněla jsem tam asi deset, patnáct minut. Klábosily jsme. Ani nezatelefonovala panu Garvinovi, aby mu řekla, že tam jsem a já jsem ji přirozeně k telefonování nenutila. Tak jsem odešla. Měla jsem pocit, že se může se mnou spojit, když mne bude potřebovat.“

„A spojila se s vámi?“

Zamžikala očima a zavrtěla nesouhlasně hlavou.

Pár vteřin bylo ticho. Najednou řekla: „K sakru! Pane Masone, musely přece vyvstat stovky problémů, u nichž potřebovali moji pomoc. Rozumím tomu, proč mne Eva Elliotová nezavolala. Je to komediantka, blázen do divadla, ale až do konce života nepochopím, proč mi nezavolal Homer a nezeptal se na informace, které mám v malíčku. Eva Elliotová by musela všechno vyhledat v šanonech a i kdyby to našla, nevěděla by, co s tím má udělat.“

„Nikdy jste netelefonovala Garvinovi?“

„Ne. Já - tedy, myslím, že to bylo na něm, aby mi zavolal. Nehodlám se dostat do situace, že nade mnou jeho nová sekretářka ohrne nos víc jak dvakrát.“

„Dobře,“ řekl Mason, „jednou mi zavolejte, a na chvíli se zastavte, až se opět dostanete mezi lidi. Della i já vás rádi uvidíme.“

„Určitě se ozvu, pane Masone. Ježišmarjá! To bylo fajn, že jsme se viděli. Jako za starých časů!“

Stála ve dveřích a toužebně se dívala, jak schází se schodů k taxíku. Ještě tam stála, když se taxík otočil do protisměru a vracel se zpět směrem k Masonově kanceláři.

3.

„Zjistil jsté něco?“ zeptala se Della Streetová, když si Mason odemykal dveře své soukromé kanceláře.

„Hmhm. Ještě nevím, jak to přesně pojmenovat, ale jisté je, že v atmosféře kolem Garvinovy kanceláře je cosi dusivého. DelloJakje to vlastně dlouho, co o sobě Garvin nedal vědět?“

„Mohu to vyhledat v účetních knihách a... „

„Udělejte to, ano?“

Della Streetová vyšla do přední kanceláře a během několika minut byla zpět. „Je to něco přes rok.“

„Jinými slovy není s námi ve styku od té doby, co zaměstnává svoji novou sekretářku,“ konstatoval Mason.

„Pravděpodobně neměl žádný důvod k tomu, aby se s vámi spojil.“

Mason našpulil rty. „Vypadá to, že zároveň s příchodem té nové sekretářky nastalo u Garvina mnoho změn.

Dobře, Dello, něco riskneme. Možná, že má na zajišťování legálních obchodů někoho jiného. Zavolejte do Las Vegas, do motelu Double-O a zeptejte se, zda je tam Homer H. Garvin. Řekněte, že ho volá Perry Mason. A ujistěte se, že si poznamenají jméno volající osoby.“

„Hned,“ slíbila Della. „Řeknu Gertie, aby to hned zařídila.“

Della Streetová vyšla ven do telefonní centrály, předala Gertie instrukce a vrátila se zpět do Masonovy kanceláře.

Zazvonil telefon. Mason kývnul na Dellu Streetovou. Zvedla sluchátko a řekla: „Haló... Ano, je... Okamžik, pane Garvine.“

„Máte ho na lince,“ sdělila mu Della.

Mason zvedl telefon. „Dobrý den, Homere, tady je Perry.“

Hlas, který vycházel z telefonu, zněl zaraženě. „Aha. Dobrý den, Perry.“

„Jste někde, kde můžete mluvit?“ zeptal se Mason.

„Jen ve velmi omezené míře,“ odpověděl Garvin.

„Navštívila mne vysoká brunetka s šedýma očima, která má čtyřicetiprocentní podíl ve společnosti, o niž se zajímáte i vy. Je ovlivňována určitými zájmy, které mají cosi společného s...“

„Zadržte!“ zvolal Garvin. „Nepokračujte. Ozvu se vám. Kde vás mohu sehnat během... během hodiny?“

„Počkám tady v kanceláři,“ odvětil Mason.

„Hodinu počkejte, zavolám vám. Nashledanou.“

Garvin zavěsil telefon.

„Bezva,“ vyjádřil se Mason, „mám hodinu na to, abych pracoval na tonuto případu. Až bude Garvin volat, bude už po páté. Zeptejte se Gertie, jestli by jí nevadilo, kdyby zůstala...“

„Gertie má dnes večer schůzku,“ řekla Della Streetová. „Ráda tady zůstanu, šéfe.“

„Všechno je to zatraceně tajemné... Garvin pravděpodobně hovořil z telefonu v hale nebo z nějakého podobného místa. Se vším počkáme do té doby, než se nám ozve.“

Mason se zahloubal do právních knih. Síla jeho soustředění byla taková, že hepodstatné věci zcela vypustil z mysli. Podle všeho zapomněl i na čas,

Della Streetová dohlédla, aby kancelář zavřeli v pět hodin. Po té vyšla ven a posadila se k telefonnímu panelu, kde seděla až do za deset minut půl šesté, kdy se ozval Garvin.

Mason zvedl sluchátko a slyšel meziměstskou spojovatelku, jak říká:

„Na lince máte hovor,“ a pak uslyšel zvuk mincí vhazovaných do tele-, fonního automatu.

„Co to hrome znamená?“ řekl Mason, jakmile v telefonu uslyšel Gafvinův hlas. „Proč jste nezavolal na účet volaného? Víte přece, že tady máte otevřený účet.“

„Vím,“ odvětil Garvin. „Můžete mi v hrubých rysech říci, co se děje, Perry? Buďte obezřetný a neuvádějte žádná jména ani žádné souvislosti.“

„Tedy, mladá žena, o které jsem s vámi hovořil, dostala nabídku. Tajemný pan X, který by mohl být reprezentantem těch zájmů, jež má ústředí v tom městě, kde právě jste, se zítra chystá pohovořit s onou mladou ženou.

Ona si myslí, že by pro vás i pro ni mohlo být užitečné, abyste se dohodli na společném postupu. Jakákoli samostatná akce by měla za jasný následek ponechání druhé strany v prekérní situaci.“

„Rozumím,“ řekl Garvin.

„Doufám, že jsem vás nevyrušil,“ pokračoval Mason. „Byla to čertovská práce, zjistit, kde vůbec jste.“

„To je v pořádku... Jak jste mne našel, Perry?“

„Přes Marii Ardenovou - Marii Barlowovou.“

„Ale já jsem jí neřekl, kde jsem.“

„Věděla, kde jste v Las Vegas bydlel.“

„Proč jste, k sakru, nezavolal do mé kanceláře? Proč jste mne sháněl přes nějakou sekretářku, která u mne přes rok není a... „

„Zadržte!“ přerušil ho Mason. „Mluvil jsem s vaší sekretářkou, Evou Elliotovou. Nemohla mi poskytnout žádnou informaci.“

„Ona co!?“

„Nemohla mi říct, kde jste.“

„O čem to, k čertu, mluvíte?“ ptal se Garvin. „S Evou jsem ve spojení. Jsem vždycky ve spojení se svou kanceláří.“

„Možná, že jste do té kanceláře volal poté, co jsem tam byl,“ řekl Mason. „Byl jsem tam asi kolem... nevím... kolem půl třetí nebo tři čtvrtě na tři, a sekretářka mi sdělila, že mi nemůže říct vůbec nic.“

„Mluvil jsem s ní v půl dvanácté a znovu odpoledne ve tři čtvrtě na dvě.“

„Možná, že měla pocit, že není oprávněna k tomu, aby mi poskytla danou informaci,“ řekl Mason. „Nevzrušujte se tím.“

„Nevzrušujte se!“ zvolal Garvin. „Proč, já- snad máte pravdu. Masone. Podívejte, můžete zjistit jméno té osoby, s kterou ta žena jedná?“

„Až dosud se o té osobě zmiňovala jako o nějakém tajemném panu X.“

„Myslím, že mám představu, o koho se jedná,“ vyjádřil se Garvin. „Snaží se zůstat nepoznán. Je nebezpečný.

A teď co chci, abyste, Masone, udělal. Chci chránit tu ženu. Řekněte jí, že spravujete mých patnáct procent až do doby, kdy se toho mohu osobně ujmout. Zjistěte, co je to za osobu, jež je s ní ve spojení, zjistěte její jméno a adresu a v tom okamžiku, kdy to zjistíte, sdělte mi to. Jednoduše zavolejte do motelu Double-O a pokud tady nebudu, ptejte se po Lucille. Řekněte jí to jméno a adresu.“

„Jen se mám zeptat na Lucillu?“

„Správně.“

„Chcete stanovit cenu vašich akcií?“ zeptal se Mason.

„Teď ne," odvětil Garvin. „Chci přesně vědět, kolik peněz je druhá strana ochotna zaplatit. Ta osoba pravděpodobně neudělá žádnou nabídku, ale chci, abyste jí dal najevo, že vy i já jsme v obraze. Pokud si ta osoba myslí, že jedná pouze s jednou protistranou a že ta osoba je žena, nikdy nevíte, co se stane.

Podívejte, Masone, mám velmi málo času. Přichází další partner, s kterým se mám setkat a... O, je mi líto. To je všechno. Dejte na sebe pozor. Nashledanou."

Telefon na druhém konci drátu cvaknul.

4.

Úderem desáté se Stephanie Falknerová dostavila na schůzku. Mason ji zamyšleně pozoroval. „Volal mi Homer Garvin."

„Kde je?"

„Telefonoval z Las Vegas z automatu. Chce, abych působil jako jeho zástupce. Chce, abych mu zavolal, kdo je ta osoba, kterou označujete jako pan X. Chce, abych tu osobu odhadl a opatrně zjistil, co je zač. Nechce své akcie nijak ohodnotit, dokud důkladně neprozkoumám situaci."

„Chápu," řekla zamyšleně.

„Souhlasíte s tím?" zeptal se Mason.

„Není to přesně to, co jsem měla na mysli, ale cokoli pan Garvin chce, s tím souhlasím i já."

„Vadilo by vám, kdybyste mi řekla, kdo je pan X a kde ho mohu najít?"

Chvíli váhala a pak řekla: „Jmenuje se George Casselman. Mám se s ním sejít v domě číslo 211 na Ambrose Apartments dnes večer v půl deváté. A abych vám ušetřila starosti s hledáním adresy, je to 948 Christine Drive.

Řekněte, prosím, panu Garvinovi, že se v této záležitosti budu řídit jeho přáním. Půjdu na tu schůzku, ale jen proto, aby jednání zůstalo otevřené.

Moc vám děkuji za to, že se mnou máte takovou trpělivost a že jste se se mnou setkal, pane Masone. Přeji vám pěkný den."

Vstala, usmála se, nečekaně se otočila a odešla.

Della Streetová řekla Perrymu Masonovi: „Vsadila bych se, že její nečekaný odchod byl způsoben obavou, že pokud tady zůstane, budete sejí na něco ptát.

Dovolte, abych zašla za Gertie a popovídala si s ní. Má čas od času bláznivé nápady, ale když zákazníci čekají v přední kanceláři, povšimne si různých věcí. A jsou i situace, kdy má Gertie okultní schopnosti."

Della Streetová odešla, ale během pár vteřin byla zpět s novinami v ruce.

„Není divu!" řekla.

„Co? Copak jste zjistila?"

„Homer Garvin junior se včerejším letadlem vrátil domů. Přivezl si s sebou nevěstu! V Chicagu se oženil."

„Ale, ale," řekl Mason.

„To necháme Genie," řekla Della Streetová. „Je nevyléčitelný romantik. Poctivě čte společenské rubriky a vše, co se tyká svateb. Nechcete se podívat na fotografii Homera Garvina a jeho manželky, pořízenou v letadle?"

Mason si pozorně prohlédl fotografii.

„Dobře vypadající dívka," řekl posléze. „Je tam něco o jejím původu?"

„Je to známá modelka v jednom zábavním podniku v Las Vegas," řekla Della Streetová. „Mladý Garvinji tam potkal před několika měsíci."

„Garvin pracuje rychle," řekl Mason.

„Nebo ona," podotkla Della Streetová.

„Tedy," řekl Mason, „to může objasnit hodně věcí. Dello, zavolejte do motelu Double-O v Las Vegas. Zjistěte, zda můžete sehnat Homera Garvina. Když ne, ptejte se po Lucille a nechte u ní vzkaz, že jméno, které pan Garvin chtěl, je George Casselman a adresa je 948 Christine Drive, Ambrose Apartments, dům číslo 211."

Della Streetová si to poznamenala, opustila kancelář a za deset minut se vrátila.

„Nemohla jsem ho sehnat, šéfe, ale mluvila jsem s Lucillou a nechala jsem u ní vzkaz.“

„Zjistila jste její příjmení nebo něco o ní?“

„Podle způsobu, jakým se mnou hovořila, jsem nabyla dojmu, že je to manažer motelu. Jednoduše jsem se zeptala na Lucillu a žena, která mi odpovídala, řekla, že ona je Lucilla. Představila jsem sejí a ona se mne zeptala, zda mám nějaký vzkaz pro pana Garvina. Tak jsem jí nadiktovala Casselmanovo jméno a adresu.“

Mason si zapálil cigaretu a zamyšleně se zakabonil.

„Co uděláte? Pokud vůbec budete něco dělat?“ zeptala se Della Streetová.

Mason řekl: „Podle vývoje věcí si myslím, že mám právo zatelefonovat panu Casselmanovi dnes večer a to ještě před tím, než se k němu dostane Stephanie Falknerová. A dále si myslím, že by bylo dobré objednat svatební dar pro Homera Garvina juniora. Dello, měla byste zajít do obchodního domu a vybrat něco kolem padesáti dolarů.“

„Bude se s vámi Casselman bavit?“ zeptala se Della. „Nevím,“ řekl Mason, „ale pokud bude doma, já se budu bavit s ním!“

5.

Přesně v osm hodin večer zaparkoval Mason auto naproti přes ulici

Ambrose Apartments a přešel ke vchodu.

Napravo od dveří byla dlouhá řada tlačítek. Vpravo vedle každého tlačítka stálo jméno a číslo bytu a napravo od jmenovek ústil starodávny domácí telefon.

Byt číslo 211 byl označen jménem Casselman.

Mason stiskl zvonek.

Téměř okamžitě uslyšel odpověď. „Kdo je to?“

„Perry Mason.“

„Co chcete?“

„Chci se s vámi sejít.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli akciím.“

O chvíli později se rozezněl bzučák, který uvolnil elektrickou západku na vstupních dveřích.

Mason strčil do dveří, otevřel je a stoupal po schodech do druhého patra. Chodbou se blížil k postavě, která se rýsovala v osvětlených dveřních veřejích.

„Vy jste Mason?“ zeptal se muž.

„Ano. Pan Casselman?“

„Správně.“

„Chci si s vámi promluvit ohledně akcií. Zastupuji Homera Garvina. Říká vám to jméno něco?“

Muž, který byl jen siluetou v osvětlených dveřích, náhle ustoupil dovnitř. Světlo z místnosti odhalilo jeho ostré, vyzáblé rysy. Muž byl hubený, ostražitý a bylo mu něco kolem pětapadesáti let. Zeširoka se usmál.

„Ano, ano, pane Masone. Říká mi to hodně. Mohl byste jít laskavě dál?“

Casselman se letmo podíval na náramkové hodinky. „Mohu se vás zeptat, jak jste mne našel?“

„Jsem právník,“ řekl odměřeně Mason, jako kdyby tím vše vysvětlil.

„Ano, chápu. Otázka stále zůstává - Pane bože! Vy jste ten advokát Perry Mason?“

„Správně.“

„To je báječné. Je mi opravdu potěšením.“

Casselman napřáhl ruku. Mason mu jí potřásl. Casselmanovy prsty byly ohebné a přitom silné.

„Posaďte se, pane Masone. Dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuji,“ řekl Mason. „Nemám moc času.“

Casselman znovu pohlédl na hodinky. „Advokáte, jsem téměř v časové tísni. Mám ještě jinou schůzku. Přejdeme rovnou k věci?“

Mason přikývl, posadil se a z pouzdra vyndal cigaretu.

„Předpokládám, že jste důvěrně obeznámen s nedořešenými akciemi ve společnosti?“

„Správně.“

„Mám pod kontrolou čtyřicet pět procent akcií. Váš klient má patnáct procent a Stephanie Falknerová čtyřicet procent.“

„Fuu,“ vytlačil ze sebe Mason, když vydechoval oblak cigaretového kouře. Přehodil si nohu přes nohu a pohodlně se uvelebil na židli.

„Tyhle nevadské společnosti se liší od jiných,“ řekl Casselman. „V Nevadě jsou hazardní hry legalizovány a to samozřejmě vytváří ten rozdíl.“

„Přirozeně,“ řekl Mason.

„Hazardní hry přitahují hazardní hráče,“ řekl Casselman.

„Přesně tak,“ podotkl Mason.

„A jelikož v ostatních státech nejsou hazardní hry povoleny, je činnost hazardních hráčů poměrně často spojována s nelegální aktivitou.“

„Ano.“

„A to je právě to, pro co mnoho lidí nemá pochopení, když se zabývá takovým druhem činnosti.“

„Já pro to mám porozumění.“

„Pojďme k jádru věci. Kolik chce pan Garvin za ty své akcie?“

„Kolik dáte?“

„Jsem připraven udělat vám konečnou nabídku.“

„Jak zní?“

„Za těch patnáct procent akcií vám dám třicet tisíc dolarů.“

„To je víc, než je jejich skutečná hodnota.“

„To je věc názoru. Vy máte svoji pravdu a já svou. Pro mne mají cenu třicet tisíc dolarů jen proto, že by mohly představovat rozhodující kontrolní balík.“

„Přednesu vaši nabídku svému klientovi, ale nemyslím, že ho to uspokojí.“

„To je taková výše, do jaké jsme ochotni jít. A mohu poukázat ještě na jednu věc, pane Masone?“

„Na jakou?“

„Kdybychom nějakým způsobem získali kontrolu nad společností, tak tuto nabídku samozřejmě stáhneme. Jakmile získáme kontrolu, vyplatíme Garvina podle našich představ.“

„To si nemyslím,“ řekl Mason.

„Proč?“

„Zdá se, že si neuvědomujete, kolik problémů může způsobit drobný akcionář ve společnosti vašeho typu.“

„Možná, že vy si neuvědomujete, s jakým člověkem byste mohl jednat.“

„To je jistě možné,“ připustil Mason. „Možná, že ostatní si neuvědomují, s kým by mohli mít co do činění.“

„Tak podívejte. Masone. Ponecháme tu věc na obchodním základě. Nebudeme osobní. Mohl byste se spálit.“

„Já se, sakra, nebojím, že se spálím. Nedám se tak lehko vystrašit. Glenna Falknera zavraždili. Vy jste dělal všechno možné, abyste koupil tři balíky akcií, protože akcionáři měli nahnáno. Garvin strach nemá a já taky ne.“

„Nechci žádné potíže. Masone,“ řekl ponuře Casselman.

„Neříkám si o ně,“ opáčil Mason. „A pro vaši informaci, Garvin neprodá své akcie, čímž byste získal kontrolu nad společností a skoupil byste akcie slečny Falknerové za cenu podle vašich vlastních představ. Nabízíme vám Garvinův podíl jako součást transakce se Stephanií Falknerovou.“

Casselman překvapeně odpověděl: „Dobře. Nabízím jí stejnou cenu. Pokud můžete... „

Nečekaně zadrnčel telefon. Casselman nervózně vyskočil ze židle a řekl: „Omluvte mne na okamžik.“ Odešel do druhé místnosti, zvedl telefon a Mason šly šel jak říká: „Ahoj... Nemůžeš... Teď ne! „Následoval okamžik ticha. Nato Casselman cosi pronesl tichým hlasem, takže to Mason neslyšel. A pak Casselman dodal: „Fajn, dej mi dvě minuty,“ a bez rozloučení zavěsil.

Casselman se vrátil do pokoje. Byl očividně nesvůj a netrpělivý. Pravil:

„Pane Masone, musím vás požádat, abyste mne omluvil. V půl deváté mám schůzku a ještě se vynořila jedna důležitá věc, kterou do té doby musím vyřídit.“

„Dobře,“ řekl Mason a vydal se směrem ke dveřím. „Co kdybyste mi dal vaše telefonní číslo?“

„Je mi líto, to číslo se nezveřejňuje.“

Mason stál s rukou na knoflíku dveří a čekal.

Casselman v rychlosti vychrlil: „Dobře, je to Belding 6 - 9754.“

„Děkuji,“ řekl Mason a vyšel ven na chodbu. Casselman ani nenaznačil, že by mu chtěl potřást rukou a spěšně za ním přibouchl dveře. Mason si povšiml, že dveře neměly pružinový zámek.

Mason opustil činžák. Posadil se do auta a čekal. Za pár minut viděl přijíždět Homera Garvina seniora. Garvin vyskočil z auta a pospíchal ke dveřím domu.

Mason chtěl stisknout klakson, ale pak cosi v Garvinově chování způsobilo, že změnil svůj záměr; schoulil se na sedadle a zaujatě Garvina pozoroval.

Ten si klíčem otevřel vstupní dveře domu a vešel dovnitř.

O tři nebo čtyři minuty později byl Garvin zase zpět a nasedl do svého auta. Protože jiné auto zaparkovalo před ním, měl trochu potíže, aby se vymotal z parkovacího místa.

Mason dvakrát stiskl klaxon. Ale Garvin se potýkal s volantem a vypadal jako duchem nepřítomný. Masonův signál neslyšel.

Právě když Garvin vyjížděl z parkoviště, přijížděla Stephanie Falknerová. Zcela jistě viděla Garvina, jak vyjel přímo před jejím autem, ale neudělala nic, aby upoutala jeho pozornost. Masona neviděla. Zaparkovala auto a ihned se vydala ke dveřím činžáku.

V okamžiku, kdy chtěla Stephanie stisknout Casselmanův zvonek, otevřely se domovní dveře a vynořila se z nich poněkud korpulentní dáma kolem čtyřicítky; úslužně podržela Stephanii otevřené dveře.

V době, kdy Mason čekal, prošli kolem něj k vchodovým dveřím domu jen Homer Garvin a Stephanie Falknerová. A vyjma Garvina, ta korpulentní dáma byla jediný člověk, který dům opustil.

Mason čekal ještě minutu či dvě. Pak nastartoval auto a pomalu objel blok.

Byla naprostá tma. Jediné osvětlení ulice se linulo z lamp na rohu. Jakmile se Mason znovu dostal k přední části domu, uviděl, že auto Stephanie Falknerovéje stále zaparkované na místě, kde je předtím zanechala.

Když Mason objížděl blok již po čtvrté a byl právě v polovině cesty, zahlédl postavu ženy. Běžela dolů po zadním schodišti pro služebnictvo.

Právník zpomalil jízdu.

Žena běžela k aleji. Vynořila se na osvětlené ulici a zdráhavě zpomalila tempo do chůze.

Mason u ní zastavil. „Chcete svézt, slečno Falknerová?“

Uskočila dozadu a krátce vykukla. Pak se vzpamatovala.

„Vyděsil jste mne!“

„To je mi líto. Nechtěl jsem. Je všechno v pořádku?“

„Ano, samozřejmě.“

„Nasedněte si, hodím vás k vašemu autu. Dostala jste nabídku?“

„Ano.“

„Kolik?“

„Třicet tisíc. Řekl, že je to vše, co by mohl zaplatit.“

„V hotovosti?“

„Ano. Jak dlouho jste tady venku?“

„Chvíli.“

„Co tady děláte?“

„Sešel jsem se s Casselmanem.“

„Vy jste se s ním sešel?“

„Hmm.“

„Nezmínil se o tom. Udělal vám nějakou nabídku?“

„Ano.“

„Kolik?“

„Dal bych přednost tomu, aby vám to řekl Homer Garvin sám. Jako právník jsem v situaci, kdy mám informace získávat, ne je poskytovat.“

„Chápu,“ řekla.

„Přijala jste nabídku?“ zeptal se Mason a zpomalil jízdu tak, že jeli krokem.

„Samozřejmě, že ne. Řekla jsem vám, že ji nepřijmu. A jemu jsem řekla, že mu zavolám a dám mu vědět.“

„Vyšli jste spolu po dobrém?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě.“

„Žádné výhrůžky?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Nějaké potíže?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Tak proč jste tedy nevyšla předními dveřmi?“

Prudce zalapala po dechu. „Kde jste byl?“

„Vzadu venku.“

Řekla: „Já- s někým telefonoval, a... tedy, chtělajsem slyšet, co říká. Vkradla jsem se do kuchyně. Vypadalo to na dlouhý rozhovor, ale on pak zcela nečekaně zavěsil. Byla jsem v pasti. Šel zpět do předního pokoje a samozřejmě, já tam nebyla. Tak jsem se zadními dveřmi vyplížila ven a běžela jsem po schodech dolů. Takhle nebude vědět, že jsem poslouchala. Později mu zavolám a řeknu, že mne čekání unavilo, a tak, když telefonoval, jsem odešla.“

„S kým mluvil?“ zeptal se Mason.

„Nevím. Rozhovor nebyl dost dlouhý na to, abych to rozpoznala.“

Mason ji svým pohledem ostře změřil. „Měla jste nějaký velmi vážný důvod k tomu, abyste poslouchala ten rozhovor?“

Chvíli na něj hleděla a pak řekla: „Ano. Slyšela jsem, jak vyslovil Garvinovo jméno a nejdříve jsem si myslela, že to byl... dobře, mohl telefonovat Homer Garvin.“

„A byl to on?“

„Ne. Patrně to byla nějaká žena.“

„Nevíte, co to bylo za osobu?“

„Ne.“

„Nic vás nenapadá?“

„Mohla to být nová juniorova manželka. Oženil se v Chicagu.“

„Mohla byste z Casselmanova hlasu usoudit, zda se jednalo o obchodní Ľáležitost nebo, dejme tomu, o romantickou náklonnost?“

„Ne.“

„Slyšela jste něco z toho rozhovoru?“

„Nic, co by stálo za řeč.“

„Slyšela jste, jakým tónem mluvil?“

„Ano.“

„A nemůžete si vzpomenout na něco, z čeho by se dalo usoudit, o čem byl ten rozhovor?“

„Ne.“

Mason si ji zamyšleně měřil.

„Tak tedy, támhle mám auto,“ řekla. „Bydlím v LodestarApartments. Můžete mi tam zavolat, až se spojíte s panem Garvinem.“

V jejím hlase zazněl jistý zamítavý tón. Vyskočila z Masonova auta, vklouzla za volant svého vozu a otočila klíčkem v zapalování. Motor se probudil k životu.

„Doufám, že nevrčím jako ten motor,“ řekla. „A jsem vám moc vděčná.“

Auto se odlepilo od obrubníku.

Mason se vrátil zpět do kanceláře.

„Setkal jste se s Casselmanem?“ zeptala se Della Streetová.

Mason přikývnul.

„Jak vypadá? Nebezpečně?“

„Pokud se k němu otočíte zády.“

Della Streetová řekla: „Telefonoval Homer Garvin, že tady bude asi za půl hodiny. Říkal, že se právě vrátil z Las Vegas.“

„Dello, kdy telefonoval?“

„Před pěti minutami.“

Mason řekl: „Dello, dohlédněte na to, abych mu nezapomněl poblahopřát k nové snaše.“

Della Streetová se zasmála a pravila: „V jeho hlase bylo cosi naléhavého. Možná, že mu leží v hlavě ještě jiné věci.“

Vyřizovali korespondenci až do chvíle, kdy uslyšeli lehké zaklepání na dveře Masonovy kanceláře. Della Streetová otevřela. Homer Garvin, kterému bylo podle Masonových záznamů padesát jedna let a přitom nevypadal na víc jak na čtyřicet, řekl: „Dobrý den, Dello.“ Malýma, šedýma očima si ji pozorně prohlédl a poplácal ji po rameni. Poté přistoupil k Masonovi a potřásl mu rukou. Podíval se na hodinky a řekl: „Perry, musíte rychle začít pracovat. Setkal jste se s Casselmanem?“

„Ano.“

„Udělal nějakou nabídku?“

„Třicet tisíc dolarů za patnáct procent podílu, který vlastníte“

„Jakou nabídku udělal Stephanii?“

„Třicet tisíc dolarů za čtyřicet procent podílu.“

„To snad není možné, Masone! Určitě by nenabízel stejnou sumu za patnáct procent a čtyřicet procent.“

„Oba podíly představují rozhodující balík.“

„Proč... to prostě není možné. On - pojďme za Stephanii. Musím jí něco sdělit. Masone, co si myslíte o Casselmanovi?“

„Je to chladnokrevný zločinec. Ale myslím si, že v boji tváří v tvář ztrácí odvahu.“

Garvin řekl: „Na základě informací, které jsem teď získal, mám všechny důvody pro to, abych se domníval, že právě tento muž zavraždil Glenna Falknera.., Stephaniina otce.“

„Máte důkazy, které můžete předložit policii?“ ostře se otázal Mason.

„Myslím, že ano, Perry. Několik hodin před smrtí řekl Glenn Falkner svému příteli, že musí s Casselmanem probrat nějakou obchodní záležitost. Nakonec se mi podařilo vystopovat auto, které v době Falknerovy smrti řídil Casselman. Casselman to auto tři dny po vraždě prodal. Na protiúčet si pořídil nové auto.

Vzpomínáte si, že v době vraždy jel Glenn Falkner s někým v autě? Lidé viděli, jak se auto poměrně vysokou rychlostí řítí ulicí. Dveře na pravé straně vozu se otevřely a vystrčili z nich tělo. Auto objelo asi polovinu bloku a tělo přitom viselo z auta. Pak s žuchnutím dopadlo na chodník a několikrát se převalilo. Vůz odjel.

Vyděšení chodci přiběhli k tělu a zjistili, že mrtvý je k nepoznání. Měl prostřelenou hlavu a další dva zásahy, jedna ze střel stále vězela v těle.

Auto, které v té době řídil Casselman nebo auto, které v té době přinejmenším vlastnil, bylo velmi pečlivě vyčištěno. A když si to auto prohlédnete lupou, najdete pod klikou dveří a na straně předního sedadla stále viditelné skvrny. V kovovém rámu dveří je důlek, který s největší pravděpodobností způsobila kulka.

V Las Vegas jsem sehnal detektiva, aby mi udělal nějaké testy. Je to docela slušný detektiv a ví něco o tom, čemu se říká vědecké vyšetřování. Tady je krevní zkouška, která se dělá luminolem. Ten zvýrazní krvavé skvrny, které jsou ve tmě dobře viditelné. Detektiv nastříkal auto luminolem a na záhybech koženého čalounění předního sedadla proběhla velmi silná reakce na krev. Rovněž tak tomu bylo na spodní straně sedadla a stejnou reakci měly i skvrny po stranách sedadla a na dveřích.“

„To je samozřejmě velmi zajímavé,“ pravil Mason. „Je to jakési vodítko. Mohli bychom to nazvat podezřelé okolnosti. Nicméně to není důkaz.“

„To vím. Když Casselmana s těmito indiciemi zkonfrontuji, bude muset vysvětlovat. Pak budu mít důkaz.“

„Vy ho skutečně chcete konfrontovat s těmi skutečnostmi?“ podivil se Mason.

„Správně.“

„Raději byste to měl přenechat policii.“

Garvin si poplácal klopu kabátu. „Nebojím se nějakého sprostého gaunera. Kdyby proti nám zvedl jen prst, tak bych toho chlapa zastřelil jako psa.“

Mason se ostře zeptal. „Máte oprávnění nosit zbraň?“

„Neptejte se tak hloupě,“ odvětil Garvin. „Mám něco lepšího než povolení. Jsem zástupce šerifa. Předpokládá se, že nosím zbraň. Vlastním několik pistolí a nejsem tak hloupý, abych vždy nějakou s sebou neměl. Pokud se mne někdy někdo pokusí přepadnout, bude to asi on, kdo bude mít plné ruce práce.“

Mason se zamyšleně podíval na Garvina. „Kde máte ty další zbraně?“

„Na různých místech. Jednu má junior, jedna je vždy v mém sejfu. Mimo jiné taky vlastním obchod s potřebami pro lovce. Vždycky s sebou nosím zbraň. Nikdy nejsem beze zbraně, ani ve dne, ani v noci.

Dělá se mi špatně, když otevřu noviny a čtu o gangsterech, kteří ubili své oběti a o starých ženách, které okradli a utloukli.

Jednou si to ňákej z těchhle chlapů rozdá se mnou a pak bude tóčo. Když pár takovejch kreatur vodděláte, tak vykonáte jedině dobro pro okolí.

Teď je to však tak, že vážení občané jsou podle zákona neozbrojeni. A gauneři jen tak ze zvyku nosí zbraně. Ozbrojme občany dodržující zákon, oddělejme některé ty gangstery a mnohem lépe se nám bude zákon prosazovat.“

Mason zavrtěl hlavou. „Homere, policie, která tu situaci pozorně sleduje, s vámi nebude souhlasit.“

„Samozřejmě,“ řekl Garvin. „Ale jejich metody naprosto nefungují.“

Della Streetová se Perrymu Masonovi podívala přímo do očí.

Mason pochopil její signál a otočil se k Homeru Garvinovi.

„Mimochodem,“ řekl, „zjistil jsem, že vám mohu poblahopřát k nové snaše.“

Garvin si povzdechl. „Ano. Ještě jsem ji neviděl. Mluvil jsem s ní jen po telefonu a oběma jsem požehnal.“

„Vypadá pohledně,“ řekla Della Streetová.

„To si nechte pro juniora! Vybírá si pohledné... Jeho problém spočívá v tom, že je stále nespokojený, nemá citovou stabilitu. Asi tak před rokem se zbláznil do Evy Elliotové. Chtěl se s ní oženit. Pak z toho sešlo. Bylo mi Evy líto a tak jsem jí, když Marie odešla, nabídl práci u sebe v kanceláři. V té době junior uháněl Stephanii Falknerovou.

Možná, že nevíte, ale proto jsem se začal zajímat o Falknerovu společnost. Před půl rokem jsem si myslil, že Stephanie Falknerová se stane členem naší rodiny - k sakru, přál bych si, aby jím byla. Je to hodná, rozumně uvažující dívka. Mohla by být pro juniora stabilizačním prvkem.

Tak doufám, že se teď junior usadí. To je to, co potřeboval - oženit se a usadit se. Je příliš impulzivní.

K sakru. Masone, co budete dělat s celou tou záležitostí kolem Casselmana?“

„Pojďme si promluvit se Stephanií Falknerovou,“ řekl Mason.

„Nemyslíte, že je trochu pozdě?“ zeptal se Garvin.

„Můžeme to zjistit,“ odpověděl Mason. „Dello, zavolejte do Lodestar Apartments a zjistěte, zda nás Stephanie může přijmout. Nemusíte jí říkat, že je tady se mnou pan Garvin. Prostě jí řekněte, že bychom k ní rádi na okamžik zaskočili.“

„Chcete, abych vás tam doprovodila?“ zeptala se Della Streetová.

Mason přikývl. „Možná, že tam budete muset sepsat dohodu ohledně syndikátu.“

Della Streetová vyšla ven, aby mohla zavolat.

„Kruci! To je radost, mít opravdu spolehlivou sekretářku,“ řekl Garvin. „Ani nevíte, jak mi chybí Marie Ardenová.“

„Nyní Marie Barlowová,“ podotkl Mason.

Garvin svraštil čelo. „Měl by být zákon na sekretářky, páchající přečin vstupem do svazku manželského," povzdechl si Garvin. „K čertu! Masone, víte, že mne Marie od té doby, co odešla, ani jednou nenavštívila? Já tomu prostě nerozumím!"

„Proč si myslíte, že vás nikdy nenavštívila?" optal se Mason.

„Prostě mne nenavštívila. To je všechno. Vůbec o sobě nedala vědět, dokonce ani nezavolala."

„Pro vaši informaci, Homere, Marie byla u vás v kanceláři dvakrát. A vaše nová sekretářka se k ní chovala tak chladně, že Marie usoudila, že její přítomnost není žádoucí."

„Chcete říci, že Eva Elliotovájí nedovolila, aby mne navštívila?" zeptal se nedůvěřivě Garvin.

„Přesně tak, řekla jí, že jste příliš zaneprázdněn. Dokonce jí ani nenabídla, aby vás mohla pozdravit alespoň telefonicky."

„Proč... Proč? - Tedy, teď se cítím mnohem lépe."

„Lépe?" podivil se Mason.

„Ano. Dnes večer jsem Evu Elliotovou vyhodil. Když jsem se vrátil, zeptal jsem sejí, co to k sakru mělo znamenat, že vám neřekla, kde jsem. Odpověděla, že jsem jí přeci nařídil, aby nikomu neříkala, kde jsem, a že se prostě řídila mými pokyny.

Ta holka je prostě blázen do divadla. Chce všechno dramatizovat přesně tak, jak to viděla u nějaké herečky v kterémsi filmu. Masone, věřte mi, že viděla kdejaký film, ve kterém vystupovala nějaká sekretářka. Naladí si každý televizní program, v němž se vyskytuje role sekretářky. Studuje hollywoodské pojetí sekretářských prací a pak jde do kanceláře a pokouší se tam podle scénáře sehrát svoji roli. Je to případ špatné herečky, která se pokouší získat lepší roli tím, že prostuduje pojetí role dle ředitele Hollywoodu místo toho, aby věděla, jak má vypadat opravdu dobrá sekretářka. Už toho mám po krk, jsem z toho utahaný. Já... „

Della Streetová se vrátila od telefonního panelu a oznámila jim: „Slečna Falknerová říká, že máme hned přijít."

„Tak pojďme," vybídl všechny Mason.

6.

Stephanie Falknerová otevřela dveře a pravila: „Dobrý večer, pane Masone, dobrý večer, slečno Streetová... Homere!"

„Připojil jsem se k nim, Stephanie."

Podala mu obě ruce. „Blahopřeji, už jste ji viděl?"

„Ještě ne. Právě jsem se vrátil z Las Vegas a mám dost práce."

„Určitě se vám bude líbit, Homere. Když jsem byla v Las Vegas, tak dělala hostesku najedno z plováren. Je milá... Pojďte přeci dál! Splaším nějaké židle. Právě jsem se chystala, že pro dnešek všeho nechám."

Uvedla je do jednoduchého bytu a zeptala se: „Mohu vám nabídnout něco k pití?"

„Ne, díky," odpověděl Garvin. „Jsme tady obchodně."

„Aha," zklamaně protáhla obličej.

„Řeknu vám to bez obalu, Stephanie. Týká se to vašeho otce. Chci to uvést na pravou míru."

„Pokračujte."

„Byl jsem v Las Vegas a ověřoval jsem si některá svá stanoviska. Mám určitý zdroj informací."

„Pokračujte."

„V ruce nemám ještě nic, s čím bych mohl jít na úřady, ale George Casselman je ten muž, který zavraždil vašeho otce."

„Chápu," vydechla a její tvář jakoby zkameněla. Pak dodala: „Škoda, že jsem se to dnes večer nedověděla o něco dříve."

„Tak tedy," pokračoval Garvin, „převeďme to na obchodní bázi. Abych vám pomohl, sehnal jsem akcie té motelové společnosti. To bylo v době, kdy jsem si myslel, že se stanete členem naší rodiny. Pro tak malý hotel není vhodné, aby fungoval tím způsobem, jak je tomu dnes. Ten majetek je příliš cenný. Daně jsou příliš vysoké. Teď s touto nemovitostí, ve stavu v jakém je, nemůžete dělat vůbec nic. Není šance, že byste získala sousední severní nemovitost. A jižní nemovitost má

pod kontrolou ten syndikát, který se snaží získat i váš motel a pak postavit rozumnou budovu, která by se rentovala. Nastal čas, abyste to prodala.“

„Ano, myslím, že nadešel čas, abych to prodala a někde tady zapustila své kořeny.“

Garvin pokračoval: „Myslím, že Casselman je podfukář. Moc bych se divil, kdyby opravdu zastupoval ten syndikát. Myslím si, že je nezávislý spekulant. Ale syndikát bude samozřejmě jen rád, když bude moci obchodovat s ním, pokud ovšem Casselman bude vlastnit tu nemovitost.

Navrhuji jít přímo na syndikát a zjistit, jaká je jejich nejlepší nabídka. Abych to mohl udělat, musel bych být v pozici, že mohu uzavřít obchodní transakci. A teď mi povězte, kolik chcete konkrétně za vaše akcie?“

„Casselman mi nabídl třicet tisíc dolarů. Přijala bych to, pokud bych nemohla dostat víc, ale nemyslím si, zeje to dost.“

„Kolik peněz by vás uspokojilo?“

„Cokoli nad třicet tisíc.“

„Dobře,“ odpověděl Garvin. „Dejte mi deset dní a předkupní právo na vaše akcie, které prodám za osmdesát tisíc dolarů. Pokud je prodám za víc, to, co bude nad osmdesát tisíc, si rozdělíme rovným dílem. Vy půl, já půl. Ve stejnou dobu prodám i svoje akcie za poměrnou cenu. A tak se vypořádáme se syndikátem. A co bude nad poměrnou cenu mých akcií, to si také rozdělíme půl na půl.“

„To je férové,“ odpověděla Stephanie. „Jen kdybyste za ty moje akcie dostal osmdesát tisíc.“

„Máte tady psací stroj, Stephanie?“

Přikývla.

„Tak sepíšeme dohodu. Masone, nadiktujte to a hned teď to tady podepíšeme.“

„Můžeme to udělat ráno v mé kanceláři,“ navrhl Mason.

„Raději bych tu záležitost vyřídil ještě dnes v noci.“

„Dobře,“ souhlasil Mason a pokynul Delle Streetové.

Stephanie Falknerová přinesla dopisní a uhlové papíry. Della Streetová si sedla k psacímu stroji a ťukala krátkou dobu, kterou jí Mason diktoval.

Když Della skončila, vytáhla papír z psacího stroje, jednu kopii podala Masonovi, druhou Stephanii Falknerové a poslední Garvinovi.

„Je to v pořádku?“ zeptal se Garvin Stephanie, když si dohodu přečetl.

„V pořádku,“ odpověděla.

„Tak to podepíšeme.“

Oba podepsali dohodu.

„Dobře,“ konstatoval Mason, „tuším, že tím jsme vyčerpali vše, co jsme mohli dnes večer udělat. Spojíte se se mnou zítra ráno, Homere?“

„Pravděpodobně,“ odvětil Garvin.

„A co vy, slečno Falknerová? Zastihnu vás tady?“

„Pokud se nic nepřihodí, tak ano.“

Garvin otálel.

Della Streetová hodila pohled po Masonovi a pravila: „Já jsem pracující žena. Měla bych hledět dostat se domů.“

„Hodím vás domů,“ nabídl jí Mason.

Garvin chvíli váhal a pak Stephanii Falknerové řekl:

„Tak teď bych si dal něco k pití, Stephanie.“

Stephanie vyprovodila Dellu Streetovou a Masona ke dveřím. Zůstala v nich stát a sledovala, jak jdou chodbou směrem k výtahu a posléze do něj vstupují, teprve pak jemně zavřela dveře.

„Tak teď,“ uvažoval Mason, „mi není jasné, proč Stephanie trvá na tom, že jí Casselman nabídl pouze třicet tisíc dolarů za čtyřicet procent jejích akcií, když mně Casselman nabídl stejnou sumu za patnáct procent akcií. A zároveň mi nabídl, že koupí všechny akcie za poměrnou sumu.“

„Napadá vás něco?“ zeptala se Della Streetová.

„Ne, ale jsem si jistý, že nebýt toho telefonního hovoru, tak mi Casselman učinil pevnou nabídku ve výši osmdesát tisíc dolarů za akcie Stephanie a třicet tisíc dolarů za Garvinovy akcie.“

„Takže ten telefonní hovor ho přiměl změnit úmysl?“

„Něco ho přimělo to změnit.“

„Někdo, kdo ho navštívil?“

„Nikdo do domu nevstoupil, s výjimkou - ale, nechme to všechno na ráno. Možná, že toho budeme vědět mnohem víc, až se znovu setkáme s Garvinem.“

7.

Příští ráno Mason zabočil na parkoviště, kývl na dozorce a vplul na pravidelné parkovací místo. Přešel na chodník, a právě když chtěl vejít do vstupní haly budovy, v níž měl svoji kancelář, povšiml si Delly Streetové.

„Ahoj, šéfe,“ pozdravila tichým hlasem Della. „Doufala jsem, že vás chytnu, ještě než se dostanete do kanceláře. Nechcete se trochu projít?“

Mason na ni udiveně pohlédl. „Co se stalo, Dello?“

„Asi se toho stalo dost.“

„Půjdeme zpět do auta?“

„Ne, pojďme se jen projít.“

Udělali krok stranou, aby se vymanili z proudu ranních chodců, kteří zaplavovali chodník.

„Co se děje?“ zeptal se Mason.

„Poručík Tragg vás hledal v kanceláři. Moc bych za to nedala, že čeká ve vstupní hale, aby vás čapnul, jakmile se objevíte. Pokoušela jsem se vám zavolat domů, ale už jste byl pryč.“

„Co Tragg chce?“

„Z George Casselmana se stala mrtvola. Služebná otevřela dveře bytu a našla ho mrtvého na podlaze. V hrudníku měl pěkně velkou díru po kulce.“

„Kdy ho našla?“

„Dnes - pravděpodobně kolem osmé hodiny ráno. Právě to hlásili v rádiu, když jsem... „

„Ne, to nechci,“ pravil Mason. „V kolik hodin zemřel?“

„Tak o tom ještě nic nevím.“

„A proč Tragg hledá mne?“

„Tak to mi taky vrtá hlavou.“

„Jste prima děvče! A teď musíme zařídit jednu velmi důležitou věc. Pojďte, vezmeme si taxík a uvidíme, jestli zjistíme něco důležitého dřív, než budeme muset odpovídat na četné otázky my.“

Mason zabočil na obrubník a netrpělivě čekal, až ranní dopravní ruch trochu ustane.

Konečně chytil volný taxík a řidiči řekl: „LodestarApartments. Prosím rychle.“

Della Streetová po něm šlehla očima. „Proč dřív nezatelefonujeme?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Šéfe, snad si nemyslíte... ?“

„Přesně tak. Teď si nemyslím nic. Teď potřebuji hlavně informace, a teprve pak budu myslet.

Pro vaši důvěrnou, soukromou a výhradní informaci: Homer Garvin včera kolem čtvrt na devět navštívil George Casselmana. Neuznal za vhodné, aby mi o té návštěvě řekl a já jsem o tom taky nikomu neříkal.

A ještě jedna důvěrná informace a něco, nad čím stojí za to se pozastavit. Pokud včera večer v půl deváté Stephanie Falknerová hovořila s Casselmanem, pak musela shledat, že hovoří s mrtvolou. A když byla Stephanie dotazována, kolik jí Casselman nabídl za akcie, musela si vymyslet imaginární cifru. To by pak vysvětlovalo nesrovnalost mezi tím, co nabídl Casselman za Garvinovy akcie a tou sumou, kterou uvedla Stephanie jako Casselmanovu nabídku.“

„Jo!“ vykřikla Della Streetová. „V takových souvislostech jsem o tom neuvažovala. Asi jsem dnes tak trochu zabedněná.“

„To nemusíte být zabedněná. Když jste na mne čekala před kanceláří dole na chodníku a snažila se mne zachytit ve chvíli, kdy jsem opouštěl parkoviště, vůbec jsem vás tam dole nezaregistroval. Odvedla jste parádní práci! Splynout s davem, to je umění!“

Della se zasmála. „Vlastně jsem si nechala vyčistit boty. Ten chlapec, čistič, mi naleštil boty a já jsem si je nechala vyleštit ještě jednou. A když mi je začal cídit potřetí, konečně jste se objevil. Nevěděla jsem, zda s sebou Tragg nemá nějaké své lidi a asi by bylo podezřelé, kdybych jen tak postávala na chodníku.“

„Jste prima ženská!“

Mlčeli až do chíle, kdy řidič zastavil před Lodestar Apartments.

„Bylo by dobré, kdybyste na nás počkal,“ řekl Mason řidiči. „Za pár minut budeme zpět a ještě pojedeme na další místa.“

„Dobře, počkám.“

Mason a Della Streetová vstoupili do domu. Mason kývl na muže za stolem a prošel k výtahu tak samozřejmě, že se ho nikdo neodvážil zeptat, kam jde.

Vyjeli do třetího patra a zabočili k bytu Stephanie Falknerové.

Mason jemně zaklepal na dveře. Stephanie Falknerová se přes zavřené dveře zeptala: „Kdo je?“

„Mason.“

„Jste sám?“

„Je se mnou slečna Streetová.“

Západka na dveřích zaharašila. Objevila se Stephanie Falknerová v županu a v trepkách. Prohlásila: „Mám tady pěkný binec. Po ránu se nikdy nemohu probrat. Právě snídám a ještě jsem tady ani nepoklidila. Mohu vám připravit šálek kávy?“

„Ne, díky. Potřebujeme jen malou informaci.“

„Předpokládám, že ta informace je pro vás dost důležitá, když jste se kvůli ní nechal takhle po ránu vytáhnout.“

„Mohla by být důležitá,“ přiznal Mason.

„Dobře, o co jde?“

„Když jsme vás včera večer opustili, Homer Garvin zde zůstal?“

Přikývla.

„Jak dlouho se tady zdržel?“

V mžiku se jí tvář proměnila ve vzteklou grimasu. „Co je vám po tom!“ vybuchla.

„Je mi líto, ale dělám jen svou práci. Pro vaši informaci: George Casselman byl dnes ráno nalezen mrtev.“

Její šedé oči si zkoumavě prohlížely Masonovu tvář. Pak upřela zrak na Dellu Streetovou. „Posaďte se,“ vydechla.

Stephanie seděla na okraji postele. Mason si povšiml, že sklady přehozu na posteli nejsou takové, jak zpravidla bývají.

Mason se podíval na zmačkané polštáře. Zničehonic vyskočil a došel k posteli. Odhodil stranou jeden polštář a objevil revolver s velmi krátkou hlavní. „Co to je?“

„Co asi? Kartáček na zuby!?“

Mason stál a prohlížel si revolver.

„Pokud se nepletu, tak tenhle revolver je velmi podobný tomu, který měl včera Homer Garvin ve svém podpažním pouzdru.“

Stephanie mlčela.

Mason se sklonil a zvedl revolver.

„Pro případ, že byste to chtěl vědět,“ rozpovídala se po chvíli Stephanie, „Homer se obával o moji bezpečnost. Chystal se něco podniknout s tím syndikátem a - tedy, vy už přece víte, co jednou syndikát provedl.“

„Takže Homer vám tady pro případ obrany zanechal svou zbraň.“

„Přesně tak.“

Mason zkoumal zbraň. Přičichl k hlavni, zamračil se, odkryl bubínek a pravil: „Slečno Falknerová, vypadá to, že uvnitř zbraně máte jednu prázdnou nábojnici.“

„V žádné zbrani nemám prázdnou nábojnici. To není moje zbraň. Už jsem vám řekla, že mi ji pan Garvin nechal na moji obranu. Nechtěla jsem ji a nechci ji.“

„Ale přesto jste si ji dala pod polštář, že?“

„Kam byste si ji dal vy?“ řekla uštěpačně.

Mason se nečekaně zvedl ze židle a uložil zbraň zpět pod polštář, na místo, kde ji před tím našel.

„Co se bude dít teď?“ zeptala se Stephanie.

„Nezastupuji vás. Nejsem váš právní zástupce. Nejsem policejní úředník a nemám právo klást vám jakékoli otázky. Ale chci vědět, zda jste včera večer, poté, co jsme odešli, byla ještě venku.“

„Nevyšla jsem z tohoto bytu od chvíle, kdy jsem vás naposledy viděla.“

Mason kývl hlavou na Dellu Streetovou.

„Dobře,“ vypravila ze sebe Stephanie. „George Casselman byl zavražděn. A byl to on, kdo zavraždil mého otce. Co čekáte, že udělám? Zhroutím se a budu hysterická?

Podívejte, jste právník. Jste inteligentní člověk. Víte, jak to chodí. Zastupujete Homera Garvina. Nezastupujete mne. Budete dělat všechno možné, jen abyste zachránil svého klienta a mne bez milosti obětujete.“

„To je dost nepřesný popis mého postoje,“ odvětil Mason, „ale budeme se podle něj řídit. Pojďte, Dello.“

Mason vyšel ven.

„Kam teď?“ zeptala se Della Streetová, jakmile za nimi zapadly dveře bytu.

„Teď musíme vyslídit Homera Garvina. A musíme to udělat hodně rychle. Doufám, že ho najdeme dřív než policie.“

„Myslíte, že si ho policie dá do souvislosti s touto záležitostí?“ „Až jim Stephanie poví o té zbrani, tak si to dají dohromady.“ „A řekne jim o té zbrani?“

„To je to,“ odvětil Mason, „o čem se neodvažuji přemýšlet.“ „A vy si myslíte, že jim Stephanie o té zbrani řekne?“

„Pokud je mazaná, tak jim to poví. Představte si, co by to znamenalo, kdyby se z té zbraně vyklubala zbraň vražedná.“

„Nesbalil jste tu zbraň náhodou?“

Mason otevřel Delle Streetové dveře od výtahu. „Pro všechno na světě,“ pravil. „To je příliš riskantní věc, než abych ji vzal.“

Sjeli výtahem dolů, prošli halou a nastoupili do taxíku. Mason udal taxikáři adresu kanceláře Homera Garvina.

„Myslíte si, že tam bude?“ uvažovala Della Streetová.

„Buď tam bude, nebo zjistíme, kde je. Tentokrát nenaletíme na žádné povídačky blonďaté sekretářky, která se ze všeho, co dělá, snaží udělat tyátr.“

Taxík je zavezl před budovu, v níž měl Garvin svoji kancelář. „Počkejte na nás,“ požádal Mason řidiče. „Dlouho se nezdržíme.“

Mason a Della Streetová vyjeli bleskurychlou zdviží nahoru.

Mason šel chodbou až ke dveřím, na nichž stálo: „HOMER H. GARVIN, INVESTICE, VCHOD“.

Právník otočil knoflíkem, strčil do dveří a překvapeně couvnul.

Dveře byly zamčené.

Mason pohlédl na hodinky. „Sakra! Měl by tady být Garvin nebo jedna z jeho sekretářek. Ona...„

„Vzpomeňte si,“ připomněla mu Della Streetová, „že Homer Garvin nám včera řekl, že ji vyhodil. Možná, že se tady odehrála scéna a sekretářka se rozhodla, že u Garvina nebude ani po dobu dvoutýdenní výpovědní lhůty. Anebo se Garvin rozhodl, že si nepřeje, aby se zde motala vůbec nějaká sekretářka.“

„No dobře, ale měl by tady někdo být,“ namítl Mason.

Zaklepal na dveře kanceláře a pak prošel chodbou ke dveřím označeným „HOMER H. GARVIN - SOUKROMÉ“ a zaklepal na ně.

„Hádám, že nikdo není doma,“ řekl Mason. „Dello, pojďme dolů do haly a tam odtud si zatelefonujeme.“

„Neznám Garvinův telefon do bytu. A jeho číslo není v seznamu, šéfe.“

„To je v pořádku. Gertie nám to zjistí.“

Mason a Della Streetová sešli dolů do haly, kde byla řada telefonních boxů. Della Streetová zavolala Gertie a zjistila od ní číslo Garvinova bytu. Vytočila číslo, čekala a pak řekla. „Nehlásí se.“

„Dobře,“ odpověděl Mason. „Zkuste tedy zavolat Homera Garvina juniora.“

„Ten je snad na svatební cestě,“ podotkla Della Streetová.

„Líbánky se netýkají obchodu s ojetými vozy,“ vysvětlil jí Mason. „A Garvinje přeci v Chicagu. Řekněte, že chcete mluvit osobně s ním... Pokud to není nezbytně nutné, nikomu neříkejte, kdo jste. Řekněte, že se jedná o auto, které chcete koupit a že chcete mluvit osobně s Garvinem.“

Della Streetová přikývla. Vytočila číslo, chvíli se hádala s nějakým prodavačem a pak rychle otevřela dveře telefonní budky. „Jde k telefonu.“

„Fajn, předejte mi ho.“

Della Streetová vyšla z budky a Mason zaujal její místo.

Ze sluchátka zazněl energický hlas. „Dobrý den. Tady je Garvin.“

„Tady je Perry Mason, Homere.“

„Aha. Jak se máte, advokáte?“

„Výborně. A gratuluji vám!“

„Díky. Mockrát vám děkuji. Bylo to... Je to trochu nečekané, ale konec konců, to je přeci způsob, kterým já věci řeším.“

„Odskočil jste si na chvíli z domu?“ zeptal se Mason.

„Ne, jsem v práci již celé dopoledne. Co pro vás mohu udělat?“

„Vyrážíme za vámi,“ odvětil Mason. „Potřebuji s vámi mluvit.“

„Jde o nějaký obchod s auty?“ zeptal se Garvin.

„Ta záležitost je víc osobní, než jsou auta.“

„Dobře. Budu tady.“

Mason zavěsil, kývl na Dellu a společně se vrátili k taxíku. Mason udal řidiči adresu, na níž měl Garvin obchod s ojetými vozy.

Když tam přijeli, taxíkář zpomalil. „Je tady někde to místo, kam jste chtěli zavézt?“ zeptal se. „Tady je jenom parcela s ojetými vozy.“

„To je přesně ono,“ odvětil Mason. „Zajeďte dovnitř.“

„Dobře.“ Řidič projel branou, nad níž bylo šest stop velkými písmeny napsáno: DÁREK OD GARVINA.

Taxík vjel na parcelu. V dlouhé řadě pod otevřeným přístřeškem stála zaparkovaná auta. Na okraji přístřešku visely různé slogany: „POKUD SE NEPRODAJÍ DO TŘICETI DNŮ, VYHODÍM JE! - GARVIN.“ „NEMŮŽETE UDĚLAT CHYBU, PROTOŽE VÁM TO NEDOVOLÍM! - GARVIN.“ „KDYŽ VŮZ KOUPÍM, TAK JE TO DOBRÝ VŮZ, NEŽ NĚJAKÉ AUTO PRODÁM, UDĚLÁM Z NĚJ DOBRÝ VŮZ -GARVIN.“

„Chcete dovézt na nějaké konkrétní místo?“ zeptal se taxikář.

„Ke kanceláři,“ odvětil Mason.

Budova kanceláře byla jednopatrové, nesourodé monstrum. Zrovna tam bylo v akci několik obchodníků: hovořili se zákazníky nebo pro ně vyhledávali prospekty.

Mason požádal taxikáře, aby na ně ještě počkal. Pak se usmál na obchodníka a se slovy „Hledám šéfa!“ vstoupili do kanceláře.

Homeru Garvinu juniorovi bylo dvacet sedm let. Byl nezvykle dlouhý, měl tmavé vlasy a tmavé, roztěkané oči. Rychle a nervózně gestikuloval. Na sobě měl drahý, na míru šitý oblek. Ve chvíli, kdy Mason vstoupil do kanceláře, Garvin telefonoval.

„Dobře, dobře,“ řekl Garvin do telefonu a pohlédl na Masona. „Právě přišel můj právník. Tuhle záležitost s ním musím projednat. Ještě vám zavolám... Ne, nemohu říci, kdy... Mohu mít dost práce... Na shledanou.“

Garvin mrštil sluchátkem, odsunul se na točící židli a vyskočil s napřaženou rukou k Masonovi.

„No tohle, kdo by to byl řek! Jak se vám vede, advokáte? Pěkně dlouho jsem vás neviděl!“

„Hodně dlouho,“ souhlasil Mason. „A blahopřeji vám!“

Mladý Garvin se skromně uklonil. „Je to báječná dívka, advokáte. Jenom nevím, jak se mi ji podařilo přesvědčit, že si mne vzala. No snad mi staré obchodnické umění přineslo ovoce. Jak se máte, slečno Streetová? Vypadáte opravdu dobře.“

„Děkuji.“

„Potřebujeme se spojit s vaším otcem,“ řekl Mason, „a jeho kancelář je zavřená.“

„Kancelář je zavřená?“ zvolal junior. „Vždyť by mělo byt otevřeno, měla by tam být Eva Elliotová.“

„Mám takové tušení, že už u vašeho otce nepracuje. Nevíte náhodou, kde je teď otec?“

„Ne. Já nevím - abych řekl pravdu, neviděl jsem otce od té doby, co jsme se vrátili... po pravdě řečeno, pane Masone, mezi mnou a otcem jsou ještě stopy nedorozumění, takové malé třenice. Otec se přijde usmířit, ale myslí si, že se chovám nečestně a sobecky a - víte, jak to chodí. Pro starší generaci je obtížné pochopit nás, mladé. Troufnu si o svém otci říci, že měl stejné potíže se svým otcem.

Žijeme mnohem rychleji než kdykoli dříve a věci se mění, to je vše. Podívejte se, jakým způsobem vedu svůj obchod. Musím být v neustálém pohybu. Jsem jako člověk, který se pohybuje na tenkém ledě. A to má samozřejmě vliv na můj životní styl, pocity, na mé myšlení. A časy se neustále mění.“

„Mluvíte o třenici, kterou jste měl s otcem ohledně obchodních záležitostí?“ zeptal se Mason.

„Ne, o třenici ohledně soukromých záležitostí,“ odpověděl Garvin. „Je mi líto. Masone, že vám nemohu pomoci. Ale když už jste tady, co kdybyste se poohlédl po nějakém autu? Mám přesně ten typ auta pro vás. Dobré, výkonné, s klimatizací, auto, které je prakticky nové. Ušetříte nejen jeho koupí, ale i vlastním provozem.“

„Obávám se, že se na to auto nepodívám,“ odpověděl Mason. „A co Eva Elliotová, sekretářka vašeho otce? Nevíte, kde by mohla být, když není v kanceláři?“

„Myslím, že byste ji zastihl v jejím bytě.“

„Víte, kde Eva Elliotová bydlí?“

„Samozřejmě. Počkejte chvíli, mám to tady.“

Mladý Garvin vytáhl zásuvku stolu, vyndal z ní malý, černý zápisník, prolistoval ho a řekl: „Bydlí na Monadnock Apartments, v bytě číslo 317, její telefon je Pacifik 7 - 2481. Ale Eva bude v kanceláři. Možná, že si jenom někam na chvíli odskočila. Vždycky je v kanceláři, je to velmi spolehlivé děvče. Doporučil jsem ji otci, je to báječná sekretářka. Je nesmírně výkonná, kdykoli připravená pracovat. A samozřejmě, že je to i pohledná dívka. Jednou jsem přišel k otci do kanceláře a viděl jsem, jak Eva sedí a světlo si pohrává s jejími zlatými vlasy. Byl to pěkný obrázek.“

„Dobře, já se tedy půjdu podívat na ten pěkný obrázek,“ prohlásil Mason. „Kdyby se s vámi otec spojil, tak mu řekněte, že se s ním potřebuji ohledně jedné důležité věci sejít.“

„Udělám to,“ slíbil Garvin. „A co takhle auto pro vás, slečno Streetová? A protože jsme staří známí, udělal bych vám dobrou cenu a taky bych vás obeznámil s historií toho prodávaného vozu. Jak vidíte, v těchto dnech máme zvláštní nabídku ojetých vozů od původních majitelů. Každé auto, které vidíte na tomto parkovišti, mělo před tím, než se sem dostalo, pouze jednoho majitele.“

„Až někdy jindy,“ zasmála se Della Streetová. „Právě teď jsem zaměstnaná žena.“

„Nezapomeňte moji adresu. Tady je má vizitka. Používáte městské dopravní prostředky a výdaje za ně jistě tvoří dost značnou část vaší režie. A já ty vaše výdaje na dopravu mohu snížit na minimum.“

„Díky, někdy se zastavím.“

„Budu se těšit.“

Junior je doprovodil k taxíku, pohlédl na něj a s jakousi nechutí řekl:

„Jen poplatky za ujeté míle, které platíte taxikáři by... No dobře, to je jedno. Řeknu otci, aby se s vámi spojil, advokáte.“

Řidič taxíku zabouchnul dveře a vyjel z parcely s ojetými vozy.

Della Streetová pohlédla na Perryho Masona a smíchy vybuchla. Mason zavrtěl hlavou. „No jo, junior se snaží obchodovat za všech okolností.“

„Kam teď?“ zeptal se řidič.

„Monadnock Apartments. Víte, kde to je?“

Řidič přikývnul a vměstnal taxík do proudu aut. „Asi deset minut jízdy.“

„Fajn.“

„Ten problém, který vznikl mezi juniorem a otcem,“ začala Della Streetová, „musel začít, když junior volal otci z Chicaga a řekl mu, že se oženil. Nebo že se chystá oženit.“

Mason přikývnul.

„Předpokládáte, že to bylo kvůli tomu, že se otec domníval, že junior se chová nemorálně vůči Stephanii Falknerové?“

„Je těžké říci, co zapříčinilo ten problém. Ale očividně v něm hrají svou úlohu emoce. Jsem zvědavý, jestli nám k té svatbě Eva Elliotová něco poví.“

„Naskýtá se tady možnost,“ odpověděla Della Streetová, „že Eva Elliotová není vůči vám zrovna upřímná.“

„Já bych řekl, že je vůči mně mistrovsky zdrženlivá.“

„A,“ pokračovala Della Streetová, „je to otázka etiky, zavolat jí a zeptat se, zda se můžeme zastavit. Mladé ženy dost často nevypadají po ránu zrovna nejlépe.“

„A co když řekne, že se s námi nechce setkat, co uděláme potom?“

Della Streetová se zamyslela. „To by bylo trapné.“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason. „Takže půjdeme do toho bytu a uvidíme, co se bude dít.“

Ukázalo se, že Monadnock Apartments je jeden z těch činžáků, který má vstupní dveře otvírající se po stisknutí tlačítka a že od vstupních dveří vede domácí telefon do každého bytu.

Mason našel mezi svými klíči ten, který se hodil do venkovních dveří a společně s Dellou Streetovou šli k bytu číslo 317.

Mason zaklepal na dveře bytu: jednou ostře, pauza, čtyřikrát krátce, pauza a nakonec dvakrát krátce.

Téměř okamžitě se otevřely dveře bytu. Eva Elliotová, oblečená na vycházku ven, řekla: „Tak ty máš ještě tu drzost...“ Když na prahu uviděla Masona a Dellu Streetovou, okamžitě zmlkla.

„Je... pokládala jsem vás za někoho jiného.“

„Potřebuji s vámi na okamžik hovořit. Můžeme jít dál? To je slečna Streetová, moje sekretářka.“

„Dnes ráno nemám moc času. Jdu ven, mám schůzku a... „ „Bude to trvat jen pár minut.“

S okázalou nevolí ze sebe Eva Elliotová vypravila: „Tak tedy pojďte dál.“

Mason a Della Streetová vešli do bytu.

„Vy už nepracujete u pana Garvina?“ zeptal se Mason.

„Díky vám už ne,“ odvětila Eva Elliotová bez zášti.

Mason svraštil obočí. „Díky mně?“

„Pan Garvin mi řekl, že jsem vám měla sdělit, kde byl.“

„Vy jste to věděla?“

„Věděla, ale on mi nařídil, že to nemám nikomu sdělovat. A podle mne, pane Masone, nikomu znamená nikomu.“

„Chápu.“

„A jak byste si ten příkaz vysvětloval vy?“

„Téměř nikomu,“ s úsměvem odpověděl Mason. „Mám si z toho vyvodit, že vás to naštvalo?“

„Když se ptáte, tak vám řeknu, že celá ta Garvinovic rodina stojí za starou bačkoru. Nejdřív jsem si myslela, že jenom syn je prevít, ale funguje to podle přísloví „jablko nepadá daleko od stromu“. A platí to i naopak.“

„Nerad slyším, že jste kvůli nějakému nedorozumění přišla o zaměstnání. A navíc to má souvislost s mojí návštěvou u vás.“

„Už na to nemyslete, daří se mi mnohem lip, než kdybych seděla v té zatuchlé, staré kanceláři a mrhala tam svým časem. Mám kam jít a mám co dělat. A měla jsem to udělat už dávno.“

„Mohla byste mi to trochu objasnit?“

„Pan Garvin se vrátil z Las Vegas. Hned jak vstoupil do kanceláře, poznala jsem, že má vztek. Předtím mi telefonoval a požádal mne, abych na něj v práci počkala. Řekl, že se mám zatím navečeřet a účet zahrnout do služebních výdajů. O přesčasu neřekl ani slovo. Mluvil jenom o večeři zahrnuté do služebních výdajů. Musím si dávat pozor na figuru, proto jsem si dala jen ananas a zeleninový salát posypaný sýrem. I když bych si mnohem raději dala pořádný řízek s patřičnou oblohou. Ale elegance a nadměrná váha nejdou dohromady. A já jsem si naplánovala život s jistou dávkou elegance a minimální nadměrnou váhu.“

„Pokračujte.“

„Asi jste si všiml, že soukromá kancelář pana Garvina je zařízena téměř jako byt. Je tam malá sprcha a šatna. A taky malá komůrka s elektrickou plotýnkou, kde jsem mohla přihřát vodu a připravit něco lehkého k jídlu, když se panu Garvinovi nechtělo jít ven. Je tam i bar s elektrickou lednicí. Ve skutečnosti tu kancelář čas od času pan Garvin používá jako byt. Vzpomínám si, že jednou čekal důležitý meziměstský hovor, a zůstal proto v kanceláři celých dvacet čtyři hodin.

Tak tedy, když se pan Garvin vrátil z Las Vegas, viděla jsem, že ho něco velmi rozčílilo. Doufala jsem, že to ze sebe nějakým způsobem dostane a budu mít pak aspoň část večera volnou. Ale kdepak. Je zrovna tak sobecký jako jeho syn. Řekl mi, že je z cesty celý špinavý a utahaný a že si dá sprchu. A já jsem v přední části čekala jako tvrdý y, dokud se neobjevil vyfešákovaný v čistém obleku. A pak se do mě pustil.“

„A vy?“

„Řekla jsem mu, že si takové chování nedám od nikoho líbit. A dál, že když mi dal instrukce, tak jsem se jimi prostě řídila a že pokud má zájem, tak může moje místo nabídnout někomu jinému.“

„Co na to řekl?“

„Ze mu to přišlo vhod a odešel z kanceláře.“

„V kolik to bylo hodin?“

„Do kanceláře vrazil poměrně brzy, tuším kolem tři čtvrtě na devět. Pak se uklidnil a dával se do gala, nechal mě čekat a nakonec se mnou vyběhl... Myslela jsem, že se pominu.“

„Okamžik. V kolik hodin se odehrál tenhle rozhovor?“

„Myslím, že chvíli po deváté.“

„A Garvin vám sdělil, že se právě vrátil z Las Vegas?“

„Přesně tak.“

„Z Las Vegas přijel autem nebo přiletěl?“

„Nevím. Auto měl s sebou, ale to ještě nic neznamená... Má totiž čtyři nebo pět aut, a kdykoli se mu zamane, může si půjčit od syna další.“

„Jak dlouho byl v Las Vegas?“

„Dva dny.“

„Mohu se vás zeptat, co máte v úmyslu dělat teď?“

„Mám v úmyslu udělat to, co jsem měla učinit už dávno: budu se věnovat herectví.“

„Nevěděl jsem, že jste herečka.“

„Tedy já... neřekla jsem, že jsem herečka, ale mám herecké vzdělání. Dnes ráno dělám konkurz ohledně menší role. A teď už tam musím opravdu jít, pane Masone! Na vás se nezlobím, ale myslím, že šéf se mnou pořádně vydupal.“

„Skončila jste v kanceláři?“

„Skončila? Myslím, že mohu říci definitivně... Nerada bych vás vyhazovala, ale budete už muset jít. Už opravdu nemám čas.

A proč se nezeptáte pana Garvina, co se stalo? On vám to poví.“

„Chtěl jsem znát váš názor.“

„Kdybych vám řekla svůj názor, strávil byste tady celé dopoledne. Ten podlý syn pana Garvina mne balamutil, a když se mne nabažil, tak mě pověsil na krk svému tatíčkovi jako sekretářku. A první věc, kterou jsem potom zjistila, bylo, že junior začal bláznit kvůli Stephanii Falknerové. Na to odjel do Chicaga a oženil se s nějakou kočičkou, kterou sotva znal. Ona je zajda z Las Vegas a

náhoda ji zavála do prodejny s ojetými vozy. Garvin jí jedno prodal a ona mu za to prodala svůj talent.

Dejte na mne, nebudou spolu ani půl roku a Garvin ji vymění za jinou manekýnu. Ten chlap neví, co chce... Už toho nechme. Je mi to strašně líto, ale už budete muset jít. Buďte fér a odejděte.“

„Máte tady auto?“

„Ne, vezmu si taxík.“

„Jedete směrem do... „

„Do Hollywoodu. Pro případ, že vás to zajímá, pane Masone.“

„Dole na nás čeká taxík. Jestli chcete, můžete jet s námi ke kanceláři. Máte to na cestě a ušetříte si čas sháněním taxíku.“

„To snad není možný, vy jste po tom všem ještě kavalír. To je teda dílo! Tak jedem.“

Vypadla z bytu, zavřela a zamkla dveře. Spěchala k výtahu a k taxíku již téměř běžela.

Dojeli k Masonově kanceláři. „K tomu, co máte na tachometru, připočítejte ještě cestu do Hollywoodu a řekněte mi, kolik to dělá,“ řekl Mason řidiči. Taxikář učinil odhad.

„Tady to je, včetně spropitného,“ řekl Mason. „A dovezte tu mladou dámu tam, kam si bude přát.“

Řidič jim na rozloučenou skoro zasalutoval.

Mason a Della Streetová vystoupili z auta a ani nestačili přejít chodník, když se k nim připojil poručík Tragg z centrálního oddělení vražd.

„Heleďme se,“ začal. „Vy se řídíte příslovím, Ranní ptáče dál doskáče'.“

„No, já bych neřekl, že tohle je ranní hodina,“ odvětil Mason.

„To opravdu není... Myslel jsem, že vy jste v kanceláři, slečno Streetová.“

„Byla jsem.“

„Vy se hodně stýkáte s lidmi, viďte,“ řekl jim Tragg. „Tak pojďme nahoru, kde si můžeme promluvit.“

„O čem?“ zeptal se Mason.

„O vraždě. To je téma našeho rozhovoru a zdá se, že to bude předmět zájmu nás obou. Vy budete stát jako obvykle na jedné straně a já na druhé.“

Beze slova došli k výtahu, odjeli do Masonova patra a prošli chodbou. Mason odemkl dveře své soukromé kanceláře. Nabídl Traggovi cigaretu a posadil se. Pak nabídl poručíkovi oheň, aby si mohl cigaretu zapálit a přitom se pokradmu podíval na Dellu Streetovou. Nakonec se uvelebil na židli.

„Takže?“

„George Casselman.“

„Co je s ním?“

„Je mrtvý.“

„Jak zemřel?“

„Zastřelen z revolveru ráže 38.“

„Kdy?“

„Někdy včera v noci!“

„Kde?“

„V bytě, kde, jak jsem zjistil, jste ho navštívil vy, včera kolem osmé.“

„Jistě. Jak jste získal tuto informaci?“ zeptal se Mason.

„To je profesionální tajemství,“ zakřenil se Tragg. „Zdroje svých informací si ponechám pro sebe. V tom případě totiž nebudete vědět, jak moc anebo málo toho vím. A to mi skýtá veškeré výhody v kladení otázek.“

„Dejme tomu, že bych mohl ve svých odpovědích tíhnout k odchylkám od pravdy,“ pravil Mason.

„To je to, co předpokládám. Ne, že byste lhal, Masone, ale ovládáte ďábelsky chytrý způsob poskytovat nic neříkající odpovědi. Nuže, včera jste se sešel s Casselmanem. Kvůli čemu? Ale pravdivě a bez vytáček!“

„Kvůli obchodu.“

„Jakému obchodu?“

„Ten obchod se týkal záležitosti mého klienta.“

„No, a už je to tady!“ začal nadskakovat Tragg. „Chci vědět, o čem jste se bavili.“

„Záležitosti týkající se mých klientů jsou vždy důvěrné,“ odpověděl Mason. „Existuje zákon právní etiky, který se touto věcí zabývá.“

„V případě vraždy vám tenhle zákon přichází vhod.“

„Občas.“

Tragg Masona pečlivě pozoroval. „Casselman měl včera ještě jiné schůzky.“

„Ano?“ „Víte s kým?“

„Vím, že se ho chystali navštívit ještě jiní lidé. Tedy, Casselman je očekával.“

„Koho čekal?“

„Obávám se, že vám nemohu pomoci, poručíku.“

„Co to znamená, že mi nemůžete pomoci?“

„To znamená, že vám prostě nemohu pomoci.“

„To by mohlo znamenat mnoho věcí. Buď, že to nevíte, nebo to nemůžete říci.“

„Stále ještě existuje třetí možnost,“ podotkl Mason. „Svědecká výpověď o skutečnosti, kterou svědek nemá z vlastní zkušenosti, je pro soud zbytečná. Když vám říkám, že vám nemohu pomoci, mohlo by to znamenat, že mám pouze svědeckou výpověď o skutečnosti, kterou neznám z vlastní zkušenosti a taková výpověď je pro vás zcela bezcenná.“

„Už chápete, co jsem měl na mysli tou nic neříkající odpovědí?“ řekl Tragg, když se obrátil k Delle Streetové. „Co je to za odpověď?“

Tragg se otočil zpátky na advokáta: „Chtěl jsem vás navštívit dnes ráno, ještě předtím, než budete mít možnost setkat se s některým ze svých klientů. Je mi líto, že to nevyšlo... Myslím, že s tím má cosi společného pracovní výkonnost slečny Streetové. Nicméně, Masone, my policajti nejsme úplní zabedněnci. Když jsem zjistil, že jste v obvyklou dobu nepřijel do kanceláře a že slečna Streetová pod nějakou naléhavou záminkou vyběhla ven, dal jsem si dvě a dvě dohromady a čekal jsem. Když jste přijel tím taxíkem, byl jste trochu neopatrný. Měl jste dojet jen k předchozímu bloku, tam vystoupit, zaplatit a zbytek cesty dojít pěšky. A protože jste to neudělal, mám číslo toho taxíku a jakmile zavolám na dispečink, požádáme toho řidiče o výpověď.

Pak budeme vědět, kam jste jel a postupně dáme dohromady celý ten výlet taxíkem. Doufám, že na něco zajímavého přijdeme.“

„Nepochybně přijdete,“ odvětil Mason. „Jsem rád, že jste mne upozornil na chybu v mé technice, Traggu. Podruhé to neudělám.“

„Nechte toho. Podle výrazu vaší tváře je mi jasné, že jakmile jste mne spatřil, v duchu jste si nadával, že jste ten blok neobešel pěšky..

Předpokládám, že nebýt té slaďoučké blondýnky, co s vámi byla v autě, tak jste to v každém případě udělal. Ale asi by jí to připadalo divné, kdybyste nechal taxík zastavit blok od vaší kanceláře.

Teď mě napadá ještě jedna případná otázka. Kdo byla ta blondýnka a proč s vámi nevystoupila?“

„Ta blondýnka se jmenuje Eva Elliotová. Bydlí v bytě číslo 317 v Monadnock Apartments. Její telefonní číslo je Pacifik 7 - 2481. Dříve byla zaměstnána jako sekretářka mého klienta Homera Horatia Garvina. A jela do Hollywoodu, kde se bude ucházet o nějakou roličku. Ta mladá žena má dost značný zájem o divadelní kariéru.“

„Díky za informaci. Mohu ji vypustit.“

„Jak myslíte, Traggu, že ji můžete vypustit?“

„S tou vraždou to nemá nic společného,“ odvětil Tragg, .jinak byste mi o té slečně nic neřekl. A kam jste ještě jel tím taxíkem?“

„Nejsem teď v situaci, že bych se chtěl s vámi o tom bavit.“

„Chápu. Ta Eva Elliotová byla sekretářka u Homera Garvina?“

„Správně.“

„A Homer Garvin je váš klient?“

„Ano.“

„Kdy se s vámi naposledy radil?“

„Starám se o všechny jeho legální obchody. Někdy mám díky němu poměrně dost práce a pak přijde čas, kdy jdou věci samospádem a celé měsíce není po Garvinovi ani vidu, ani slechu.“

Tragg se otočil k Delle Streetové. „Jen si toho chlapa poslechněte, slečno Streetová. Většinu tazatelů by takhle dokázal obalamutit. A tazatelé by docela zapomněli, čeho se jejich otázka vlastně týkala a spolkli by takovouhle odpověď. Takže ujasněme si, zda moje otázka nezněla náhodou následovně: ‚Kdy se pan Garvin naposledy radil s vaším zaměstnavatelem?' Obávám se, že mi budete muset trochu pomoci, slečno Streetová. Nerad bych se ztratil v těch slovních hříčkách.“

„Jak už to tak bývá,“ řekl Mason, „byl jsem to já, kdo se snažil spojit s panem Garvinem. Pokoušel jsem se ho sehnat v pondělí odpoledne a snažím se o to až dosud.“

Tragg se zamyslel a odvětil: „Vy jste se s ním snažil spojit v pondělí odpoledne?“

„Správně.“

„A stále se pokoušíte se s ním spojit?“

„Ano.“

„Pokračoval byste laskavě dál a sdělil mi, že jste Garvina neviděl od okamžiku, kdy jste se ho snažil poprvé sehnat, to je v pondělí, a že jste ho neviděl až do této chvíle?“

Mason se zakřenil.

Tragg zavrtěl hlavou. „Člověk si na vás musí dávat zatracený pozor, Masone. Ne kvůli tomu, co říkáte, ale pro to, co neříkáte. Pro vaši informaci: vím, že Homer Garvin včera navštívil George Casselmana.“

„On se setkal včera večer s Georgem Casselmanem?“ vykřikl Mason.

Tragg přikývl. „Dovolte, abych vám teď položil jednu osobní otázku.“

„Jakou?“

„Byl jste včera večer v Casselmanově bytě, čekal jste pak u zadního východu, vyzvedl jste tam mladou ženu a odvezl jste ji ve vašem voze? Jeden svědek si myslí, že jste tam určitě byl. I když osvětlení nebylo dost kvalitní, tenhle svědek vás viděl dost dobře na to, aby vás poznal.“

„Jistě.“

„A bylo by teda docela možné, aby nějaká mladá žena obrátila zbraň proti Casselmanovu panděru, stiskla spoušť, pak vám zatelefonovala. Ježíš, pane Masone, hned přijeďte! Stalo se tady něco strašného!' A bylo by možné, že vy byste se té ženy zeptal, co se vlastně stalo, ona vám vyprávěla, že měli s Casselmanem rozdílné názory a že ho chtěla postrašit. Proto vytáhla zbraň, ale Casselman po té zbrani chňapnul, nastala tahanice a slečna najednou uslyšela výstřel a Casselman se vzápětí zhroutil na podlahu? A bylo by možné, že za takových okolností jste té slečně doporučil, zeje velmi nevhodné použít k odchodu předních dveří. Dále by bylo možné, že byste přišel ke vchodu pro služebnictvo a doprovodil byste tu slečnu ke svému vozu? Bylo by možné, že byste té slečně doporučil, aby prozatím nikomu nic neříkala?“

Mason se nad tím vším pořádně zamyslil. „Chcete říct, že bych té slečně radil, aby policii neříkala nic o tom, co se stalo?“

„Uvažuji o tom jako o možnosti.“

„Myslíte, že bych jí radil, aby neohlásila tu mrtvolu?“

„Přesně tak.“

„A nebylo by to z mé strany dost neprofesionální?“ „To záleží na tom, jak se na celou věc díváte. Etiku práva můžete interpretovat několika způsoby. Je velmi dobře známý fakt, že právě váš výklad etiky zákona se u vašich klientů těší oblibě. Nechtěl byste, aby váš klient udělal něco, co by mohlo svědčit proti té dívce a to bez ohledu, jak by na celou záležitost mohl pohlížet zákon?“

Mason chvíli uvažoval. „Chápu to dobře, že si myslíte, že můj závazný slib nezradit klienta by mohl ovlivnit všechna ostatní pravidla hry?“

„Něco v tom smyslu.“

„To je zajímavá možnost,“ připustil Mason.

„Neodpověděl jste mi na otázku.“

„Odpovím vám teď: ne.“

„Netaháte mne za nos?“

„Ne.“

„Kdy jste poprvé zaznamenal, že Casselman je mrtvý?“

„Dnes ráno to slečna Streetová slyšela v rádiu.“

„A řekla vám to?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Brzy.“

„V kolik to je brzy?“

„To nemohu říci.“

„A hned jste se vydal ven slídit?“

„Šel jsem ven, abych se spojil se svým klientem.“

„Garvinem?“

„Ano.“

„Proč?“

„Chtěl jsem mu říci, že Casselman je mrtvý. Myslel jsem si, že by to mohlo změnit Garvinovy plány.“

„A setkal jste se s Garvinem?“

„Ne.“

„Mluvil jste s ním?“

„Ne.“

„Tak vám děkuji. Masone. Chtěl jsem se vás na všechno vyptat, dostal jsem totiž pokyn, abych si s vámi pohovořil.“

„Vždy rád spolupracuji s policií,“ odvětil Mason.

Tragg si dlouhým ukazováčkem přejel přes krk. „Kdyby každý spolupracoval tak, jako vy. Masone, tak by se okresní soudce nemusel o nic starat.“

„Ne?“

„No, my bychom totiž nikdy nikoho nechytili, takže on by neměl žádné případy... Myslel jsem si, že vám dám možnost, abyste konečně kápnul božskou.“

„Díky.“

„Teď máte možnost kápnout božskou. Jestli si zase budete hrát se slovíčky, i potom, že už víte, po čem jdeme, bude to pro vás dost zlé.

Hledáme teď Garvina. Spojíte-li se s ním, řekněte mu, aby zavolal na oddělení vražd a ptal se po mě. Řekněte mu pro jistotu, zeje to důležité.“

Tragg se zvedl ze židle. „Moc vám děkuji za veškerou pomoc, kterou jste mi poskytl. Masone. Samozřejmě že ne za pomoc vědomou, ale tu nevědomou. A mohu vás ujistit, že tahle pomoc je značná.

Mimochodem, když jsme procházeli záznamy, přišli jsme na to, že Homer Garvin je veden jako zástupce šerifa a že může nosit zbraň - on je totiž zvláštní zástupce... Znáte ty kecy - osobní ochrana. Velké sumy peněz převážené v noci a tak podobně. Nosí při sobě hotovost... Čirou náhodou nevíte, kde se teď nachází Garvinova zbraň, že?“

„Jaká zbraň?“

„Ta, kterou s sebou pan Garvin obyčejně nosí.“

„A ta zbraň už není v držení pana Garvina?“

„Nevím, opravdu ne. Ale,“ rozhodně prohlásil Tragg, „zjistíme to. Na to můžete vzít jed, pane Masone.

Přeji vám hezký den. Už vás nebudu déle zdržovat, vím, že máte hodně práce. A po tak dlouhé době, co jsem zde strávil, musíte pravděpodobně vyřídit nějaké telefonáty.“

„Snad jste mi nenapíchli telefon?“ zeptal se Mason.

„Ne, ne. Tak daleko bychom nezašli. Ještě se uvidíme, advokáte. Zatím nashle.“

Tragg opustil kancelář.

Mason požádal Dellu Streetovou. „Dello, sežeňte telefonem Marii Barlowovou.“

„Marii Barlowovou... Jo, Marii Ardenovou. Nemohu si zvyknout na její jméno coby vdané ženy.“

Della Streetová promluvila s telefonní spojovatelkou a o chvíli později Masonovi oznámila: „Na telefonu máte Marii.“

„Marie,“ začal Mason. „Je to dost důležité. Od té doby, co jsme se naposledy viděli, se udalo mnoho věcí. Možná, že vám bude volat Garvin. Pokud ano, řekněte mu, že se s ním chci okamžitě spojit. A taky mu řekněte, že by měl být trochu opatrný. Hledá ho policie.“

„Panebože! Policie!“

„Přesně tak.“

„Co vás přivedlo na myšlenku, že se Garvin spojí se mnou?“

„Protože jsem mu včera večer řekl, že jste ho byla dvakrát navštívit. Byla to pro něj novinka. Jeho sekretářka mu totiž dala na srozuměnou, že jste se na Garvina ani nezeptala, natož, že byste ho navštívila.“

„Co?! Proč ta malá, falešná - Proč ta... „

„Klid! Zbytečně si nezvyšujte krevní tlak. Pro vaši informaci: včera večer byla Eva Elliotová vyhozena a u Garvina už nepracuje.“

„Tak přeci jen šéfa potkalo štěstí!“ zvolala Marie. „Kdo se teď stará o chod kanceláře?“

„Pokud vím, nikdo.“

„Podívejte, pane Masone, já se vracím.“

„Co tím myslíte?“

„To znamená, že se vracím zpět do kanceláře pana Garvina a otevřu ji. Zůstanu tam, dokud si nenajde novou sekretářku.“

„To nemůžete udělat.“

„Proč ne. Mám u sebe pořád ještě staré klíče od kanceláře. Vím, jak to tam chodí, znám klienty. A i když od té doby, co jsem tam nebyla, uplynulo v řece hodně vody, vím toho o Garvinových investicích i způsobu jeho činnosti dost, takže nemusím nic zvorat.

Se svojí nynější postavou nebudu žádnou ozdobou kanceláře. O to se snažila Eva Elliotová. Ale budu přinejmenším schopná odpovídat na telefonáty, postarám se o to, že Garvin obdrží vzkazy, zařídím, aby lidé, kteří se s ním chtějí spojit, se s ním opravdu spojili.“

„To by nemuselo být zrovna vhodné,“ pravil Mason.

„Co tím myslíte?“

„Někomu by se to nemuselo zamlouvat.“

Zasmála se. „Budu jednat podle vlastního uvážení.“

„Situace se může trochu lišit od toho, co očekáváte. Někteří lidé, kteří se s vámi snaží spojit, jsou zahaleni do úřední moci.“

Chvíli o tom přemýšlela a pak odpověděla: „Díky za podnět, pane Masone. Manžel má momentálně auto, takže já si teď zavolám taxík. Pokud se spojíte s panem Garvinem, tak mu řekněte, že jsem opět u něj v práci a že vše, co mi dluží, je účet za taxík do práce a zpět.“

„Fajn. Možná, zeje to dobrý nápad.“

Mason zavěsil a obrátil se k Delle Streetové. „Jdu ven, Dello. Tentokrát jedu vlastním autem, ne taxíkem.“

„Potřebujete s sebou svědka?“

„Ne, já myslím, že můžete udělat mnohem víc prospěšné práce, když zůstanete tady a... „ Mason zmlkl, když začal vyzvánět telefon.

Della Streetová zvedla svůj aparát a zeptala se: „Kdo volá. Genie? Ano, jsem si zcela jistá, že s ním chce pan Mason mluvit... Na telefonu máte Homera Garvina.“

Mason hrábnul po sluchátku. „Ahoj, Homere, kde jste?“

„Poslouchejte dobře. Masone. Možná, že budu mít čas jen na pár slov.“

„Do paďous!“

„Je možné, že Stephanie Falknerová v sebeobraně zastřelila Cassel-mana. Chci, abyste si to vzal na starost a hájil ji.“

„Fajn. Pokud jsou to vaše instrukce, je to v pořádku. Ale, kde k sakru vězíte a proč... ?“

„Dělám volavku,“ přerušil ho Garvin.

„Co tím chcete říct?“

„Snažím se přivést policii na falešnou stopu. Takže dělám volavku. Pokud se stane, že policie obviní ze zločinu mě, bude jim hodně dlouho trvat, než tomu všemu přijdou na kloub a budou mít podklady k tomu, aby nakonec mohli jít po Stephanii.“

„Počkejte chvíli. To je nebezpečné. Vy sám nemusíte být úplně mimo podezření.“

„Nechci být mimo podezření.“

„Útěk může být považován za známku viny a jako takový může byt uznán jako důkaz.“

„Dobře, uchýlím se k útěku.“

„To nemůžete udělat,“ protestoval Mason. „Nemůžete hromadit důkazy proti sobě. Mohl byste se dostat do pěkného průšvihu.“

„To je v pořádku. Postarejte se o Stephanii. Já se postarám o sebe. Vy máte prvořadou povinnost vůči Stephanii. Udělejte všechno, jen abyste ji ochránil a to bez ohledu na to, jak se věci budou vyvíjet.“

„I když budete do celé věci zatažen?“

„Dokonce i v tom případě.“

„Proč? Jen proto, že váš syn chodil se Stephanii Falknerovou a... ?“

„Protože,“ přerušil ho Garvin, „já tu dívku miluji. Vždycky jsem ji miloval. Bál jsem se připustit si to, Masone, tohle je přísně důvěrná informace a jestli to někomu vykecáte, třeba jen Delle, tak vám zlámu vaz. Vy jste se mě ptal, proč to dělám, tak jsem vám odpověděl.“

Mason zamyšleně mlčel.

„Jste tam ještě?“ zjišťoval Garvin.

„Ano. Mám pro vás ještě jednu informaci. Mluvil jsem s Evou Elliotovou. Definitivně zmizela z vašeho života. Dokonce se nechce přiblížit ani k vaší kanceláři. Takže to tam máte zabedněné jako nedobytnou pevnost.“

„Takhle to nemůžu nechat! Mám vyřizovat na stovky věcí a... Musíte mi někoho sehnat. Masone.“

„Už jsem to zařídil. Telefonicky jsem mluvil s Marií Barlowovou a sdělil jsem jí, že jste vykopl Evu Elliotovou a že v kanceláři nikdo není. Řekla, že si bere taxík a jede do kanceláře. Pravila, že ji přinejmenším udrží v chodu.“

„To mi spadnul kámen ze srdce. Pán Bůh zaplať za moji Marii. Kdy že čeká miminko?

Řekněte jí, ať v kanceláři vydrží jak jen bude moci. Možná, že se vám za nějaký čas ozvu, Perry. Teď budu asi těžko k dosažení.“

„K čertu! To nemůžete udělat! Vy... „

Na druhém konci drátu se ozvalo cvaknutí. Telefon byl hluchý.

Della Streetová udiveně povytáhla obočí.

„On mě může vodit za nos. Říká, že dělá volavku. A jámám zastupovat Stephanii Falknerovou a postarat se, aby ji do ničeho nezatáhli,“ sdělil Delle Streetové Mason.

„Slyšela jsem konec vašeho rozhovoru. Co vám Garvin odpověděl, když jste se ho ptal, jestli má vůči té dívce pocit povinnosti jen proto, že s ní chodil jeho syn?“

Mason se zašklebil a řekl. „Garvin mi řekl, že když to někomu povím, třeba jen vám, tak mi zláme vaz... Jdu ven, Dello. Vrátím se asi tak za hodinu. Pokud mne bude někdo shánět, tak vůbec netušíte, kde jsem.“

„Mohu si typnout?“

„Samozřejmě.“

„Půjdete do kanceláře Homera Garvina a ubezpečíte se, že tam policie nenajde žádné usvědčující důkazy.“

„To je tedy nápad! Moc dobrý! Jediný problém tkví v tom, že dvě věci jsou na tom nápadu úplně špatné.“

„Zaprvé, jako právník nemohu odstraňovat žádné důkazy. To by byl zločin. Za druhé, mám na starost něco mnohem důležitějšího.

Dello, musíte pochopit, že právník nemůže důkazy překrucovat, ani je ničit.

Musíte pochopit i to, že právník s velkou představivostí a s velkou vírou v nevinu svého klienta, kterého zastupuje, může dokázat velké věci. Navíc, když tady máme dvě radostné zprávy.“

„Jaké?“

„Zaprvé, dopředu víme, že policie půjde po stopě našeho ranního taxíku, a za druhé fakt, že manželka Homera Garvina trvala na tom, aby jejich první dítě bylo pojmenováno Homer junior.“

„Tak z toho jsem celá tumpachová,“ zamračila se Della Streetová.

„Budu zpátky za hodinu,“ řekl Mason a vyšel z kanceláře.

8.

Mason zajel na parcelu s ojetými vozy, kterou provozoval Homer Garvin junior. Všiml si, jak několik prodavačů vychvaluje dobré vlastnosti aut zákazníkům. Masonovi se podařilo otevřít dveře vozu a ujít jen polovinu cesty do Garvinovy kanceláře, než ho jeden z nich polapil.

„Přišel jste s tím autem udělat obchod?“ zeptal se prodavač.

Mason zavrtěl hlavou. „Chci se setkat s panem Garvinem.“

S prodavačem v patách otevřel Mason dveře kanceláře. „To auto venku vypadá zachovale. Mohli bychom vám na něj udělat dobrou nabídku, zvlášť, pokud jste původní majitel.“

Mason nevěnoval žádnou pozornost ani nabídce, ani Garvinově sekretářce, ale přešel kancelář a jedním trhnutím otevřel dveře označené jako „Soukromé“.

Homer Garvin překvapeně vzhlédl od stolu.

„Promiňte mi tu neformálnost, aleje to důležité. Potřebuji s vámi mluvit někde, kde nás nebude nikdo rušit. Jak se mám k sakru, zbavit toho prodavače, co se mi nalepil na paty?“

„Znám pouze jediný způsob,“ odpověděl Garvin. „Kupte si nějaké naše auto.“

Mason se obrátil k prodavači. „Povedeme tady soukromý rozhovor. Nepřišel jsem kvůli obchodu s auty.“

„Přijel jste taxíkem nebo svým vozem?“ otázal se Masona Garvin.

„Vlastním vozem.“

Garvin kývl na prodavače. „Jime, venku trochu projeďte to auto a zjistěte, v jakém je stavu. Pak se poraďte s naším odhadcem a zjistěte, jakou nejlepší nabídku můžeme na to auto udělat. Pan Mason má za své auto nárok na nejvyšší možnou nabídku a slevu na cokoli, co máme na této parcele.“

„Poslužte si, jestli vás to uklidní,“ řekl Mason. „Ale někam pojedeme, Homere. Jestliže posíláte někoho ze svých lidí, aby projel moje auto, budete taky muset zařídit naši dopravu.“

„To je přesně to, v co jsem doufal,“ odpověděl Garvin. Obrátil se na prodavače. „Vezměte si s sebou jednoho odhadce a při projíždce vozu vyzkoušejte všechny rychlosti.

Dobře. A teď, pane Masone, co pro vás mohu udělat?“

Mason počkal, až se zavřely dveře. „Máte zbraň?“ zeptal se mladého muže.

„Jak to myslíte?“ odpověděl Garvin.

„Máte povolení nosit zbraň?“

„Samozřejmě, že mám. Pane Bože! Pane Masone, snad si nemyslíte, že tady vedu tenhle kšeft a sedím s prázdnýma rukama a čekám, až mě přepadne nějaký hejsek s pistolí v ruce? Já... „

„Ukažte mi tu zbraň, kterou máte ve stole,“ požádal ho Mason.

Garvina to na chvíli vyvedlo z míry. Pak vytáhl pravou horní zásuvku svého stolu, vyndal z ní zbraň a přes stůl ji podal Masonovi.

Mason uchopil zbraň, několikrát jí namířil a řekl: „To je ohromně dobrá zbraň, Homere. Je to duplikát té, kterou nosí váš otec.“

„Neměl bych nic, co by nebylo perfektní, pane Masone. Otec mi dal tu zbraň. Je jako... „

Mason stiskl spoušť.

Malou kanceláří otřásl výstřel. Kulka vyryla rýhu na desce Garvinova mahagonového leštěného stolu, pak sjela se stolu a zaryla se do zdi.

„Zcvoknul jste, nebo co?! Okamžitě to položte!“ řval Garvin.

Mason, jakoby celý omámený a překvapený, zíral na zbraň.

Dveře kanceláře se prudce otevřely. Na prahu stála vyděšená sekretářka a ramenatý prodavač, který se okamžitě vrhl na Masona.

„Polož to!“ řval. „Okamžitě to polož, než ti zpřerážím hnáty!“

Mason, stále ještě držící zbraň v ruce, se otočil. „Bože! Já jsem netušil, zeje nabitá!“

Garvin naznačil sekretářce i ramenatému prodavači, aby nic nepodnikali. „To je v pořádku,“ řekl jim. „To je můj právník, Perry Mason.“

„Tak to není přepadení?“ podivil se ramenáč.

Garvin zavrtěl hlavou.

Mason zdrceně zíral na stůl. „Bože! Chtěl jsem vyzkoušet spoušť, sotva jsem se jí dotkl a - je to nesmírně citlivý mechanismus.“

„Samozřejmě, že je to citlivý mechanismus. To je taky důvod, proč tady tu zbraň mám. Je dobře namazaná. Krásná zbraň, že? Má obdobný mechanismus jako hodinky. Má ten nejjemnější mechanismus, který můžete na trhu sehnat. A protože tu zbraň nosím kvůli obraně, tak je ta zbraň taky nabitá. Je dost málo pravděpodobné, že s nenabitou zbraní klofnete ozbrojeného banditu, který vás přepadne.“

Mason podal Garvinovi zbraň. „Mám ten dojem, že bych se neměl takových věcí ani dotýkat.“

Garvin mu suše odpověděl: „Vypadá to, že u soudu víte o zbraních mnohem víc, než když jdete navštívit svého klienta a dostane se vám zbraň do ruky.“

Mason se obrátil na sekretářku a prodavače. „Je mi to líto. Myslím, že jsem tady udělal pěkný rozruch. A vašemu šéfovi dlužím nový stůl.“

„Až budete odcházet, zavřete dveře,“ řekl svým zaměstnancům Garvin.

Sekretářka přidržela otevřené dveře. Ramenatý prodavač trochu zdráhavě z kanceláře vycouval a pohledná sekretářka pak dveře zavřela.

„Dobře,“ prohlásil Garvin. „Co bude dál? Kdybyste byl kdokoli jiný, než Perry Mason, to, co jste udělal, by stačilo k obžalobě.“

Mason se zašklebil. „Dejte si tu zbraň do kapsy ajdem.“

„Se zbraní?“

„Se zbraní. Možná, že ji budeme potřebovat.“

„Dobře. Nabijuji než... „

„Ne, ne. Nechte jí tak, jak je.“

„Dobře. Kam půjdeme?“

„Uděláme si malou projížďku.“

Garvin zvedl telefon a řekl: „Sežeňte mi Ralpha... Ralphe, osobně pojedu ven na ukázkovou projížďku. Připravte mi ten kousek X-60, co jsme včera získali. Hned teď ho připravte... Správně. Když říkám ‚hneď, myslím tím hned!“

Garvin pozorně prohlédl poškozenou desku stolu. „Je tady pořádná rýha. Byl to nóbl stůl, ale netušil jsem, že je na něm tak slabá dýha. Mohu se vás zeptat, co máte v úmyslu, Masone?“

„Obecně řečeno, chci, abyste mi předvedl ten kousek X-60, o kterém jste se zmínil.“

„Zamilujete si ho,“ odvětil Garvin. „Je to krásné sportovní autíčko a má pod kapotou víc koní, než můžete za normálních okolností využít. Ale když jste na dálnici a chcete někoho předjet, tak ho doslova předle-títe. Prostě to uděláte bez dlouhé, vleklé agónie, kdy dlouho jedete vedle předjížděného vozu. Zařadíte se zpět do svého dopravního proudu dřív, než by měl někdo šanci vyřítit se ze zatáčky a čelně se s vámi srazit a... „

„Já nepředjíždím, když se blížím k zatáčce,“ prohlásil Mason. „Můžete si myslet, že nepředjíždíte, ale tady to můžete zkusit. Ale když řídíte na neznámé silnici a pokud nebudete důvěrně znát sklon vozovky, dřív nebo později zjistíte, že jedete po tom, o čem se domníváte, že je horizont vozovky. Ve skutečnosti to však je ideální sklon vozovky. Sledování krajiny by vás jistě nudilo.“

„Přestaňte už! Pojďme se konečně podívat na ten váš kousek X- 60.“

„Tudy, prosím.“

Mason a Garvin museli projít přední kanceláří. U chladničky stála sekretářka. V ruce držela sklenici vody. V obličeji byla stále ještě bílá jako stěna. Zírala na Masona, jako kdyby spatřila

stvoření z jiné planety. Garvin přidržel otevřené dveře a řekl: „Nastupte si. A posaďte se rovnou za volant, pane Masone.“

Když Mason spatřil přistavené sportovní auto, začal mít trochu strach.

„Řídil jste už někdy něco takového?“ zeptal se Garvin.

„Ne.“

„Nasedněte, vyzkoušejte to a překonáte zároveň jak předsudky, tak nevědomost. Největší kousek na zemi! Solidní! Výkonný! Hbitý! Elegantní! To je ten typ vozu, který byste měl řídit, pane Masone.“

„K sakru! V takovém autě se budu vyjímat jako pěst na oko. Kdybych zajel ke klientovi, tak stovky kolemjdoucích by viděly moje zaparkované auto a říkaly by si: „Heleďme se, to je auto pana Masona. Musí tady někde být na návštěvě u klienta.“

Mladý Garvin se zakřenil. „A to by bylo špatné?“

„To by byla katastrofa.“

„V obchodě s ojetými vozy publicitu takhle nechápeme. Zásady profesionální etiky vás chrání před reklamou, ale vůbec nic vás neochrání před lidskými řečmi. Vklouzněte za volant, pane Masone. Pokračujte... Já jsem udělal, co jste chtěl, a stálo mě to stůl. Tohle vás nebude stát ani cent, pokud si to auto rovnou nekoupíte.“

Mason se vsunul za volant.

„Otočte startérem úplně doprava,“ nařídil mu Garvin, obešel auto a usadil se vedle Masona.

Mason otočil startérem doprava. Motor zahučel, pak se ztišil do tlumených vibrací, které dělaly dojem jemného tikotu hodinek.

„Zařaďte rychlost a přiďejte plyn. Jemně!“

Mason zařadil rychlost, jemně sešlápl plyn a vůz vyrazil dopředu, jako kdyby ho někdo katapultoval.

„Řekl jsem jemně!“ upozorňoval ho Garvin.

Mason otočil volantem právě včas na to, aby se dostal do mezery ve šňůře aut a vecpal se tak na dálnici.

„Řídíte pěkně citlivou věcičku,“ upozorňoval ho Garvin. „Sebemenší pootočení volantem, nejcitlivější sešlápnutí plynu, na to na všechno vůz velmi citlivě reaguje.“

„To bych řekl, že reaguje,“ souhlasil Mason.

„Bude se vám to líbit,“ řekl Garvin.

„Pokud budu žít dostatečně dlouho,“ odvětil sklesle Mason.

„Mohu se vás zeptat, kam jedeme?“ požádal Garvin.

„Na vyjížďku, zkouším si ten váš zázrak X-60.“

„To mi vyhovuje. Zajeďte za pár rohů, kde není žádný provoz. Zvykněte si na volant a, proboha, jemně přidávejte plyn.“

„K čertu, Garvine! Tohle auto je pro lidi, kteří jsou aspoň o deset let mladší než já.“

„Naopak. Tenhle typ auta nemůže být nikdy prodán nikomu, kdo by byl mladší než vy. Takové auto může řídit jen člověk s rozvahou a moudrostí, pramenící z životních zkušeností.“

Mason udiveně pohlédl na Garvina. „To jsou vaše opravdové pocity ke sportovním autům?“

„Ne, kruci! To je přece normální obchodování. Kam jedeme?“

„Někam.“

„No fajn. Tak vyvezte tohohle našeho miláčka na prázdnou silnici, kde ho můžeme pořádně projet. Chci, abyste taky viděl, jakou má to auto akceleraci.“

„Ne, jede se mi tady docela dobře. A studuji.“

„Auto?“

„Ne, kruci! Tajemství obchodu.“

Homer Garvin se zasmál.

Mason řídil ještě pár minut a pak autem zabočil do postranní ulice.

Garvin se nečekaně zeptal: „Hej, počkejte! Co se děje?“

Mason zabrzdil a zastavil auto před Lodestar Apartments.

„Máme tady práci.“

„Tak tedy p-o-o-o-čkejte, přece! Já nevím, co máte v úmyslu, a říkám ne!“

„Pojďte.“

„Jsem ženatý muž.“

„Jak se vám to zamlouvá?“

„To ještě nevím. Zatím je to velmi příjemná zkušenost... Vidím, v čem jsou výhody a nevýhody. V každém případě mám tu nejbáječnější dívku na světě. A neudělám nic, abych ohrozil její nebo své štěstí.“

„Nic takového bych po vás ani nechtěl. Pojďme.“

„Co vlastně máte v úmyslu? Chcete, abych udělal nějaké prohlášení, nebo... „

„Chci, abyste zavřel pusu. Chci, abyste poslouchal. Pokud se vám to bude líbit, tak můžete přikývnout.“

„A když se mi to nebude líbit?“

„Tak tam jenom stůjte.“

„Masone, já jenom doufám, že víte, co děláte.“

„V to taky doufám. Nemáme moc času, musíme začít.“

Mason jej vedl k činžáku a pak nahoru, k bytu Stephanie Falknerové. Advokát zaťukal na dveře. Na druhé straně dveří se ozval šramot a pak se dveře pootevřely.

„Kdo je to?“ ozvala se Stephanie Falknerová

Uviděla Masona. „A, pane Masone!“ Doširoka otevřela dveře, a když za Masonem spatřila Homera Garvina juniora, vykulila oči.

„Ber to klidně, Stephanie,“ začal Homer Garvin. „Cokoli se tady děje, je Masonova práce. Já s tím nemám nic společného.“

„Zavřete pusu!“ řekl Mason Garvinovi. „Pojďte dovnitř a buďte zticha!“

Stephanie ustoupila dozadu. Mason s Garvinem vešli do bytu a Mason za nimi kopnutím zavřel dveře.

„Blahopřeji, Homere!“ řekla Stephanie.

„Držte oba dva klapačku!“ vrčel Mason. „Nemám moc času. Stephanie, Homer Garvin se obává o vaši bezpečnost. I přesto, že se nedávno oženil, zůstal vaším dobrým přítelem. Vzhledem k tomu, co se stalo vašemu otci, a protože si Homer myslí, že ta jednání dosud neskončila a probíhají pravděpodobně se stejným syndikátem, Homer cítí, že byste měla mít něco na svoji obranu.“

„Na její obranu?“ zeptal se Garvin.

„Sklapněte! A dejte jí tu zbraň.“

Garvin chvíli váhal, pak vsunul ruku do kapsy a vytáhl zbraň.

„Vem si to, Stephanie.“

„Co s tím budu dělat?“

„Mohla byste to dát pod polštář,“ poradil jí Mason.

„Z té zbraně byla vystřelena jedna rána, pane Masone... „

„Ticho! Říkal jste, že nebudete vůbec mluvit a teď máte plno řečí.

Stephanie, Homer Garvin se velmi obává o vaši bezpečnost. Chce, abyste u sebe měla zbraň, abyste se mohla bránit. To není žádné tajemství. Není žádný důvod k nějakým trikům. Když se vás někdo zeptá, kde jste vzala zbraň, můžete mu odpovědět, že jste ji dostala od Homera Garvina. A neexistuje žádný důvod, proč byste tuhle zbraň nevydala.

Všimla jste si, že z té zbraně vyšla rána. V takovém stavu jste tu zbraň dostala. Nemáte žádnou představu, kdo a kdy vyndal nábojnici. Pokud někdo chce znát odpověď na tyto otázky, bude nutné, aby se na ně zeptal Homera Garvina.

Mnohokrát vám děkuji za vaši neskonalou trpělivost. A myslím, že je to od pana Garvina pěkné gesto, když pečuje o vaši bezpečnost.

To je vše. Pojďme, Homere.“

Mason otevřel ďveře bytu. Stephanie Falknerová se na ně zmatena dívala. Zbraň ležela na stole uprostřeď pokoje.

Homer Garvin řekl: „Měl jsem ti o tom říct dříve, než ses to dočetla v novinách, Stephanie. Já jen... „

„Nemusíš mi to vysvětlovat, Homere," odpověděla Stephanie. „Chápu toho možná mnohem více, než si myslíš. Chápu tvoji roztěkanou povahu, tvoje stálé avantýry. A konec konců nevidím žádný důvod, proč bychom neměli zůstat přáteli."

Homer odstrčil Masona a napřáhl ruku. Stephanie mu ji stiskla.

Mason otevřel dveře bytu a řekl: „Homere Garvine, pokud odtud neodejdete, zavolám si na zpáteční cestu taxík."

„A je to tady, miláčku," pronesl Homer Garvin. „Já totiž tomu zelenáči prodávám auto."

„Přeji ti hodně síly, možná, že ji budeš potřebovat."

Garvin vyšel na chodbu a Mason za nimi zavřel dveře bytu.

Sjeli výtahem do přízemí a právě chtěli projít halou, když Mason nečekaně chytil Garvina pod paží a pravil: „Tudy, prosím." Pak téměř srazil Garvina do křesla a do ruky mu vrazil časopis. Sám si sedl vedle něj, vzal si noviny a schoval se za ně.

Dveře činžáku se otevřely.

Poručíka Tragga z oddělení vražd doprovázeli seržant Holcombe a taxikář, který ráno vozil Masona, krátce pohovořili se službou v hale a nastoupili do výtahu.

„V pořádku. Pojďme. A doufejme, že si nevšimli toho sportovního auta před vchodem," prohlásil Mason.

„Co tím, k sakru, chcete říct, že si ho nevšimli?" odpověděl Garvin. „To jako kdybyste doporučil bankéři, který má ředitelskou poradu, aby si nevšímal bubnů z cirkusového průvodu procházejícího kolem banky."

„A to je právě to, z čeho mám obavy," pravil Mason. „Když někam jedete služebně autem, musíte mít něco tmavého, konzervativního."

„Něco bych pro vás měl."

„Co?"

„Ojetý pohřební vůz. Měl pouze jednoho majitele."

9.

Ve čtvrt na tři zazvonil telefon v Masonově soukromé kanceláři. Della Streetová oznámila: „Volá Marie Barlowová a říká, že je to dost naléhavé."

Mason kývnul a vzal si telefon: „Dobrý den, Marie. Tady je Perry Mason."

„A, pane Masone, jsem tak ráda, že jsem vás zastihla. Jsou tady dva úředníci z oddělení vražd - poručík Tragg a seržant Holcomb. Mají příkaz, opravňující je k prohlídce kanceláře pana Garvina. Chtějí zjistit, jestli zde nejsou nějaké skvrny od krve, zakrvácené oblečení nebo jiné průkazné stopy, které by měly souvislost se spácháním vraždy na Georgovi Casselmanovi. Co mám dělat?"

„Oprašte židle," pravil Mason, „a řekněte těm pánům, aby se cítili jako doma. Sdělte jim, ať prozkoumají všechno, co uznají za vhodné. Pokud by chtěli z kanceláře něco odnést, ať vám dají seznam těch věcí. A že seržanta Holcomba srdečně zdravím. Požádejte ho, aby nepokládal na stoly hořící cigarety, po nichž zůstávají propálené skvrny."

„A myslíte, že to bude fungovat?"

„Bude," odpověděl Mason. „Až odejdou, zavolejte mi."

Mason zavěsil a sdělil Delle Streetové: „Tak už nám začaly trable. Jdu se podívat dolů po Paulu Drakeovi. Pokud se něco vyvrbí, tak mi tam zavolejte."

Mason prošel chodbou a otevřel vstupní dveře do kanceláře, označené červeným nápisem „DRAKEOVA DETEKTIVNÍ AGENTURA". Sekretářky na začátku chodby se zeptal: „Paul je uvnitř?"

Přikývla.

„Má práci?"

„Ne, pane Masone, můžete jít dovnitř. Chcete, abych vás ohlásila?"

„To není třeba, pokud tam nikoho nemá."

„Je sám."

Mason otevřel dveře vedoucí do chodby, jež byla po obou stranách lemována malými, jako klícka velkými kancelářemi. Každá kancelář stačila sotva na to, abyste si mohli s někým v soukromí pohovořit nebo abyste si mohli operativně napsat zprávu na stroji.

Drakeova kancelář byla až na samém konci chodby. Byla trochu větší než ty ostatní, bylo tam dost místa na psací stůl a pár židlí. Na stole ležely vedle sebe čtyři telefonní přístroje.

Když Mason otevřel dveře, Drake si právě pročítal zprávu.

„Ahoj, Paule."

„Ahoj, Perry."

„Chceš práci?"

„Jasně."

„George Casselman."

„Včera v noci byl zavražděn."

„Děláš pořád vraždy, že?"

„Jako ty, jestli to tak mohu říci."

Mason se zakřenil. „Zvláště mne zajímá doba smrti, podezřelí, které policie může mít, všechny informace, které se objeví, cokoli, co můžeš zjistit o Casselmanově původu.

Doporučoval bych ti, abys začal slídit v Las Vegas, protože si myslím, že tam odtud Casselman pochází. Nevím, jak dlouho žil v tom bytě, kde ho našli. Chci, abys to všechno zjistil. Takže práci už máš."

„Něco ti můžu říct už hned teď," odpověděl Drake. „Casselman byl pokerový podvodník."

„Hazardní hráč?"

„Ani ne tak hazardní hráč, jako spíš podvodníček."

„Fajn. Zjisti, co se dá. A ještě ti dám tip."

„Jaký?"

„Vzpomínáš si na chlapíka, kterého tady před pár měsíci zavraždili? Jmenoval se Falkner, Glenn Falkner."

„No jo, vražda mezi gangstery."

„To nebylo mezi gangstery. Tedy já si nemyslím, že to tak bylo. Policie si to dala na seznam vyřizování účtů mezi gangstery a výsledkem bylo, že se ani nesnažili moc vyšetřovat.

Protože Casselman měl nějaké styky v hráčských kruzích a Glenn Falkner taky, policie udělala prohlídku u Stephanie Falknerové, dcery toho chlapíka, kterého před pár měsíci zavraždili."

„A ty ji zastupuješ?" zeptal se Drake.

„Starám se o její záležitosti, Paule."

„Fajn. Začnu na tom dělat. Jak je to velká práce? Velká, střední, nebo malá?"

„Udělej, co je třeba, abys sehnal informace. Začít je lehké a dokončit to je těžké."

Drake se natáhl po telefonním přístroji. „Fajn, Perry. Hned teď na to nasadím jednoho chlapíka. V ústřední tiskárně mají člověka, který pro noviny získává materiály tak rychle, jak jen to jde."

„Řekni mu, ať našpicuje uši," odpověděl Mason. „A jakmile nějakou informaci získáš, tak mi ji přihraj do kanceláře."

„Dobře. Jdu na to."

Mason se vracel zpět do své kanceláře. Vtom na chodbě za sebou uslyšel kroky, otočil se a spatřil, jak k němu spěchá Stephanie Falknerová.

„Co vás sem přivádí?"

„Pane Masone, jsem tak ráda, že jsem vás našla. Mohu s vámi na okamžik mluvit?"

„Pojďte dál," odvedl Mason a patentním klíčem odemkl dveře své soukromé kanceláře.

Otevřel dveře a prohlásil: „Dello, máme společnost." Pak uvedl slečnu Falknerovou do kanceláře.

„Je něco nového?" zeptal se Mason.

„Jen pár minut po tom, co jste odešli, přišla do mého bytu policie. Zbraň byla stále na stole. Na okamžik jsem na ni zapomněla a pak jsem se snažila zakrýt ji šátkem. Ale až když tam byla policie. Myslím, že jsem vypadala trochu nemotorně."

„Co se dělo dál?"

„Shrábli tu zbraň, čichali k ní, otevřeli ji a chtěli vědět, kde jsem ji vzala.“

„A co jste jim řekla?“

„Řekla jsem jim, že mi ji dal na moji obranu Homer Garvin, který se domnívá, že můj život je v nebezpečí.“

„Neřekla jste jim, zda to byl Homer Garvin senior nebo junior?“

„A to jsem měla?“

„Těžko říct.“

„Tedy, podle toho, jak se celá situace vyvinula, já se nechtěla vůbec bavit. Ptali se mne, kdy jsem naposledy viděla pana Garvina.“

„A co jste odpověděla?“

Řekla jsem jim, že jsem ho viděla dnes ráno. Vypadalo to, že je to velmi nadchlo, párkrát někam telefonovali a pak velmi rychle odešli.“

„Už se na nic neptali?“

„Ne.“

„V pořádku,“ konstatoval Mason.

„Ještě se vás budou vyptávat. Pokud k tomu dojde, chci, abyste něco udělala.“ „Co?“ „Řekněte jim, že nebudete odpovídat na žádné otázky, pokud u toho nebudu já.“

„Ale, pane Masone, nerovná se to snad... ? Tedy, není to... Chci říct, není to prakticky přiznání viny?“

„Mohou si myslet, zeje, ale my hrajeme vysokou hru s neomezenými sázkami. Už na žádné otázky neodpovídejte. Prostě jim nedejte příležitost. Neříkejte jim ani, jaké je počasí nebo kde jste se narodila. Myslíte, že to můžete udělat?“

„Mohu, když to po mně chcete.“

„Chci. Garvin mne požádal, abych chránil vaše zájmy.“

„Pane Masone, já... Je tady ještě jedna věc, kterou bych vám měla říci. Homer Garvin se včera v noci vrátil... „

„Teď máte na mysli seniora nebo juniora?“

„Otce.“

„Dobře. Vrátil se a co se stalo?“

„Řekl, že nemůže spát, chtěl si se mnou povídat. Měli jsme pěkný dlouhý rozhovor.“

„V kolik hodin odešel?“

„To je ta věc, která - tedy, když odcházel, bylo něco kolem půlnoci.“

„To je v pořádku,“ pravil Mason. „Jak jsem vám řekl, neodpovídejte na žádné otázky. Prostě nebudete k sehnání.“

„Co tím chcete říct?“

Mason kývl na Dellu Streetovou a řekl: „Líbí se vám ty šaty, které má slečna Falknerová?“

„Samozřejmě, moc,“ odvětila Della.

„Mně ne. Nemyslím, že by byly fotogenické. Nemyslím, že by na fotografiích v těchto šatech vypadala dobře... jak dlouho by trvalo sehnat černobíle pruhované šaty, které by na fotografiích dobře vypadaly? Nějaké šaty, které mají hluboký výstřih do V a bílé pruhy, které zvýrazňují postavu.“

„To by nemělo trvat dlouho,“ podotkla Della Streetová. Pak si ale povšimla výrazu Masonovy tváře a kvapně dodala: „Ale může to trvat nějakou chvíli, než se sežene přesně to, co máte na mysli.“

„Tak vidíte,“ pravil Mason Stephanii Falknerové. „Půjdete nakupovat.“

„Kdy?“

„Teď. Máte peníze?“

„Ano.“

„Tak jděte nakupovat. A v obchodech buďte nápadná. Zkoušejte hodně šatů, vybírejte si. Snažte se, aby si vás prodavačky zapamatovaly.“

„Potom mám dělat co?“

„Potom se se mnou telefonicky spojte. Pokud bude má kancelář zavřená, zavolejte Drakeovu detektivní agenturu, řekněte, kdo jste a nechte tam vzkaz. Chci vědět, kde vás mohu kdykoli sehnat.“

„Drakeova detektivní agentura?“

„Správně. To je tady dole v hale. Dello, dejte slečně Falknerové jednu z Drakeových navštívenek.“

„A s policií nemám mluvit, že?“

„Ani s policií, ani s novináři. S nikým, dokud u toho nebudu já. Neodmítejte hovořit, jen odmítněte hovořit dokud tam nebudu přítomen já. Můžete to udělat?“

„Ano.“

„Kde je ta druhá zbraň?“

‚Je na místě, o kterém si myslím, že tam tu zbraň nikdy nikdo nenajde.“

„Jste si tím jistá?“

„Úplně.“

„Dobře. Začněte tedy se svými nákupy. Pravděpodobně vás to zaměstná až do té doby, než se obchody zavřou.“

Stephanie Falknerová odešla.

Della Streetová se šibalským výrazem v očích se otázala Masona: „To je zločin, skrývat důkazy, že?“

„Samozřejmě,“ odvětil Mason. „Ale není žádný zločin radit klientovi, aby nevypovídal. A pro právníka je porušením etiky, když'neuchrání zájmy klienta.“

Della Streetová chvíli pozorovala výraz Masonovy tváře a pak smíchy vyprskla.

10.

Telefon na stole Delly Streetové ostře zazvonil.

Mason zvedl sluchátko a zeptal se: Ano, Gertie, kdo je to? Della tu není. Aha, Marie Barlowová, spojte nás.“

„Dobrý den,“ pozdravila Marie.

„Jak se to tam u vás vyvíjí?“ otázal se Mason.

„Dobře.“

„Prohlídka už skončila?“

„Ano.“

„Odnesli si něco?“

„Vůbec nic. Všechno pročmuchali, vypadali pěkně otráveně a odešli.“

„To může být past,“ varoval Mason. „A v jakém stavu je kancelář?“

„V životě jsem neviděla tak příšerný binec.“

„Co myslíte tím bincem?“

„Binec. Ta holka, Eva Elliotová, nemá ani nejmenší potuchy o tom, jak se vede obchod nebo jak se zakládají dokumenty. Dokonce jsem našla duplikáty různých dokumentů. Taky jsem našla korespondenci zařazenou v úplně jiném šanonu. Nemohu najít žádný systém v tom, jak vyřizovala splatné účty.“

„Můžete uvést nějaký příklad?“

„Tak například činžák na Seaforth Avenue, ten, který pan Garvin koupil, ještě než jsem odešla. Jsou tady jakési účty související s elektřinou a celková suma na těch účtech je víc jak tři tisíce dolarů. A to je příliš.“

„Možná, že v některých bytech nainstalovali televize.“

„Dobře. Prověřím to. Ale potom, v jakém stavu to tady ta holka nechala, se zde cítím jako Alenka v říši divů.“

„Fajn. Dejte do pořádku, co se dá. A buďte se mnou ve spojení. A když vám Garvin zavolá, řekněte mu, že se s ním chci sejít.“

„Když zavolá z veřejného telefonu, mám mu říct o té prohlídce?“

„Samozřejmě,“ odvětil Mason. „Poskytněte mu všechny informace, které máte.“

„Napadlo mě, že když by volal z nějaké sériové účastnické linky nebo z veřejného telefonu, mohlo by dojít k úniku informací.“

„Je pravděpodobné, že k úniku informací může dojít z kteréhokoli telefonu. Musíte to prostě risknout.“

„Dobře. A teď budu pracovat na tom, abych to tady dala dohromady.“

Sotva Mason zavěsil sluchátko, zaslechl, jak Paul Drake klepe smluveným signálem na dveře. Advokát vyskočil ze židle a otevřel mu dveře. „Pojď dál, Paule.“

„Díky, Perry,“ odvětil Drake a rovnou si to namířil k židli pro klienty. Pak se pohodlně usadil a chvíli lovil v kapse zápisník. Vzápětí se Drake na židli otočil, takže seděl napříč: o jednu koženou podpěrku se opíral zády a přes druhou si přehodil svoje dlouhé nohy.

„Na obzoru jsou pěkný trable, Perry.“

„Co?“

„Obávám se, že jsi středem zájmu nepříjemné publicity.“

„Co se děje?“ zeptal se zamračeně Mason.

„Říká ti něco Jack Crowe, který v novinách vede rubriku , Croweovy špeky'?“

Mason kývl.

„Někdo z Garvinova obchodu s ojetými vozy vyrukoval s příhodou o tom, jak jsi zacházel se zbraní, o níž ses domníval, že není nabitá a o tom, jak jsi vystřelil a vyryl rýhu přes celou desku Garvinova stolu.“

Mason vypadal sklíčeně. „Pane Bože, Draku! Neříkej mi, že to má vyjít v zítřejších novinách?“

„To bych se divil, kdyby to v zítřejších novinách nevyšlo!“ Odpověděl Drake. „Výběr takových podrobností! Pokud jde o publicitu, nemohls to spáchat za ještě podezřelejších okolností. A pokud ses o tu publicitu snažil...“

Drake nečekaně přestal mluvit.

„Co se stalo?“

Drake se zkoumavě podíval na Masona. „To bylo úžasné prohlášení, co jsem právě udělal. Když teď tak o tom přemýšlím, něco mě napadlo.“

„O jakém prohlášení to mluvíš?“

„Mluvím o tom, že pokud ses snažil získat publicitu, nemohls to provést za podezřelejších okolností. Dobře, máš publicitu. Když jsem tu historku poprvé uslyšel, nemohl jsem tomu uvěřit. Teď tomu začínám věřit.“

„Byl jsem neopatrný,“ připustil Mason.

„Jen pro tvoji informaci,“ pravil Drake. „Crowe dostal tip a právě teď tiskne veselý článek o právníkovi, který je nabitý technickými informacemi ohledně zbraní tak, že může z balistického experta na svědecké lavici udělat

hlupáka. Ale v okamžiku, kdy ten právník dostane zbraň do ruky, stiskne její spoušť, protože se domnívá, že ta zbraň není nabitá.“

„Ten článek byl velmi, velmi trapný,“ přiznal Mason.

„Totéž jsem si myslel, když jsem tu historku slyšel poprvé,“ řekl zamyšleně Drake.

„Změnil jsi názor?“

Drake dlouze zíral z okna. Nijak nereagoval a koncentroval se. Z ničeho nic vyskočil ze židle, jako když ho píchne.

„Perry, co tě vede k domněnce, že můžeš tu střelu odstranit?“

„Nevím.“

„Tak o co se vlastně pokoušíš?“

„Fejetonista má o čem psát. A když už to došlo tak daleko, následující den bude Crowe ten příběh jistě rozvíjet.“

„Trochu se stydím, Perry. Myslel jsem si, že mám čerstvou zprávu a -Perry, jsi si opravdu jistý, žes neporušil zákon?“

Mason se zašklebil. „Možná, že jsem zákon porušil, ale do té doby, než se dým rozptýlí, tak jediná věc, kterou mi mohou přišít, je střelba ze zbraně uvnitř města.“

11.

Ještě než ve čtvrtek ráno vešel Mason do kanceláře, Della Streetová položila na jeho stůl noviny. Byly přeloženy tak, aby co nejzřetelněji vynikala rubrika s označením: „Croweovy špeky“.

Mason ji právě začal číst, když Della vstoupila.

„Dobrý den, Dello. Soudím, že jsem objektem drobné publicity.“

„Docela drobné publicity,“ odvětila Della a podala šéfovi noviny.

Mason četl:

Perry Mason, senzační soudní obhájce, jehož případy mají tendenci zničit pyrotechniku v soudní síni, a který v soudní síni zvítězil v mnoha bitvách jen proto, ze jeho technické znalosti soudní balistiky jsou přinejmenším rovnocenné znalostem experta, kterého pan Mason podrobuje křížovému výslechu, se projevil nepříliš zkušeně, když v praxi zacházel se zbraní.

Jak se zdá, někdo vyhrožoval Stephanii Falknerové, atraktivní mladé Ženě, jejíž otec byl před nějakým časem zavražděn a jehož smrt nebyla nikdy objasněna. Perryho Masona tyto výhružky vážně znepokojily. Homer Garvin, významný obchodník s ojetými vozy, a Stephanie byli nějaký čas zblázněni jeden do druhého. Předpokládá se, že Garvinův nedávný sňatek onen románek ukončil; neukončil vsak jejich přátelství.

Když zmíněný právník upozornil Homera Garvina na skutečnost, že Stephanie se může octnout v nebezpečí, Garvin rychle vytáhl zbraň a doporučil, aby slečně Falknerové byly poskytnuty odpovídající prostředky obrany.

Perry Mason zastával stejný názor, uchopil zbraň a rozhodl se, ze prověří, zda mechanismus zbraně bezchybně funguje.

Fungoval.

Výsledkem byl značný rozruch v kanceláři obchodníka s ojetými vozy, dlouhá, hluboká rýha v dýhové desce stolu a zahanbená tvář zmíněného právníka.

A protože se Mason zřídkakdy červená, bázlivé publikum pokládalo celou událost za kolosální. Nicméně konec dobrý, všechno dobré. Policie stále spekuluje s možností, že zbraň s jednou vystřelenou nábojnicí, kterou

našli v bytě Stephanie Falknerové, lze dát do spojitosti se zabitím. Naše rubrika si s potěšením dovoluje upozornit, že pokud chce policie najít chybějící kulku, nemusí pátrat dál než v okolí stolu Homera Garvina.

Bylo oznámeno, ze onen obchodník s ojetými vozy měl v plánu ihned si vyměnit stůl. Ovsem když jeho zaměstnanci přiváděli spousty potenciálních zákazníků, aby shlédli napáchané škody a tito zákazníci, ještě než odešli, bez průtahů uzavírali kupní smlouvy na vozy, rozhodl se pan Garvin, ze si „zraněny“ stůl ponechá jako hlavni atrakci podniku -jakýsi druh corpus deskus.

Mason právě dočetl noviny, když na stole zařinčel telefon.

Della Streetová zvedla sluchátko a posléze kývla na Perryho Masona. „To je Paul Drake. Jde přímo sem.“

Když Della zavěsila. Mason se zeptal: „Volal Homer Garvin?“

„Který? Senior nebo junior?“

„Oba dva.“

„Telefonoval junior. Je z té publicity šťastný jako blecha. Už pět vozů prodal perspektivním zákazníkům, kteří přišli původně jen proto, aby si prohlédli poškozený stůl.“

„Tak to by nám měl Garvin dávat nějakou provizi,“ prohlásil Mason. „A Stephanie Falknerová se ozvala?“

„Vůbec ne.“

„To je divné, Dello.“

„Možná, že si ráda přispí,“ odvětila Della.

Mason svraštil čelo. „Brnkněte jí a probuďte ji.“

Della zvedla sluchátko a požádala: „Gertie, zavolejte do Lodestar Apartments. Chceme mluvit se Stephanií Falknerovou.“

Když Della čekala na telefonické spojení, na dveře zaklepal smluveným signálem Paul Drake.

Mason se zvedl, aby mu otevřel. Della Streetová oznámila. „Vypadá to, že Stephanie to nebere, šéfe.“

„Řekněte Gertie, ať to zkouší,“ odpověděl Mason. „Ahoj, Paule, co je nového?“

„George Casselman měl záznam v trestním rejstříku. Dvakrát seděl, jednou za kuplířství a jednou za vydírání. Byl zabit z pistole ráže 38 a to v úterý večer, někdy mezi sedmou a půl jedenáctou.

Rána do Casselmanova hrudníku byla vypálena z bezprostřední blízkosti.

Víš, co je to ta otevřená rána z bezprostřední blízkosti? Ústí zbraně se dotýká přímo těla, do kterého je vypálena kulka. Do těla vnikne nejen střela, ale i výbušný plyn, který způsobí poměrně rozsáhlé vnitřní zranění.“

„Slyšel někdo výstřel?“

„Pravděpodobně ne. Ovšem v případě rány z bezprostřední blízkosti nemusel výstřel znít silněji, než když bouchneš do nafouknutého papírového pytlíku.“

„Takže výstřel nikdo neslyšel?“

„Ne, nikdo.“

„Máš ještě něco jiného, Paule?“

Dřív než mohl Drake odpovědět, na stole Delly Streetové opět zazvonil telefon.

Della jej zvedla a tlumeným hlasem pronesla: „Dobrý den.“ Za okamžik pokračovala: „Ano, je tady,“ otočila se na Paula Drakea a řekla mu: „To je pro vás, Paule. Vaše kancelář. Prý je to velmi důležité.“

Drake došel k telefonu a řekl: „Ahoj, tady je Paul,“ chvíli čekal a pak zaklel. „K čertu... !“ Následovalo dlouhé ticho. Nakonec se Paul zeptal:

„Jsou si jisti... ? Dobře.“

Drake zavěsil telefon a chvíli stál jako opařený.

„Tak co... ?“ ptal se netrpělivě Mason.

„Mám nejlépe střežené tajemství dneška. Policie to zjistila včera a snaží se to ututlat.“

„O co se jedná?“

„Střely vystřelené ze zbraně, kterou policie našla v bytě Stephanie Falknerové, odpovídají osudové kulce, která zabila George Casselmana.“

„O jakou zbraň jde?“ zeptal se Mason.

„O jakou?“ překvapeně se zeptal Drake. „Vždyť existuje pouze jedna zbraň, kterou dal Garvin Stephanii.“

Mason přimhouřil oči.

Drake pokračoval: „To znamená, že měl osudnou zbraň ve svém držení a že jsi vypálil jednu ránu do stolu v Garvinově kanceláři na parcele s ojetými vozy. Policie si přirozeně myslí, že jsi zatažen do jakéhosi druhu hokus pokusu a že se nějakým způsobem snažíš mást výsledky. Zajistili mladého Garvina a dělají u něj pořádnou prohlídku. Původně si policie myslela, že jsi vražednou zbraň ukryl v Garvinově stole.“

„Policie teď změnila názor?“ zeptal se nevýrazně Mason.

„Právě ho mění,“ odvětil Drake. „Momentálně má policie úplně nového podezřelého v osobě manželky Homera Garvina juniora. Zdá se, že byla zaměstnána jako domácí hosteska, krasavice v plavkách a dekorativní modelka v jednom z lasvegaských hotelů venku na Stripu. Znala Casselmana. Ale nikdo neví, jak moc. Policie našla Casselmanovo tajné telefonní číslo na poznámkovém papíře vedle telefonního aparátu Garvinovy manželky.

Casselman byl vyděrač. Ta mladá žena se právě provdala. Když to tak dáte dohromady, tak to má logiku.

A to změnilo, řečeno slovy policie, tvůj neobratný pokus předstírat v Garvinově prodejně s ojetými vozy nehodu se zbraní, o níž ses domníval, že je nenabitá, v ďábelsky chytrou snahu zmást balistické experty.

Policii se to nezamlouvá. Tvůj trik téměř vyšel. Policie pečlivě prověřuje všechny důkazy. Okresní soudce by tě s velkou chutí nechal zajistit. Pokud by tě nachytal na falšování důkazů, obrátil by soud vzhůru nohama, aby tě usvědčil.“

Mason kývl naDellu Streetovou. „Řekněte Gertie, ať mi sežene juniora. Chci s ním mluvit po telefonu. Pravděpodobně nebude doma, tak ať mu Gertie nechá vzkaz, aby mi zavolal.“

Mason odstrčil židli od stolu, vstal a začal se procházet. Nečekaně se otočil a oznámil detektivovi: „Paule, chci vědět, co se děje. Chci znát všechny informace, které můžeš sehnat o tom, co dělá policie. Ta má teď pravděpodobně jak Stephanii Falknerovou, tak i Garvina Juniora. Díky Bohu, že senior je mimo hranice státu! Policii bude nějaký čas trvat, než překoná úředního šimla a seniora zatáhne do celého případu. Na celém tom případu je cosi podezřelého.“

„Perry, starej se sám o sebe. Snaž se v tom případu zůstat mimo podezření. Policie se chystá zjistit, jak je možné, že jsi tak neomylně pronikl do podstaty věci a žes šel na Garvinovu parcelu s ojetými vozy, požádal o zbraň, vystřelil do Garvinova stolu, pak jsi zbraň sebral a nechal ji u Stephanie Falknerové na místě, kde sis byl jistý, zeji policie najde.“

„Nemusíš mi to říkat. Ale v pozadí je hodně věcí, o kterých ty nic nevíš. A teď už se dej do práce a začni to rozmotávat.“

Drake kývnul a opustil kancelář.

Mason ještě chvíli přecházel po kanceláři a pak se otočil k Delle Streetové. „Existuje pouze jedna odpověď, Dello.“

„Jaká?“

„Homer Garvin senior musí mít klíč od juniorovy kanceláře na parcele s ojetými vozy. Garvin senior vlastnil vražednou zbraň. On věděl, že junior mívá svou zbraň ve stole. A tak tam Garvin senior zašel a zbraně vyměnil. Vražednou zbraň, která musela být znovu nabita, vložil do juniorova stolu, tedy na místo, kde by policii vůbec nenapadlo ji hledat. A juniorovu zbraň si ze stolu vzal. Z téhle zbraně jednou vystřelil a pak ji odnesl do bytu Stephanie Falknerové. Domníval se, že policie najde zbraň s prázdnou nábojnicí a bude si myslet, že Stephanie zabila Casselmana. Ovšem pak bude policie nucena vzdát se této teorie, protože zjistí, že nalezená zbraň není ta, kterou Stephanie použila při zločinu. Proto tak Garvin stál o to, abych učinil pro Stephanii, co budu moci.“

„Pokračujte,“ vybídla Della Masona.

„A tehdy jsem bezděčně anuloval vše, co Garvin do té doby učinil. Byl jsem si jistý, že policie zadrží Stephanii a bude ji vyslýchat. Policie mohla také přijít docela dobře na to, že také Garvin senior dal Stephanii zbraň. Tak jsem pojal myšlenku, že také Garvin junior mohl Stephanii dát revolver. V případě, že policie najde jednu zbraň, těžko bude hledat další. A když policie věděla, že Garvin senior nechal Stephanii revolver a požadovala by po Stephanii, aby jim tu zbraň předložila, mohla by policii předložit zbraň, kterou jí nechal Garvin junior a tím se celý případ zamotal.

Jak už to tak bývá, díky podivné shodě okolností, které se čas od času vyskytnou i v reálném životě, moje skvělá myšlenka selhala. Sehnal jsem tu správnou zbraň, kterou se Garvin snažil nedávat do spojitosti se Stephanii Falknerovou. Vzal jsem tu zbraň do bytu Stephanie Falknerové a nechal jsem ji na místě, kde ji bude policie zcela jistě hledat.“

„Co to pro vás znamená?“ zeptala se chápavě Della Streetová.

„To kdybych, kruci, věděl, co to pro mne znamená, Dello. Policie nemůže říci, že jsem zničil důkazy. Dělal jsem všechno možné, a nakonec jsem sehnal důkaz, který policie tak naléhavě potřebovala, a já ten důkaz ještě umístil do vlastnictví ženy, kterou policie považuje za podezřelou číslo jedna. A kterou jsem měl chránit.

Momentálně se nestarám o to, co to znamená pro mne, ale jaký to má dopad na mé klienty.“

„A,“ zeptala se Della Streetová, „kdo předpokládáte, že vystřelil tu osudnou kulku do těla George Casselmana?“

„Teď jste vznesla faktickou otázku. Podle mínění policie je nyní podezřelým číslo jedna nová juniorova manželka, nebo možná i sám junior. Policie mi nebude věřit. Ona si přirozeně myslí, že jsem se zapletením

Stephanie Falknerové do celé té záležitosti pokoušel vytáhnout z bryndy juniora a jeho novou manželku.

Domnívám se, že junior a jeho žena jsou velice rozzlobení. Domnívají se, že jsem k nim přišel s vražednou zbraní, požádal juniora o jeho zbraň a pak jsem provedl eskamotérskou záměnu. Pod rouškou zmatku vyplývajícího z celé nešťastné střelby jsem se pokusil vražednou zbraň nechat na

místě té, kterou mi dal junior. Načež junior mi sedl na lep, vzal zbraň ke Stephanii Falknerové a nechal ji u ní.

Také si dovedu představit, že až si Garvin senior přečte noviny, bude mne proklínat jako neohrabaného pitomce.“

„A co policie?“ otázala se Della Streetová.

„Policie si přirozeně myslí, že cokoli jsem dělal, mělo za cíl zmást cely problém. Teď bude policie schopna dokázat, že jsem vlastnil osudnou zbraň. A když se dostanou až sem, tak mě v tom vymáchají, jak jen to půjde.“

„A může vám policie dokázat, že to byla právě osudná zbraň?“

„Teď může.“

„Jak?“

„Může to dokázat na základě kulky vypálené do stolu Homera Garvina juniora. Pokud by ta kulka neexistovala, policie by měla pouze nábojnici, která by nedokazovala, že jsem kdy osudnou zbraň měl.

Pokud už jednou policie našla kulku, o které mohou očití svědci místopřísežně prohlásit, že jsem ji vypálil já, může policie prokázat, že jsem se setkal s Casselmanem. Není docela vyloučené, že okresní soudce se mne pokusí obvinit i z vraždy Casselmana.“

„Tak tedy, pokud by neexistovala kulka, kterou jste vypálil do Juniorova stolu, nemohla by vám policie jasně prokázat, že jste vlastnil osudnou zbraň?“

„Mohli by to dokázat dedukcí a to je vše.“

„Šéfe, nemohl byste sehnat Paula Drakea? Zašel by do Juniorovy kanceláře a ztopil by tu kulku. Pokud na to totiž policie nepřijde včas a kulka zmizí...?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Protože, Dello, Paul Drake má licenci. Nemá zapotřebí ignorovat předpisy. Sebrali by mu ji. V momentě, kdy byste něco takového doporučila Paulu Drakeovi, zpanikařil by.“

Della Streetová o tom všem dále přemýšlela. „Šéfe, a kam se ta kulka tedy poděla?“

„Vypálil jsem do stolu pod určitým uhlem. Doufám, že se ta kulka zaryla do zdi.“

„A zaryla se?“

„Myslím, že ano.“

„A proč jste vlastně vystřelil?“

Mason se zašklebil. „Proto, aby zbraň, kterou policie najde v bytě Stephanie Falknerové, měla v bubínku jednu prázdnou nábojnici. V případě, že by se policie pídila po zbrani s jednou prázdnou nábojnicí, jistě by hned ukončila pátrání, kdyby našla tu, kterou u Stephanie nechal junior.“

„A co teď budeme dělat?“ zeptala se Della.

„Momentálně nemůžeme dělat nic jiného, než čekat,“ odvětil Mason.

„To je ta nejobtížnější věc, kterou znám,“ posteskla si Della Streetová. „Obávám se, že mi povolí nervy. Skočím si dolů pro něco na bolení hlavy. Budu hned zpátky.“

„Co se stalo?“ zeptal se ostře Mason.

Odvrátila oči. „V noci jsem toho moc nenaspala. Stále jsem přemýšlela o Stephanii Falknerové a Garvinu juniorovi. Nevím, proč - myslím...“

„Dello, jste přepracovaná. Trávíte v kanceláři příliš mnoho času a máte příliš mnoho práce. Nemůžete dohlížet ještě na věci mimo okruh vašich stávajících povinností. Máte toho dost s vyřizováním pošty, s rozdělováním práce stenotypistkám, kontrolováním práce, kterou odvádějí, s chodem kanceláře a při tom všem se ještě snažíte se mnou držet krok při řešení všech případů.“

„Ale tohle je něco jiného než přílišné vypětí,“ namítla Della, „ale ještě nikdy mne to nesužovalo. Jen včera v noci, já... prostě jsem nemohla spát. Myslím, že Stephanie je romantický anděl. Představte si, jak se asi cítila, když vzala do ruky noviny a četla, že Garvin junior se oženil a ani slovem se jí o tom nezmínil. A Garvin senior tak stál o to, aby se Stephanie dostala do rodiny.

Šla jsem spát a po nějaké době jsem se s pláčem probudila. Já... nemohla jsem už znovu usnout.“

„Dello, jděte domů. Skočte do auta a jeďte. Na všechno zapomeňte. Vezměte si prášek na spaní a jděte si lehnout. Pokud se objeví něco naléhavého, zavolám vám. Zítra bude možná dost náročný den, ale dnes se toho už moc nestane. Policie totiž nebude podnikat žádné kroky, když teď zjistila, jak je to zamotané. Než něco podnikne, bude se snažit tenhle zmatek dešifrovat.“

„A když podniknou nějaké kroky, budou to kroky proti vám?“ zeptala se Della.

„Pokud budou mít šanci, tak ano,“ odvětil Mason. „Státní zástupce Hamilton Burger se o to jistě pokusí a seržant Holcomb to bude podporovat.“

„Čert aby to vzal!“ prohlásil podrážděně Mason. „Teď vidíte, jak to vypadá, když vás zradí okolnosti a jak shoda náhod může nadělat zmatek. Dello, jděte už domů!“

„Slibujete, že když vyvstane něco naléhavého, že mi zavoláte?“

„Slibuju.“

„Dobře,“ kapitulovala Della. „Myslím, že půjdu. Cítím se pod psa.“

„Možná, že na vás něco leze,“ řekl Mason. „Měla byste raději zajít k lékaři.. „

„Ne. Cítím, že když se trochu prospím, bude to právě to, co potřebuji. Včera v noci jsem si měla vzít prášek na spaní, ale dlouho jsem s tím otálela a pak mi bylo jasné, že když bych si ho vzala později, nestála bych dnes v práci za nic.“

„Hned si vemte prášek a jděte rovnou do postele,“ pravil Mason. „Dejte na sebe pozor. A kdybyste zjistila, že vám vyskočila teplota, zavolejte lékaře. Momentálně se přikláním k vašemu názoru, že vše, co potřebujete, je pořádně se vyspat a odpočinout si.“

„Dobře,“ odvětila Della, „a vy mi nezapomeňte zavolat, pokud se objeví něco důležitého.“

Mason pokývnul a začal přecházet po místnosti.

12.

Těsně před polednem zavolal Homer Garvin senior.

„Dobrá práce, Perry!“ prohlásil Garvin.

„O čem to mluvíte?“

„To byste měl vědět.“

„Kde jste?“

„V Las Vegas, v Nevadě.“

„Obávám se,“ pravil Mason, „že se to zde vyvíjí takovým směrem, o kterém nemáte potuchy. Jisté komplikace...“

„Vím o všem,“ odpověděl Garvin. „Proto taky volám. Jsem sice tady v Nevadě, ale neustále sleduji cely vývoj událostí. Mám svůj vlastní zdroj informací.“

„Víte o tom, že policie předvedla vašeho syna a snachu k výslechu? Víte o té zbrani, ze které jsem nešťastnou náhodou vystřelil a která se stala...?“

„Vím o tom všechno,“ pravil Garvin. „Vedete si dobře. Masone. A zapamatujte si, stůj co stůj je vaší povinností chránit Stephanii Falk-nerovou.“

„A co váš syn a jeho žena?“

„Udělejte, co můžete, ale moc si s nimi hlavu nelámejte. Policie ani jednomu z nich nemůže nic přišít a v okamžiku, kdy skončí vyšetřování, zbaví se jich jako horkého bramboru.“

„Chcete, abych je zastupoval?“ zeptal se Mason.

„Klidně. Zastupujte, koho chcete, ale v první řadě zastupujte Stephanii Falknerovou.“

„A jak je to s vámi?“

„Já se o sebe postarám. Ale chci vědět něco o svých právech.“

„Co by to mělo být?“

„Jsem v motelu Double-O. Zaregistroval jsem se pod svým vlastním jménem. Nemám v úmyslu pláchnout. Mohu prokázat, že jsem tady obchodně. Očekávám, že mne tady každou chvíli policie najde.

A teď vám povím, co bych rád udělal, Masone. Rád bych tady setrval a odmítl odpovídat na otázky na základě toho, že nemám žádné cenné informace a že nehodlám udělat žádné prohlášení, dokud nebude přítomen můj právník.“

„To by vás mohlo přivést do trapné situace, pokud jde o publicitu. Nezískal byste přízeň policie a kdyby měli možnost, snažili by se vám něco přišít.“

„Ať přišijou,“ prohlásil Garvin.

„Víte, existuje jakýsi důkaz, který ukazuje na vás.“

„Bude toho asi ještě víc,“ řekl Garvin a pokračoval. „Vy zastupujete Stephanii. Ona je osoba, která potřebuje vaši pomoc. Rozumíte tomu?“

„Myslím, že ano.“

„Udělejte cokoli, abyste policii zabránil v obvinění Stephanie. Já se o sebe postarám. Chci odmítnout jakékoli prohlášení. Nemusím vypovídat, že?“

„Ne, pokud jim řeknete, že neučiníte žádnou výpověď, pokud nebude přítomen váš právník.“

„A můj právník jste vy,“ konstatoval Garvin. „Rovněž považuji za nevhodné, pokud ne přímo nemožné, abyste přijel do Las Vegas v Nevadě.“

„V současné době mám velmi naléhavé záležitosti ve své kanceláři,“ řekl Mason.

„To jsem si myslel,“ pravil Garvin. „Mám v úmyslu vypovídat, ale pouze ve vaší přítomnosti. A teď chci vědět, co se stane, když se policie bude snažit se se mnou spojit.“

„Jste mimo území státu,“ odpověděl Mason. „Policie vás může obvinit z vraždy a pokusit se o vaše vydání.“

„Chápu to tak, že pokud jsem mimo území státu, policie nebude příliš spěchat, aby mne zatkla na základě jednoznačného obvinění,“ řekl Garvin.

„Než policie cokoli podnikne, musí mít pocit, že větří pořádný případ,“ odpověděl Mason.

„To jsem si myslel.“

„Ale oni mohou ten pocit, že větří pořádný případ, mít,“ varoval Mason.

„Za této situace budeme pěkně potichu sedět a necháme policii, aby svoji domněnku nade vší pochybnost dokázala.“

„Nemávejte rukou nad extradikcí,“ dále varoval Mason. „Obávám se, že policie právě teď vyslýchá Stephanii Falknerovou.“

„Jistěže ji vyslýchají. A také mého syna a jeho ženu. Víte, Masone, čím víc stop bude policie mít, tím víc bude zmatena. Nevím, jak jste provedl to, co jste udělal, ale odvedl jste báječnou práci. Pokud se se mnou budete chtít spojit, zavolejte do motelu Double-O a jakýkoli vzkaz nechte u Lucilly.“

„Dobře,“ odpověděl Mason, „a kdybyste mi volal vy a já tu nebyl, nebo kdybyste mi chtěl volat v noci, spojte se s Drakeovou detektivní agenturou. A za služby této agentury budete muset zaplatit, Homere.“

„Nečekám, že to bude zadarmo,“ odvětil Garvin.

„Zaangažovaljsem soukromé detektivy. Chci si být jistý, že... „

„Udělejte, cokoli uznáte za vhodné,“ přerušil ho Garvin. „Utraťte tolik peněz, kolik chcete. Nikdy jsem se s vámi ohledně účtů nehandrkoval a teď s tím začínat nebudu. Cokoli však podniknete, musí být na ochranu Stephanie Falknerové. Nashledanou.“

Mason právě pokládal sluchátko na telefonní vidlici, když v zámku dveří své soukromé kanceláře uslyšel zaharašit klíč.

Mason se otočil a vtom se dveře otevřely. Stála v nich Della Streetová.

„Co tady děláte?“ zeptal se Mason. „Řekl jsem vám, abyste si šla domů odpočinout, vzala si prášek na spaní a... „

Žádný jsem nepotřebovala, šéfe,“ odpověděla Della Streetová. „Dole jsem sehnala něco proti bolení hlavy. Šla jsem domů, odpočinula jsem si a cítila jsem se mnohem lépe... A začala jsem přemýšlet o tom, co nám řekl pan Garvin ohledně koupe auta.“

„Pokračujte,“ pravil Mason a nečekaně se narovnal na židli.

„Tedy,“ řekla Della Streetová, „konec konců když koupíte nové auto, máte na něm vysokou amortizaci a když znáte někoho, kdo dělá do kšeftu s ojetými vozy a kdo vám udělá dobrou cenu... „

„Dello,“ přerušil ji Mason, „chcete říci, že místo toho, abyste si šla lehnout, odešla jste na Garvinovu parcelu s ojetými vozy a... „

„Ale šéfe, mně nebylo špatně. Prostě mne jen bolela hlava a včera v noci jsem se pořádně nevyspala. A ten prášek proti bolení hlavy mi zabral a udělalo se mi dobře.“

„Pokračujte. Co jste dělala?“

„Prostě jsem přemýšlela o tom, co nám Garvin řekl. Víte, zdá se, že moje auto nejezdí zrovna nejlépe. Zastavila jsem se u parcely s ojetými vozy. Konec konců mám to na cestě do kanceláře. Tedy je to jen pár bloků stranou cesty.“

„Dobře. Co jste udělala?“

„Garvin junior tam nebyl. Zato jsem se setkala s nejroztomilejším prodavačem. A on věděl, že Garvin junior je váš přítel. Řekla jsem mu, že junior nám oběma nabídl dobrou cenu. A prodavač mi ukázal auto, no prostě sen!“

„A koupila jste si je?“ zeptal se Mason.

„Vážně o tom uvažuji. Pokoušela jsem se vás dovolat a zeptat se vás, co si o tom myslíte, ale asi bylo něco s telefony. Nemohla jsem dostat spojení.“

Než mohl Mason něco říci, ozvalo se Drakeovo smluvené ťukání na dveře kanceláře.

„Pusťte Paula dovnitř, Dello,“ pravil Mason.

Della Streetová otevřela dveře.

„Ahoj, Dello,“ pozdravil Drake. „Perry, raději by ses měl připravit na přijetí oficiálních návštěvníků.“

„Proč?“ zeptal se Mason.

„Policie si vzteky kouše nehty, trhá vlasy, jednoduše řádí,“ řekl Drake. „Ale mám tip, který vám může pomoci. Proto jsem sem vlastně vpadnul, abych vám vyklopil, co vám může pomoci.“

„Co je to?“

„Policie přehlédla jeden tip. Teprve před pár minutami je napadlo zajít k mladému Garvinovi a vyjmout ze stolu tu kulku. Přišel tam seržant Holcomb s balistickými experty a co myslíte, že našli?“

„Co?“ zeptal se Mason.

„Nic. Nějaký lovec suvenýrů upláchl i s tou kulkou. Kulka totiž pod určitým úhlem sjela po stole, projela zdí a zavrtala se do ocelového nosníku. Někdo jednoduše vyhloubil v omítce dírku a pečlivě, jak jen to je možné, kulku vyjmul.“

Mason se na okamžik zamračil a otočil se k Delle Streetové.

„Jen si to představte!“ vykřikla Della. „Paule, kdo to jen mohl udělat?“

„Nějaký lovec suvenýrů,“ odvětil Drake a pak dodal: „To by mohlo celý případ pěkně zamotat.“

„To opravdu nechápu jak,“ pronesla ostýchavě Della a tvářila se přitom úplně nevinně.

„Ono to totiž vypadá, že jeden článek z řetězu důkazů chybí,“ vysvětloval Drake. „A to se policii nebude líbit. A určitě budou vzteky bez sebe, protože budou vypadat, že se nechali nachytat.“

„Jak jsi sehnal tu informaci, Paule?“ zeptal se Mason. „Poněkud oklikou,“ odpověděl vyhýbavě Drake. „V pořádku,“ řekl Mason. „Vybal to.“

„Tak tedy ten článek, který ve své rubrice otiskl fejetonista Crowe, vyvolal velký zájem. A tak bylo přirozené, že Crowe chtěl být u zdroje, a pokud by to bylo možné, sehnat další podrobnosti.“ Mason přikývl.

„Tedy,“ pokračoval Drake, „Crowe se docela dobře zná s vedoucím prodavačem v obchodě Garvina juniora. Takže když tam policie přišla hledat kulku a zjistila, že už ji někdo předběhl, tenhle prodavač se to dověděl a samozřejmě, že tu informaci přihrál Croweovi. V zítřejších ranních novinách o tom bude mít Crowe docela pěkný článek, ale policie o tom samozřejmě neví. A já mám tajný zdroj informací v Croweově kanceláři. Se svým informátorem jsem se dohodl, že mne zajímají všechny další materiály týkající se toho případu. To, co jsem vám právě sdělil, mi před pár minutami zatelefonoval.“

„Dobře,“ řekl Mason, „děkuji mnohokrát, Paule. Pokračuj v práci a informuj mne. Nasaď tolik lidí, kolik potřebuješ na to, abys mi mohl k tomu případu dát perfektní podklady.“

„Mám se držet v rozumných mezích?“ zeptal se Drake. „Nemáš žádná omezení,“ řekl Mason. „Chci fakta.“ „Dobře,“ odpověděl Drake. „Budu pokračovat v čmuchání.“ „A díky za ten tip, Paule. Může to být velmi, velmi důležité.“ „To je v pořádku,“ řekl Drake a byl očividně potěšený. „Budu tě zásobovat čerstvými zprávami, Perry.“ Drake opustil kancelář.

Jakmile za ním dveře zaklaply, Mason se obrátil na Dellu Streetovou. „Dobře, Dello,“ pronesl Mason, „teď mi řekněte, jak to doopravdy bylo. Vy... „

Dveře z přední kanceláře se rozletěly a do místnosti bez ohlášení vstoupil seržant Holcomb.

„Ale,“ řekl Holcomb, „malá konference?“ „Malá soukromá konference,“ řekl Mason.

„To je v pořádku,“ zašklebil se seržant Holcomb. „Pokračujte v rozhovoru. Venku jsem nařídil Gertie, že nechci, aby mne ohlašovala. Řekl jsem jí, že půjdu přímo sem.“

„Ani zdaleka se nechováte přátelsky,“ pronesl Mason. „To je pravda,“ souhlasil Holcomb. Stál ve dveřích a zády se opíral o zeď. „Já zastupuji zákon. A zákon nesedí v přední kanceláři a nečeká. Když někoho potřebujeme navštívit, tak ho navštívíme.“

„Vy ani neoznamujete fakt, že přicházíte?“ zeptal se Mason.

„Někteří policejní úředníci to dělají,“ odpověděl Holcomb. „Já ne. Nerad dávám někomu dopředu echo. Rád se dívám tomu, koho jdu navštívit, rovnou do tváře už vteřinu nebo dvě po té, co k němu vejdu.“

„A vyčetl jste něco z mé tváře?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že ano. Já k čertu vím moc dobře, že jste se se mnou nechtěl setkat. To je jedna věc.“

„Dobře. Když už jste tady, tak byste se mohl posadit. Sundejte si klobouk a podívejme se, co pro vás můžeme udělat.“

„Tak jak jsem se cítím pohodlně,“ řekl Holcomb.

„Dobře, co chcete?“

„Vy víte, co chci.“

„Seržante, nejsem čtenář myšlenek a nehodlám mámit čas tím, že budu hloubat nad tím, co že to asi chcete. Z předchozích zkušeností vím, že jste docela dobře schopny vyjádřit své myšlenky, požadavky, sympatie a antipatie. Tak začněte.“

„Vy jste ten, kdo začne mluvit,“ prohlásil seržant Holcomb. „Jel jste na Garvinovu parcelu s ojetými vozy a tam jste vystřelil do Garvinova stolu.“

„Neúmyslné vystřelení ze zbraně, můj drahý seržante,“ řekl Mason. „Mám v úmyslu pana Garvina za ten stůl odškodnit. Nikdo nebyl zraněn.-Nechápu tedy, proč by ta záležitost měla vzbudit zájem policie.“

„Zájem policie,“ pronesl seržant Holcomb sarkasticky, „pramení z toho, co vy bezpochyby považujete za méně důležitou věc: z faktu, že tato zbraň je vražedná zbraň, a byla předchozí noci použita k zavraždění George Casselmana v Ambrose Apartments.“

„Jste si tím jistý?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě, že jsem si jistý! A teď chci vědět, kde jste přišel k té zbrani.“

„Tu zbraň,“ řekl Mason, „mi dal Homer Garvin junior. Ptal jsem se ho, jestli má zbraň a on řekl, že ano. Řekl, že má zbraň na vlastní obranu při přepadení. Někdy se z takového přepadení v obchodu s ojetými vozy dají odnést docela velké peníze v hotovosti. Věřím, že Garvin má povolení nosit zbraň. Řekl mi, že ho má. A jak to ve skutečnosti je, zjistíte vy mnohem snadněji než já.“

„Takže Garvin vám dal tu zbraň?“ zeptal se Holcomb..

„Podal mi tu zbraň, vlastně spíš mi ji ukázal. Já jsem se pro ni natáhl, zvedl ji a zkoušel jsem její vyváženost. Zbraň jsem otočil tak, jak se to dělá, když se zkouší její vyváženost a myslím, že jsem to udělal nepozorně, protože jsem stiskl spoušť. V každém případě, Garvin mi neřekl, že ta zbraň je nabitá.“

„Vy jste si myslel, že Garvin bude mít na svoji obranu nenabitou zbraň?“ zeptal se seržant Holcomb.

„Nevím, vůbec jsem o tom nepřemýšlel. Neřekl bych, že jsem vlastně měl v úmyslu stisknout spoušť. Prostě zkoušel jsem vyváženost zbraně a vyšla rána.“

„A co se stalo potom?“ zeptal se Holcomb.

„Stephanie Falknerová je má klientka. Cítil jsem, že je v nějakém nebezpečí. Její otec byl zavražděn a vrah, pokud vím, není stále vypátrán. Doporučil jsem mladému Garvinovi, že by nebylo špatné, kdyby tu zbraň na nějakou dobu půjčil Stephanii Falknerové. Víte, on a Stephanie Falknerová byli docela dobří přátelé, než se Garvin oženil.“

„Až sem tomu rozumím,“ pravil suše Holcomb. „A teď. Masone, vy jste k čertu věděl, že ta zbraň, kterou jste od Garvina dostal, nebyla vražedná zbraň, která usmrtila George Casselmana.“

„Jsem rád, že to říkáte, seržante. Nemyslel jsem si, že by to byla vražedná zbraň. Ale když policie tak dogmaticky prohlašovala, že to byla vražedná zbraň, necítil jsem se oprávněn k tomu, abych jim odporoval.“

„Vy víte, co myslím,“ řekl seržant Holcomb. „Vyměnil jste zbraně. Měl jste v držení vražednou zbraň. Obdržel jste ji od svého klienta. Když jste šel zaGarvinem,ukryljsteu sebe zbraň. Zeptal jste se Garvina, jestli má u sebe zbraň. Řekl vám, že má. On položil svou zbraň na stůl. Vypálil jste z Gar-vinovy zbraně, abyste tak odpoutal pozornost od své osoby a v nastalém zmatku jste zbraně zaměnil.“

„Podle vašeho tvrzení tedy,“ řekl Mason. „Garvinova zbraň nebyla vražedná zbraň.“

„To si myslím.“

„A vy si myslíte, že jsem měl u sebe vražednou zbraň a tu jsem vyměnil za Garvinovu zbraň?“

„Přesně tak.“

„Poměrně brzy si můžete ověřit přesnost vašich závěrů: porovnejte číslo vražedné zbraně s čísly registrovaných zbraní.“

„To jsme už udělali,“ řekl seržant Holcomb. „Tu zbraň si koupil Homer Garvin senior.“

„A jak se tedy dostala ke Garvinu juniorovi?“

„Jeho otec mimo jiné vlastní obchod s loveckými zbraněmi. Pořídil si tři stejné zbraně, s velmi krátkou dvoupalcovou hlavní, dvě z nich si nechal a třetí dal synovi.“

„Senior si pro sebe nechal dvě?“ zeptal se Mason.

„Tak nám to říkal syn.“

„Takže registr střelných zbraní ukázal, že zbraň, kterou jsem dostal od mladého Garvina, byla zbraň, kterou mu dal jeho otec. Říkám to dobře?“

„Registr zbraní ukázal, že zbraň, kterou byla spáchána vražda je jedna ze tří zbraní, jež si koupil Homer Garvin senior. My teď víme proklatě dobře, že zbraň, kterou jste dostal od mladého Garvina, nebyla zbraň, kterou byla spáchána vražda.“

„Jak jste na to přišli?“ zeptal se Mason.

„Mladý Garvin je totiž schopný vysvětlit držení té zbraně minutu po minutě právě onoho večera, kdy byla spáchána vražda.“

„Takže jeho zbraň nemohla být vražedná.“

„To je to, co vám říkám,“ konstatoval seržant Holcomb.

„Tak se trochu zamyslete,“ řekl Mason. „Nejdříve prohlašujete, že to byla vražedná zbraň, potom, že nebyla.“

„Vy víte, co myslím. Vyměnil jste je, neboť jste věděl, že vražedná zbraň byla ta, kterou sice koupil Homer Garvin senior, ale dal ji Stephanii Falknerové. A ona šla a zabila s ní George Casselmana. Pak vám zatelefonovala o pomoc. Vy jste vzal vražednou zbraň k mladému Garvinovi do obchodu, vzal jste jeho zbraň, vystřelil z ní do stolu a v následném zmatku jste obě zbraně zaměnil. A pak jste Garvinovi řekl, aby odnesl vražednou zbraň ke Stephanii Falknerové.“

„Můžete mi říci nějaký důvod, proč bych bral vražednou zbraň a zanechal ji na takovém místě, kde by ji policie našla?“ zeptal se Mason.

Seržant Holcomb zatnul zuby. „Nevím, proč jste to všechno udělal, ale jsem si po čertech jistý, že jste to udělal. A teď vám povím něco jiného, vy vykuku. Pokud jde o tenhle případ, nejste mimo podezření.“

„Ne?“ zeptal se Mason.

„Ne. Nejlepší lékařská výpověď, jakou jsme schopni získat, praví, že Casselman mohl zemřít v době, kdy jste ho navštívil.“

„Chcete říci, že jsem spáchal vraždu?“ optal se Mason.

„Chci říci, že jste mohl spáchat vraždu. Nemyslím si, že byste přišel ke Casselmanovi a chladnokrevně ho zabil, ale jestliže nějak vyhrožoval, snažil se vytáhnout zbraň, mohl jste se jí, k sakru, nějakým způsobem zmocnit, obrátit ji proti jeho břichu a zmáčknout spoušť.“

Mason s úsměvem zavrtěl hlavou. „Budete se muset víc snažit než dosud, seržante. Když chcete vyšetřit případ, musel byste mít něco víc než domněnky. Když jsem od George Casselmana odcházel, byl na živu. Vím, že očekával nějakého záhadného návštěvníka.“

„Stephanii Falknerovou,“ prohlásil seržant Holcomb.

„Stephanii ne, seržante. S ní měl schůzku na pozdější dobu. Byl to někdo, kdo telefonoval a přímo tam šel.“

„Jak to víte?“

„Casselman mne požádal, abych odešel. Řekl, že někoho čeká. A taky dodal, že nastaly komplikace.“

„A vy jste odešel?“

„Ano.“

„A pak jste obešel dům, abyste tam mohl počkat na tajemnou mladou ženu, která seběhla po schodech pro služebnictvo a nakonec jste tu ženu s sebou odvezl.“

„To jsem udělal?“ zeptal se Mason.

„Přesně tohle jste udělal. A ta záhadná mladá žena, ať už to byl kdokoli, byla vražedkyně. A vy se ji snažíte chránit. Věděl jste, že se měla setkat s Casselmanem. Seběhla po schodech a řekla vám, že zabila Casselmana. Vrazila vám do ruky vražednou zbraň a zeptala se vás, co by měla dělat. Vy jste jí řekl, aby se ničeho nebála, že s vražednou zbraní to zaonačíte tak, že zamotáte fakta i celý případ.“

„Dobře, to je zajímavá teorie. Seržante, myslím, že budete mít hodně problémů, až se budete snažit dokázat své tvrzení. Náhodou je totiž nesprávné.“

„Máme důkazy,“ prohlásil seržant Holcomb.

„Skutečně?“

„Máme svědky, kteří vás viděli, jak čekáte vzadu za domem, jak jste vzal do auta mladou ženu a odjel jste s ní pryč. Máme svědky na fakt, že jste měl ve svém držení vražednou zbraň, že jste z vražedné zbraně vystřelil do stolu v Garvinově obchodě s ojetými vozy.“

„A jak dokážete, že to byla vražedná zbraň?“ zeptal se Mason.

„Podle kulky, vy ňoumo! Náš balistický expert může říci, zda kulka, kterou jste vypálil na Garvina, vyšla z vražedné zbraně. Pokud ano, pak lze učinit závěr, že jste vražednou zbraň získal od té mladé ženy, která

běžela po zadním schodišti Casselmanova činžáku. Na druhé straně, pokud se ukáže, že kulka nebyla vypálena z vražedné zbraně, dokazuje to fakt, že jste přímo v Garvinově kanceláři zbraně zaměnil.“

„Bezva,“ pronesl Mason. „Podle vašich úvah jsem v každém případě vinný.“

„No a co je na tom špatného?“

„Vypadá to trochu nefér,“ pronesl sarkasticky Mason. „Nemyslím, že je fér, když řeknete, že pokud kulka vyšla z vražedné zbraně, jsem vinný záměnou důkazů a zároveň řeknete, že pokud kulka nevyšla z vražedné zbraně, jsem také vinný. Vypadá to, že jste trochu předpojatý ve svých úvahách, seržante.“

Seržant Holcomb pronesl: „To je zas ten starej známej poprask. Pokaždé, když začneme dělat na nějakém případu, v kterém se střílelo, zatáhnete do toho nějaké extra zbraně a snažíte se hrát něco jako skořápky a zamotat výsledky.“

„Je na tom něco špatného?“ zeptal se Mason.

„Je to ilegální, to je vše.“

„Pak věřím, že budu obviněn z nějakého zločinu, který jsem spáchal.“

„Buďte si jistý, že v tomhle případě budete,“ slíbil Holcomb. „Tentokrát vás předáme spravedlnosti, zašel jste příliš daleko.“

„Jistě mi připisujete ďábelskou vynalézavost,“ odvětil Mason.

„Prostě jsem se naučil vaši techniku," řekl Holcomb. „A nechcete mi teď udělat to potěšení a říci mi, co se stalo? Nechcete přiznat to, co jste udělal?"

Mason zavrtěl hlavou.

„Když se přiznáte a kápnete božskou, možná, že vám dáme šanci. Pokud nebudete zpívat, porovnáme tu kulku, co jsme vyjmuli ze stěny v Garvinově kanceláři, se zbraní, kterou jste měl v držení, a to nám pomůže k tomu, abychom vás vyřídili. My vás dostaneme!"

Della Streetová významně zakašlala.

„To by mohlo vypadat jako konkrétní pohrůžka," pravil Mason.

„To je zcela konkrétní pohrůžka," odpověděl Holcomb.

„Dobře," řekl Mason. „Chápu obsah toho, co jste vymyslel a nemohu vám pomoci. Vše, co mohu říct, je, že jsem žádné zbraně nevyměnil, že podle mých nejlepších vědomostí ta zbraň, kterou mi mladý Garvin ukázal, ta, kterou vytáhl ze zásuvky svého stolu, je právě ta samá zbraň, kterou odnesl do bytu Stephanie Falknerové."

„Podle toho, co říkáte, jste ze sebe udělal spoluviníka. Zatajujete důkazy. Máte roli spolupachatele."

Mason zavrtěl hlavou a pravil: „Je mi líto, seržante, ale říkám vám pravdu."

„Dobře, vykuku," pronesl seržant Holcomb, „řekl jste si o to."

Mason počkal, dokud si nebyl opravdu jistý, že seržant opustil kancelář a pak se otočil k Delle Streetové: „Dello, šla jste tam a vzala jste tu kulku?"

„Proč, šéfe?" řekla Della a oči sejí překvapením rozšířily. „Pro všechno na světě, jak vás něco takového mohlo napadnout?"

„Vzala jste ji? Soudím, že Holcomb blafoval a snažil se mne vystrašit."

„Pokud bych tu kulku vytáhla coby suvenýr, bylo by to vážné?"

„Mohlo by to být velmi vážné."

„Pokud bych to udělala a řekla bych vám to, dostala bych vás do velmi trapné situace, že?"

Mason o tom chvíli přemýšlel a pak prohlásil: „Ať je po vašem, Dello."

„Děkuji," řekla Della ostýchavě.

13.

Krátce po půl třetí vešla Della Streetová do Masonovy soukromé kanceláře a rychle oznámila: „Venku čeká junior."

„Garvin?"

„Ano."

„Chce se se mnou setkat?"

„Velmi naléhavě vás chce vidět," pravila Della Streetová.

„Jakou má náladu?"

„Řekla bych, že velmi, velmi špatnou. Je pěkně naježený a chce si to s vámi rozdat."

„Tak to bude asi nejlepší, když ho hned pozvete dovnitř," řekl Mason Delle.

„Šéfe, já seženu Paula Drakea nebo osobní stráž nebo... „

Mason zavrtěl hlavou.

„Mladý Garvin je velmi robustní a silný," prohlásila Della. „Víte, co by to pro celý případ znamenalo, kdyby přímo tady ve vaší kanceláři proběhl boj na život a na smrt?"

„Pošlete ho dovnitř," prohlásil Mason. „Myslím, že si vyslechne důvody."

„Ale on opravdu nejedná tak, jak by měl."

„V každém případě ho pusťte dovnitř," řekl Mason, „a budeme to mít z krku. Kdyby tady uviděl Paula Drakea, pochopil by, že jsem pro něj poslal, aby mi dělal osobní stráž a pak by měl Garvin dojem, že se ho bojím, a to by nebylo dobré. Budeme tady muž proti muži a řekneme si to z očí do očí. Uvidíme, zda nějaké věci, které má Garvin na mysli, mohu objasnit."

„Dobře, pošlu ho sem," řekla Della, „ale nelíbí se mi to."

O chvíli později se rozletěly dveře a mladý Garvin dlouhými kroky vešel do kanceláře.

„O co se to, k sakru, pokoušíte. Masone?" zařval.

„Posaďte se, juniore, a nejdříve se uklidněte. Snad byste mi mohl říci, z jakého důvodu jste takhle vybuchl.“

„Chci vědět, proč se, kruci, snažíte vláčet dobré jméno mojí manželky špínou a blátem.“

„Nejsem si vůbec vědom toho, že bych dobré jméno vaší manželky něčím vláčel.“

„Dobře, každý si je toho vědom, i když vy ne.“

„Co jsem přesně udělal?“

„Udělal jste z mé ženy podezřelou číslo jedna z vraždy George Casselmana.“

„Jak?“

„Tím, že jste mne nechal dát zbraň Stephanii Falknerové. K čertu, Masone, já nemám v úmyslu za to trpět. Za všechno jste plně zodpovědný vy jako právník i jako člověk. Budete se mi z právního hlediska zodpovídat, dokud mi nepodáte uspokojivé vysvětlení. A než odtud vypadnu, dám vám pořádně do nosu.“

Mason se na mladého muže díval s chladným despektem.

„Takže vy si myslíte, že by bylo dobré, kdybyste mi dal pořádně do nosu?“

„Poskytlo by mi to velké osobní uspokojení.“

„Také byste mohl mít zlomenou čelist,“ řekl Mason. „Podstatné je, zda by to nějak prospělo vaší paní? Prospělo by to nějak vašemu případu? Vnukněte novinám myšlenku, že kvůli případu máte se mnou potíže; ovšem budete si muset něco vymyslet.“

„Oni už něco vymysleli.“

„Ještě ne,“ pravil Mason. „Noviny se neodváží uveřejnit tvrzení a úplné senzace, dokud jim neposkytnete záminku, na kterou mohou navěsit spousty narážek. A teď si buď sedněte a v klidu mi řekněte, o co jde, nebo odsud vypadněte a nechte mne, abych na to přišel sám.“

Garvin udělal několik kroků směrem k Masonovu stolu, pak se nejistě zastavil a pohlédl právníkovi do očí. Popošel trochu stranou a jedním bokem se opřel o roh velkého stolu.

„Dawn pracovala v Las Vegas,“ řekl Garvin nazlobeně. „Casselman ji znal a... „

„Jestli tomu rozumím, Dawn je vaše manželka?“ zeptal se Mason.

„Ano, Dawn Joyceová. Casselman ji znal a také ji lovil. Dívka v takovém druhu zaměstnání vysloveně touží po opravdovém přátelství. Turisté přicházejí a odcházejí. Hosté na jednu noc jí dělají milostné návrhy; to je vše, co takové hosty napadá.

Casselman byl místní. Byl přátelský, a... tedy Dawn ho měla ráda.“

„Scházeli se?“ zeptal se Mason.

„Patrně ano.“

„Věděla, že Casselman je tady ve městě?“

„Věděla, že tady je. Po tom oznámení našeho sňatku v novinách -tedy Casselman jí zavolal, prostě společenský rozhovor. Popřál jí všechno nejlepší.“

„Na tom není nic špatného,“ pravil Mason.

„To je, k sakru,“ prohlásil Garvin. „V bytě, kde Casselman žil, našla policie u telefonu notýsek s nějakými čísly. Casselman si tam poznamenal Dawnino telefonní číslo a ona si poznamenala jeho tajný telefon. A tohle tajné číslo bylo u Dawnina telefonu.“

„Ještě něco?“ zeptal se bezvýrazně Mason.

„V úterý v noci, když byl Casselman zavražděn,“ odpověděl Garvin, „jsem musel jít na jednání s dealerem ohledně aut. Měl dvacet ojetých vozů, byl s nimi v koncích a věděl to. Chtěl získat zpátky svoje peníze a za ty pak koupit nové zboží. Vypadalo to, že mám prima šanci udělat dobrý obchod.“

„Měl jste schůzku s dealerem?“

„Ano.“

„V kolik hodin?“

„O to se nestarejte,“ vztekle odpověděl Garvin. „Pokud jde o ten večer, mohu dokázat minutu po minutě, kde jsem byl.“

„Měl jste s sebou zbraň?“ zeptal se Mason.

„Ne. Nechal jsem ji v zásuvce stolu.“

„Rozumím. A kde byla vaše paní?“

„Tam, kde by byla každá manželka v takovou hodinu. Byla doma a čekala na mne. Byla trochu naštvaná, protože jsem přerušil líbánky, abych mohl uzavřít obchod.“

„Byla doma, když jste se vrátil? A v kolik hodin jste se vrátil?“

„Kolem půl desáté nebo k desáté. Nemohu si vzpomenout, v kolik hodin to bylo. Prostě to bylo dost pozdě večer.“

„A po celou tu dobu byla vaše zbraň v zásuvce psacího stolu ve vaší kanceláři?“

„Během jednání tam byla. Po skončení jednání jsem zbraň vzal domů.“

„A vaše paní nemá dokonce ani klíče od kanceláře, že?“ zeptal se Mason.

Garvin váhal.

„Tak má nebo nemá?“

„Je politováníhodné, že měla klíče. Ale nepoužívala je. Já - nechte toho. Masone. Říkám vám, že byla doma. A na tom trvám!“

„Dobře, byla doma,“ konstatoval Mason.

„Ale problém tkví v tom, že ona to nemůže dokázat. Byla doma sama, protože jsem byl kvůli tomu prokletému kšeftu s ojetými vozy. A ona nijak nemůže dokázat, že byla doma.“

„Nemusí to dokazovat,“ řekl Mason. „Pokud jí chce někdo něco dokazovat, ať jí dokáže, že nebyla doma.“

„Ještě je tady jedna nešťastná věc,“ pravil Garvin.

„Jaká?“

„Pokoušel jsem se jí zatelefonovat a patrně jsem vytočil špatné číslo, protože nebrala telefon...“

„Není nutné, abyste to někomu říkal,“ prohlásil Mason.

„Mělo to spojitost s tím obchodem. Hovořil jsem s tím dealerem a chtěl jsem ještě nějaké informace ohledně mých pohledávek. Ty informace byly v malém notýsku, o kterém jsem si myslel, že ho mám s sebou, ale zapomněl jsem ho na toaletním stolku.“

„A tak jste kvůli tomu telefonoval vaší paní?“

„Správně.“

„A nikdo nebral telefon?“

Garvin kývl a dodal: „Patrně jsem vytočil špatné číslo.“

„Vzdal jste to po jednom telefonátu?“ zeptal se Mason.

„Ne. Volal jsem dvakrát.“

„Ani jednou to nikdo nevzal?“

„Ani jednou.“

„V jakém časovém rozpětí byly ty telefonáty?“

„Pět nebo deset minut. Ale jak vám říkám. Masone, teprve před dvěma týdny jsem se nastěhoval do tohohle nového bytu a určitě jsem popletl nějaká čísla. Vytočil jsem špatné číslo. Musel jsem, protože manželka byla doma. A míním tím, že tam opravdu byla. Ona není z těch žen, které by vám lhaly. Jedna z Dawniných vlastností je, že vám věci říká rovnou.“

„Ten muž, s kterým jste projednával obchodní transakci, věděl, že jste telefonoval?“ zeptal se Mason.

„Ano, to je ten průšvih. On netušil, že jsem vytočil špatné číslo. V tu chvíli jsem si to neuvědomil ani já.“

„Vy jste telefonoval, ale nikdo se vám neozval?“

„Ano.“

„A protože jste očekával, že vaše manželka bude doma, pravděpodobně jste utrousil nějakou poznámku o tom, zeje podivné, když nebere telefon.“

„Myslím, že ano.“

„V kolik hodin jste telefonoval?“

„Tuším kolem deváté.“

„A v kolik hodin jste odešel z domu?“

„Nikdy nestihnu vrátit se večer domů. Předváděl jsem auto, pak jsem měl obchodní jednání, pak se vyklubala ta záležitost s ojetými vozy. Doslova jsem se vyřítil z práce, abych stihl toho

dealera dřív, než mne někdo předběhne. Cestou j sem se zastavil na hamburger a to by lo všechno, co jsem jedl.

Opravdu jsem nevečeřel, měl jsem jen ten sendvič. Měl jsem v úmyslu vrátit se dříve, než jsem se ve skutečnosti vrátil a chtěl jsem vzít Dawn někam ven na dobrou večeři.“

„Domů jste se vrátil až pozdě večer?“

„Ano.“

„A měl jste jenom ten sendvič?“

„Ano.“

„Nabídl jste vaší paní, že půjdete ven na večeři?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„Byla naštvaná, protože jsem doma nebyl na večeři a protože tak brzy po svatbě jsem šel dělat na její úkor obchody. Trochu jsme se pohádali.“

„To je všechno, co mi chcete říct?“ zeptal se Mason.

„Všechno, kromě toho vašeho přihlouplého střílení do mého stolu a... A teď policie tvrdí, že ta zbraň byla vražedná zbraň. To je zcela nemožné! Naprosto směšné! A když se kolem toho budou motat, budou Dawnino jméno vláčet novinami.“

„Ne, pokud jim k tomu nedáte záminku,“ řekl Mason. „Policie si myslí, že vražednou zbraň jsem měl v držení já a že jsem se s vámi setkal proto, abyste mi ukázal vaši zbraň a z té jsem pak vystřelil do stolu. V následném zmatku jsem vyměnil zbraně, takže zbraň, kterou jsem vám dal, byla vražedná zbraň a tu zbraň, která byla v zásuvce vašeho stolu, jsem si strčil do kapsy.“

Na Garvinově tváři se zračilo překvapení. „To, co říkáte, si myslí policie?“

Mason přikývnul.

„Ale proč?“ zeptal se Garvin. „Policie se mi snaží namluvit, že moje manželka šla do kanceláře, tam vzala zbraň... Naznačují, že Casselman se ji pokoušel vydírat, a... Jak vy víte, co si myslí policie?“

„Protože tady právě byli a vyhrožovali mi vězením za utajování důkazů a ještě nějakých věcí.“

Garvin se vedle stolu pomalu narovnal.

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, ale vy jste to mohl udělat. Myslel jsem, že mne chcete podfouknout. Nejste takový nemotora, abyste nešťastnou náhodou vystřelil ze zbraně.“

„Tudíž,“ řekl Mason, „pokud jsem měl v držení vražednou zbraň, pokud jsem šel k vám a požádal vás, abyste vyndal ze zásuvky vašeho stolu zbraň, určitě jsem udělal dostatečný zmatek, abych v něm mohl zbraň zaměnit.“

„To jste určitě mohl,“ řekl Garvin.

„A teď, z které zbraně jsem vystřelil? Z té, kterou jste vyndal z vašeho stolu, nebo z té vražedné zbraně, kterou jsem měl s sebou?“

„Vystřelil jste z mé zbraně, z té, kterou jsem vyndal ze stolu,“ řekl bez váhání Garvin.

„Jste si tím jistý?“

„Absolutně. Pamatuji si každý váš pohyb. Pamatuji si, jak jsem vyndal zbraň a podal vám ji. Vy jste ji uchopil do pravé ruky, dvakrát nebo třikrát jste zkoušel její vyváženost a pak jste vystřelil do stolu.“

„Byla to zbraň, kterou jste mi podal?“

„Ano, zbraň, kterou jsem vám podal,“ řekl Garvin. „Ale vy jste samozřejmě potom mohl ty zbraně zaměnit, protože do kanceláře vtrhl kdekdo. Pamatuji si, jak jste držel zbraň v ruce a pak jste - Pane bože, Masone! To jste skutečně udělal?“

„Vypadá to, že policie si to také myslí.“

Garvinovu tvář rozzářil úsměv. „Tak tohle vrhá na celou věc úplně jiné světlo. Jak chce policie Dawn dělat potíže, když vy jste měl příležitost zaměnit zbraně.

Dobře, Masone, v emočně náročných situacích prý nemohou být pevná pravidla chování. Co se mne týče, budu spolupracovat s policií na té teorii, kterou mají.“

„Dobře,“ řekl Mason, „proč si k čertu, myslíte, že jsem vám dal nejdříve předběžnou soukromou informaci?“

Garvin chvíli přemýšlel. Pak se nečekaně pohnul směrem k právníkovi a napřáhl k němu ruku. „Masone, podejme si ruce!“ pravil Garvin. „Jste... jste džentlmen! Jen počkejte, až se uvidím s Dawn a řeknu jí o tom!“

Garvin šel ke dveřím. Právě chtěl sáhnout na kliku, když se nečekaně otočil k právníkovi.

„Masone, kdykoli budete chtít udělat cenu na ten sportovní vůz, udělám vám opravdu speciální cenu.“

„Díky, ale já jsem se o něj nezajímal.“

„Dobře, v každém případě vám na něj mohu udělat skvělou cenu.“

„Moment,“ řekl Mason, „můžete mi říct, kdo všechno má klíče od vaší kanceláře?“

Garvin vypadal překvapeně. „Samozřejmě vrátný, moje žena a sekretářka.“

„A váš otec?“

„Jistě. Já mám klíče od jeho kanceláře a on má klíče od mojí. Nikdy ty klíče nepoužíváme, ale máme je.“

„Jen jsem si něco ověřoval.“

„A nechcete přece jen podepsat objednávku na ten sportovní kousek?“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou.

„Dejte mi vědět, až změníte názor.“

Garvin trhnutím otevřel dveře a vyšel na chodbu.

Mason se vrátil ke svému stolu.

Della Streetová s obdivem pronesla: „Pane Masone, to byla ukázka obchodního umění!“

Možná, že ji Mason neslyšel, když poznamenal: „Dello, zajděte dolů do Drakeovy kanceláře. Požádejte Paula, aby sehnal někoho z Las Vegas, kdo by mi mohl podat informace o Dawn Joyceové.“

14.

Ani ne hodinu po tom, co z kanceláře odešel Garvin junior, zazvonil telefon Delly Streetové. Chvíli hovořila a pak řekla: „Okamžik. Rozumím.“

Rukou zakryla mikrofon telefonu a řekla: „Šéfe, to je Marie Barlowová. Objevila něco, co ji zneklidnilo.“

„Co?“ zeptal se Mason.

„Patrně nějaké chyby, které jsou vážnější, než jen obyčejné chyby.“

„Dejte mi ji, ať si s ní promluvím,“ pravil Mason.

Mason zvedl svůj vlastní telefon a řekl: „Gertie, dejte mne na linku Delly Streetové a její linku pak nevypojujte, prostě abychom oba mohli poslouchat.“

O chvíli později Mason uslyšel, jak cvaklo spojení a řekl: „Dobrý den, Marie, tady je Perry Mason. Poslouchám. Co se děje?“

„Nemínila jsem vám přidělávat starosti, pane Masone,“ pravila Marie, „ale chtěla jsem, abyste o tom věděl. Je tady něco prapodivného.“

„Co?“

„Na účty, které naše kancelář obdržela, byly vystaveny šeky. Ale firmy, kterým jsou šeky určeny, patrně nikdy od nás neměly žádné objednávky na nějakou práci.

Tak například, objevila jsem několik plateb Nejlepší elektrárenské a instalatérské opravárenské společnosti. Celkové vyúčtování činí více jak šest tisíc dolarů.

Jsou tady také stornované šeky, z nichž vyplývá, že realizované platby odpovídají příslušné sumě příslušné specifikace. Poslušná specifikace není však výčet jednotlivých položek. Je pouze obecná, jako například opravy a položení elektrického vedení v určité budově.“

Tak zavolejte do Nejlepší elektrárenské a instalatérské opravárenské společnosti a zeptejte se jich, co to má znamenat,“ pravil Mason. „Řekněte jim, že připravujete seznam pro odhadce majetku ohledně daně z příjmu a že chcete účty s jednotlivými položkami a že chcete vědět, jak zněly objednávky.“

„O tom jsem už taky přemýšlela,“ odpověděla Marie. „Je v tom ale jeden háček.“

„Jaký?“

„V seznamu není žádná Nejlepší elektrárenská a instalatérská opravárenská společnost.“ „A je v seznamu ulic?“

„V seznamu ulic je uvedena Chathamská ulice číslo 1397 a na té adrese patrně žádná taková společnost neexistuje.“

„A co účet?“ zeptal se Mason. „Hlavička účtu je předtištěná?“ „Je předtištěná a vypadá velice impozantně. Je tam kolonka na číslo objednávky, číslo hlavní účetní knihy, číslo zakázky a tak dále. Všechno je vyplněné a vypadá to velice důvěryhodně. Jen, že žádná taková společnost neexistuje. Patrně žádné práce nebyly provedeny.“ „A co šeky?“ zeptal se Mason. „Jsou opatřeny rubopisem?“ „Na rubu je razítko, pak byly šeky v hotovosti vybrány. Teď už je banka zavřená, takže až do zítřejšího rána nemohu získat další informace.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Prověříme to, Marie, ale ne abyste se do něčeho hnala, dokud toho nebudeme vědět trochu víc. A vůbec, jak se vám to celé jeví?“

„Vypadáte, že kdosi zjistil, že Eva Elliotová je ve svém oboru zelenáč;

nechal si jednoduše vytisknout hlavičkový papír a spolu s účtem jí ho poslal. A pak čekal, co Eva udělá. První účet byl na pouhých tři-sta dvacet šest dolarů osmdesát pět centů.“ „Co Eva udělala?“ „Vystavila šek.“

„A pak ten šek musel být poslán/opravil Mason. „Ano, poslán a vybrán.“

„Pokračujte,“ požádal Mason a v jeho hlase byl patrný zájem. „Co se stalo potom?“

„Pak se měsíc nedělo nic. Posléze přišel účet na sedm set osmdesát pět dolarů a čtrnáct centů. Účet byl zaplacen a následující měsíc přišly účty hned na tři práce. Na účtech byly různé sumy a celková částka dělala dva tisíce devět set dolarů a nějaké drobné centy.“ „Našla jste ještě něco?“ zeptal se Mason.

„Další měsíc přišly další tři účty. Tak to je zatím od Nejlepší elektrárenské a instalatérské opravárenské společnosti všechno. Ovšem pokud kdosi zjistil, že je tak jednoduché vytahovat z Evy Elliotové šeky, mám podezření, že to neskončilo.“

„Kdo podepsal ty šeky?“

„Garvin. Znáte metodu pana Garvina. Chce, aby sekretářka na stroji vyplnila šeky podle došlých účtů a osmého každého měsíce podepisuje pan Garvin všechny šeky a tím získává pokladní diskont. A tady je ještě jedna šílenost. Eva na došlé účty vystavovala šeky a nestrhávala dvě procenta na pokladní diskont za to, že účty byly zaplaceny do desátého každého měsíce; a přitom v hlavičce každého účtu bylo vytištěno ‚Dvě procenta pokladní diskont, pokud zaplatíte do desátého'.“

„Dobře, Marie, prověřím to. Mnohokrát děkuji za zavolání. Jak že byla ta adresa?“

„Mám ji, šéfe,“ řekla Della Streetová. „Chatham Street 1397.“

„Podíváme se na to,“ prohlásil Mason. „Jakpak vám to tam jde, Marie?“

„Uhh, je tady příšerný nepořádek,“ odpověděla, „ale pomalu se tím prokousávám.“

„Nepřepracujte se,“ pravil Mason. „Budete zítra v kanceláři?“

„Budu.“

„Pokusím se k vám zaběhnout. Rád bych se podíval na některý z těch výkazů.“

„Dobře, budu tady.“

„Zatím nashle,“ rozloučil se Mason a zavěsil.

Pohlédl na Dellu Streetovou a zamračil se. „To je tedy něco,“ prohlásil Mason. „Raději bychom měli požádat Paula Drakea, aby se podíval na tu adresu v Chatham Street a zjistil, jestli může objevit něco ohledně Nejlepší elektrárenské a instalatérské opravárenské společnosti.“

„Fajn,“ řekla Della Streetová, „to je něco dokonce i pro filmovou sekretářku. Otevřít dopisy, vyndat účty, na stroji vyplnit šeky, dát je šéfovi k podpisu a pak poštou poslat výplatu.“

Mason se zakřenil. „Jakýsi systém účetnictví, ale zdá se, že se docela dobře vyplácí.“

„Přinejmenším jedné osobě,“ konstatovala Della Streetová.

Gertie otevřela dveře kanceláře a vzrušeně oznámila: „Pane Masone, tady jsou odpolední noviny. Je v nich fotografie krvavé šlépěje v Cassel-manově bytě. A volá někdo z Las Vegas, jakási žena. Říká, že ji podle jména znáte: Lucilla.“

„Spojte mne s Lucillou,“ řekl Mason. Della Streetová vzala z Gertiných rukou noviny a rozložila je na stole před Masonem.

Gertie spěchala zpět k telefonní ústředně.

Mason zvedl telefon a čekal, dokud neuslyšel, že má spojení a pak pravil: „Ano, dobrý den, tady je Mason.“

Ženský hlas byl naléhavý a vzrušený. „Pane Masone, myslím, že víte, kdo jsem. Jsem Lucilla z motelu Double-O.“

„Pokračujte, Lucillo,“ řekl Mason.

„Pan Garvin prostě musí mluvit se svým synem ohledně nějaké naléhavé záležitosti.“

„Telefonicky?“ zeptal se Mason.

„Ne, osobně. Najal zvláštní letadlo.“

„Pokračujte.“

„Provedl mimořádná opatření, aby ho nikdo nesledoval na letiště.“

„Pokračujte.“

„Řekl mi, že zatelefonuje přesně ve tři hodiny, v šest, v osm a v deset hodin. Řekl, že do deseti hodin bude zpátky. Pokud nezatelefonuje ani v jednu smluvenou hodinu, tak mám zavolat vám a všechno vám říct. Jinak nemám nikomu jinému sdělovat, kde je.“

„Dobře,“ odvětil Mason, „předpokládám, že ve tři hodiny Garvin netelefonoval.“

„Správně. Vůbec mi nevolal. Chci, abyste o tom věděl.“

„Díky. To znamená, že ho chytli. Dokud ho nezapíší do policejního seznamu, nemůžeme nic dělat. Budeme připraveni. Díky za zavolání.“

Mason zavěsil telefon a zahloubal se do fotografie na druhé straně odpoledního vydání novin.

„Je to zajímavé?“ zeptala se Della Streetová.

„Moc,“ odvětil Mason. „Můžete tady rozeznat otisk mužské šlépěje. Otisk pochází od zakrvácené boty, je zde taky značka podpatku. Je to otisk poměrně nového pryžového podpatku. Policie je dokonce schopna na něm rozeznat jméno ‚Spring-Eze'.“

Po delší době se zastavil a šibalsky pohlédl na Dellu.

„Dello, tvrdím, že obhájce nemá sedět s rukama založenýma v klíně a čekat, dokud nepředvolají svědka na svědeckou lavici a pak zkoušet jeho paměť pouhým kladením otázek. Pokud fakta mohou být zamíchána takovým způsobem, zmatou svědka, který si není svojí výpovědí absolutně jistý, a pokud obhájce neodstraňuje, neskrývá nebo nepřekrucuje žádné skutečné důkazy, prohlašuji, že takový obhájce je zcela v právu.“

Della Streetová přikývla.

„V tomto případě,“ pokračoval Mason, „fakta míchají sama sebe. Zpravidla má policie hlavního podezřelého a má hodně těžkostí s nalezením vražedné zbraně. Tady má policie vražednou zbraň a má tak mnoho hlavních podezřelých, že neví, co dělat.“

„V tomto případě jste dál než policie. Víte, že jste zbraň nezaměnil a víte, že vražedná zbraň byla v juniorově stole.“

Mason kývl. „Je v tom jeden háček, Dello. Nevím, kdo tam tu vražednou zbraň dal a nebudu to vědět, dokud si nepromluvím s Garvinem seniorem.“

„A co když on ji tam nedal?“

„Tak ji tam dal vrah.

Dnes budeme pracovat dlouho do noci. Policie má Stephanii Falkne-rovou. Teď také chytli Garvina seniora. Garvin učinil chybu v tom, že policii podcenil.

Požádáme Paula, aby jeho lidé prověřili různé tiskárny a pokusili se zjistit, kde vytiskli hlavičky těch účtů oné falešné opravárenské společnosti. A co dělá vaše hlava?“

Della pohlédla na Masona, pomalu přivřela jedno oko a odvětila: „Je to mnohem lepší.“

15.

Mason a Della Streetová vešli do matně osvětleného restauračního salónku.

„Príma,“ povzdechla si Della Streetová, „po vypětí nad případem je tady příjemná a oddechová atmosféra.“

Mason přikývl. „Posadíme se a dáme si pohov, dopřejeme si pár koktejlů, pak si k večeři dáme pořádný stejk s pečenými brambory a oblohou. K tomu stejku si můžeme dát pivo a... Nicméně, Dello, ještě než se posadíme, tak něco zařídím. Brnknu Paulu Drakeovi a povím mu, kde jsme.“

Mason vešel do telefonní budky, vytočil číslo Paula Drakea a řekl:

„Tady je Perry Mason. Spojte mne s Paulem, prosím.“

Ozval se Paul Drake a Mason mu řekl: „Chtěl jsem ti jenom dát vědět, kde jsme, Paule. Chceme si dát venku pár koktejlů a dobrou večeři... „

„Nech toho!“ přerušil Paul Drake Masona.

„To není všechno,“ prohlásil Mason. „Ke stejku si dáme pivo, možná taky malou topinku s česnekem a... „

„Héj! Prr! Změna!“ Řval do telefonu Drake. „Mrháte drahocenným časem.“

„O co jde?“ zeptal se Mason.

„Ani ne před pěti minutami volal poručík Tragg z oddělení vražd. Zoufale se tě snaží sehnat.“

„Proč?“

„Homer Garvin senior byl předveden do úřadu státního zástupce k výslechu. Odmítá jakoukoli výpověď, dokud nebudeš přítomen. Pokud se neobjevíš a pokud Garvin uspokojivě nevysvětlí důkazy proti své osobě, zavolá státní zástupce novináře a seznámí je s vývojem situace.“

Mason chvíli váhal.

„Jsi tam?“ zeptal se Paul Drake.

„Jsem. Přemýšlím. No dobře,“ pravil Mason, když dospěl k nečekanému rozhodnutí, „kde je teď Garvin?“

„V úřadu státního zástupce.“

„Řekni jim, ať mne tam čekají,“ prohlásil Mason. „Jedu tam.“ Praštil telefonem a vyrazil ze dveří budky.

„CO je,“ pronesla Della Streetová, „to vypadá skutečně na dobrou večeři.“

„Přesně tak,“ odvětil Mason. „Večeře se odkládá. Garvin senior je ve vazbě. Mají ho v úřadu státního zástupce. Garvin odmítá učinit jakoukoli výpověď pokud nejsem přítomen a požaduje, aby mne jako jeho obhájce informovali.“

„A informovali vás?“

„Ano.“

„To znamená, že na vás také chystají léčku,“ varovala Della Streetová.

„Já vím,“ odpověděl Mason. „Nicméně já do ní padnu. Vezměte si moje auto, jeďte do kanceláře a počkejte tam. Vrátím se tam, jakmile budu moci a půjdeme na večeři. Já pojedu do kanceláře státního zástupce taxíkem. Tak, Dello, uvidíme se později.“

Mason jí vrazil do ruky klíče od auta, rozrazil dveře restaurace a skočil do čekajícího taxíku. „Víte, kde je úřad státního zástupce? Potřebuji se tam velmi rychle dostat.“

Právník se usadil na zadní sedadlo vozu. Řidič mezitím otočil auto a proplétal se pouličním ruchem.

Když taxík zastavil u obrubníku. Mason vtiskl řidiči pětidolarovou bankovku a řekl: „Jel jste dobře, nechte si drobné,“ a vyřítil se k výtahům.

Za recepčním stolem v úřadu státního zástupce seděl uniformovaný policejní úředník.

„Já jsem Mason, myslím, že mne očekávají.“

„Jděte dovnitř,“ odpověděl policejní úředník. „Čekají vás v kanceláři Hamiltona Burgera. Poslední dveře nalevo.“

Mason strčil do lítacích dveří, prošel halou lemovanou kancelářemi a otevřel dveře označené „HAMILTON BURGER, STÁTNÍ ZÁSTUPCE, SOUKROMÉ“, a pozdravil „Dobrý večer, pánové.“

Seděla zde skupinka mužů v košilích: poručík Tragg z oddělení vražd, uniformovaný policejní úředník, stenografista, Homer Garvin a Hamilton Burger, robustní a mrzutý státní zástupce.

Místnost byla naplněna těžkým cigaretovým kouřem.

Hamilton Burger si významně odkašlal a kývl na stenografistu.

„Pane Masone,“ začal Burger, „pane Perry Masone. Prosím, pojďte dál a posaďte se. Ať je v záznamech patrné, že pan Perry Mason se dostavil. A nyní, pane Garvine, vy jste oznámil, že objasníte věci, pokud bude přítomen váš obhájce. Teď vás žádám, abyste objasnil tu botu s krvavou skvrnou a otisk této zkrvavené boty v bytě George Casselmana, který byl zavražděn minulé úterý v noci.“

„Okamžik, pánové, pokud můj klient bude dělat nějaké prohlášení, chci s ním nejdříve mluvit.“

„Už jsme čekali dost dlouho,“ řekl Hamilton Burger.

„Pokud je mi odepřena možnost poradit se se svým klientem, než bude pokračovat toto jednání,“ prohlásil Mason, „jednoduše svému klientovi poradím, aby neodpovídal na žádné otázky, a můžete pokračovat v jednání.“

„V tom případě ho nebudeme chránit před publicitou,“ varoval Ha-miltom Burger. „Pan Garvin je vážený obchodník. Vysvětlil jsem mu, že nechceme dělat nic neoprávněně, že do toho případu nechceme zatahovat jeho jméno, aby vznikla nežádoucí publicita.“

Mason pronesl: „Nechť je zapsáno, že jsem požadoval možnost poradit se se svým klientem předtím, než bude pokračovat výslech, že mi odpověděl státní zástupce a vyhrožoval, že přivolá novináře a ti mého klienta zničí publicitou.“

Hamilton Burger vstal. Byl vzteky bez sebe.

„Moment,“ řekl Tragg, vstal a došel k státnímu zástupci a cosi mu zašeptal do ucha.

„Dám vám deset minut,“ řekl po chvíli Hamilton Burger. „Támhle nalevo je kancelář.“

Mason kývl na Garvina. „Tudy, Garvine.“

Garvin čile vyskočil ze židle. Mason otevřel dveře kanceláře zařízené jen psacím stolem, skříňkou s kancelářskými potřebami, několika židlemi a psacím strojem.

Mason místnost rychle přehlédl a přešel k dalším dveřím, otevřel je a spatřil vestavěný šatník.

„Tam dovnitř,“ řekl Garvinovi.

Garvin vstoupil do šatníku. Mason rozsvítil. Stáli těsně vedle sebe, sotva se mohli pohnout.

„Ta místnost je pravděpodobně odposlouchávaná. Nelíbil se mi výraz Burgerovy tváře. Vzdal se příliš lehce. Mluvte potichu. A teď mi k čertu, řekněte, co to všechno znamená a vyklopte to rychle.“

Garvin začal: „Tuším, že jsem vám to měl říct už předtím. Já - k čertu, Masone! Zklamal jsem se ve svém synovi.“

„Hodně rodičů se zklame ve svých dětech.“

„Teď už je všechno v pořádku. Chvíli jsem si myslel, že se neoženil s tou pravou dívkou, ale teď jsem toho názoru, že si vzal tu správnou.“

„Tím chcete říct, že si myslíte, že Stephanie Falknerová je zapletena do té vraždy?“

„Tím,“ odpověděl Garvin, „chci říct, že jsem do Stephanie Falknerové zamilovaný. Myslím, že jsem do ní byl zamilovaný od prvního okamžiku, kdy jsem ji spatřil. Chtěl jsem, aby se s ní junior oženil. Tedy myslel jsem si, že to chci. Ale když se oženil s někým jiným, já... vím, že jsem měl být zklamán, ale nebyl jsem. A měl jsem z toho nečekanou radost.“

„Řekl jste o tom Stephanii?“ zeptal se Mason.

„Obávám se, že jsem jí to naznačil. To je vše, co jsem kdy udělal. Jsem dost starý na to, abych mohl být jejím otcem.“

„Některé ženy prostě dávají přednost starším mužům.“

Nad tím Garvin netrpělivě mávl rukou. „O to tu nejde. Masone, já jsem vám to řekl jen proto, abyste pochopil celou situaci.“

„Nemáme čas. Sdělte mi fakta a to tak rychle, jak jen to jde. Vzal jste vražednou zbraň do synovy kanceláře a uložil jste ji do jeho stolu. Já jsem chtěl odpoutat pozornost od zbraně, kterou jste nechal Stephanii a myslel jsem, že bych mohl udělat něco chytrého. Zamotal jsem... „

„Počkejte. Počkejte přece!“ vyhrkl Garvin. „Jste úplně vedle. Já jsem do synova stolu žádnou zbraň nedal.“

Mason se netrpělivě zeptal: „Byl jste v Casselmanově bytě předtím, než jste šel do své kanceláře. Zabil jste ho nebo ne?“

„Neblbněte. Stephanie viděla Casselmana potom, co jsem u něj byl já.“

„Tak co jste tam dělal?“

„Zastavil jsem se u Casselmana na cestě do kanceláře. Právě jsem přijel z Las Vegas. Bylo kolem čtvrt na devět. Měl jsem klíč, který šel do zámku vchodových dveří toho domu. Nechtěl jsem dát Casselmanovi hlášku tím, že bych na něj zazvonil.

Perry, víte přece, jak vypadají vchodové dveře takových domů. Jde do nich téměř každý klíč. Tak jsem šel nahoru a zaklepal jsem na Casselmanovy dveře. Otevřel mi, ale nepozval mne dovnitř. Když jsem mu řekl, kdo jsem, byl podivně rozrušen.

Řekl mi, že má kohosi uvnitř a byl celý zaražený. Oznámil mi, abych se vrátil v jedenáct hodin, že mne bude čekat. Pak mi přirazil před nosem dveře. Tak jsem po schodech sešel na ulici.

Nevím, jak jste to všechno zjistil, Masone, neřekl jsem o tom živé duši.“

„Na tom nesejde, jak jsem na to přišel. Z Casselmanova bytu jste jel do své kanceláře?“

„Rovnou ne. Zastavil jsem se pro benzín a zavolal jsem do Las Vegas. Pak jsem jel do kanceláře. Pro naléhavé potřeby mám vedle své kanceláře zařízený malý byt. Ještě než jsem jel do kanceláře, telefonoval jsem Evě Elliotové a požádal jsem ji, aby na mne počkala. Potřeboval jsem nějaké informace ohledně obchodu a chtěl jsem, aby mi je Eva dala osobně.“

„Dobře. Přišel jste do kanceláře. Co se tam dělo?“

„Osprchoval jsem se a převlékl se. Řekl jsem slečně Elliotové, aby mi vyhledala ty informace až se budu sprchovat, a pak mi je položila na stůl. Když jsem se osprchoval, zeptal jsem se Evy Elliotové, co to k sakru mělo znamenat, že vám nesdělila, kde jsem byl. Jedno s druhým a já ji prostě vyhodil z práce. A co se stalo pak, víte.“

„Nejsem si jistý, že to vím.“

„Šel jsem k vám a pak jsme společně jeli ke Stephanii Falknerové a... „

„A vy jste u Stephanie zůstal, když jsme já a Della odešli.“

„Zůstal jsem tam jen chvíli. Snažil jsem se Stephanii dát najevo, jak moc jsem si přál, aby se stala členem naší rodiny.“

„A co zbraň?“ zeptal se Mason.

„Vždycky nosím zbraň. Mám podpažní pouzdro na pistoli a všechna saka mám ušita tak, že mohu nosit zbraň, aniž by to bylo vidět. Vyndal jsem zbraň z pouzdra a podal ji Stephanii.“

„Když jste jí tu zbraň dával, byl zásobník plný?“

„Samozřejmě.“

„Střílelo se z té zbraně?“

„Už měsíce ne. Tohle říkám vám a nebudu to vyprávět nikomu jinému. Než jsem opustil Las Vegas, vyndal jsem z pistole náboje a vyměnil je za nové. Měl jsem v úmyslu se Casselmanovi pomstít a chtěl jsem být ozbrojen až dojde ke konečnému účtování. Cítil jsem, že bych mohl potřebovat zbraň.“

„Dobře. Pokračujte, co se stalo?“

„V sejfu v mé kanceláři mám další zbraň. Chystal jsem se na schůzku s Casselmanem v těch jedenáct hodin. Ale nikomu jsem o tom neřekl. Chtěl jsem být ozbrojen, až se s Casselmanem setkám, a tak poté, co jsem odešel ze Stephaniina bytu, vrátil jsem se do kanceláře, vyndal jsem ze sejfu tu další zbraň, uložil ji do podpažního pouzdra a pak jsem šel za Casselmanem.“

„To bylo v jedenáct hodin.“

„Plus minus pět nebo deset minut.“

„V pořádku. Co se stalo?“

„Vchodové dveře jsem si otevřel vlastním klíčem. Došel jsem nahoru ke Casselmanovu bytu. Zaklepal jsem, ale nikdo se neozval. Zkusil jsem dveře. Bylo odemčeno. Dveře byly opatřeny zámkem, ne západkou. Mohl jsem vejít rovnou do bytu a také jsem to udělal.

Casselman byl uvnitř. Ležel v kaluži krve. Byl dočista mrtvý. Rozhlédl jsem se kolem. Nějaká žena šlápla do krve a zanechala tam tak jasný otisk své šlápoty, jak jen to bylo možné.

Docela jistě jsem si pomyslel, že je to otisk Stephaniiny boty. Musel jsem se o tom přesvědčit. Odešel jsem z Casselmanova bytu a nechal jsem odemčeno.

Přišel jsem ke Stephanii. Spala. Vstala a pustila mne do bytu. Neřekl jsem jí, kde jsem byl nebo co jsem našel. Řekl jsem jen, že jsem příšerně nervózní, a že jsem ji prostě musel vidět a chvíli si s ní popovídat.“

„Dobře. Co bylo dál?“

„Pokoušel Jsem se jí vysvětlit, co k ní cítím, a to tak, abych nezašel příliš daleko. Řekl jsem jí, aby mi dala vědět, kdyby někdy potřebovala přítele.

Viděl jsem, že pod polštářem má zbraň, kterou jsem jí dal. Požádal jsem Stephanii, zda bych si mohl zbraň krátce prohlédnout. Když se ke mně otočila zády, rychle jsem otevřel bubínek a zjistil, že poté, co jsem Stephanii dal zbraň, byla jedna střela vypálena.

Stephanie měla na sobě župan a pyžamo, na nohou měla obuté pantofle. Snažil jsem šije pořádně prohlédnout. Jeden pantofel měl kovem podražený podpatek. Odpovídal otisku boty, který jsem viděl v Casselmanově bytě.“

„Zeptal jste se na to Stephanie?“

„Ne. Zůstal jsem u ní asi do půlnoci. Řekl jsem jí, že chci, aby věděla, že jsem její přítel ať se stane cokoli, a pak jsem odešel. Věděl jsem, že mám práci.“

Mason se podíval na Garvina a přimhouřil oči. „Vy jste se vrátil do Casselmanova bytu?“

„Ano. Šel jsem tam a měl jsem dost času nato, abych odstranil všechny důkazy, které by ukazovaly na Stephanii.“

„Co jste udělal?“

„Nakopal bych se za to, že jsem přehlédl tu jedinečnou šanci, která se mi naskytla. Když jsem měl v podpažním pouzdře tu svoji druhou zbraň a byl jsem podruhé u Stephanie v bytě, mohl jsem jednoduše zbraň vyměnit. Ale byl jsem příliš rozrušený, než abych uvažoval klidně.“

Mason, jehož tvář byla jen o chlup vzdálena od obličeje druhého muže, se soustředěně zadíval na Garvina. „Nelžete mi, Homere? Opravdu jste ty zbraně nevyměnil?“

„Jistěže ne. Jak vám říkám, Masone, z té zbraně se střílelo v době, kdy jsem Stephanii opustil a než jsem se k ní vrátil.“

„A co jste dělal v Casselmanově bytě?“

„Udělal jsem, co jsem mohl. Krvavý otisk Stephaniiny boty zatím uschl. Nejdříve jsem si myslel, že tu krev bych mohl seškrábat, ale bál jsem se, že by tam stejně zůstaly stopy a nechtěl jsem, aby mě přistihli v bytě s mrtvým mužem. Věděl jsem, že si musím pospíšit. Sám jsem šlápl do kaluže krve vedle mrtvoly. Stál jsem dost dlouho, aby bota nasála krev a hlavně, aby se nacucal podpatek. Krev zasychala každým okamžikem. Pak jsem přitiskl svoji zakrvavenou botu přesně na to místo, kde byl předcházející otisk.

Rozhodl jsem se, že za každou cenu musím od Stephanie odvést pozornost. Nechal jsem tam několik stop, které ukazovaly na mne. Chtěl jsem policii svést na falešnou stopu. Aby mne policie nemohla vyslýchat, opustil jsem území státu. Nicméně po tom všem se objevila další věc. Junior ničil vaši práci. Cítil jsem, že se s ním musím osobně setkat a říci mu, aby byl pěkně zticha a nic nedělal.

Myslel jsem, že jsem ze sebe setřásl ty detektivy, co mne sledovali v Las Vegas. Ale nahrál jsem jim přímo do rukou. Počkali, až moje zvláštní letadlo přistálo, pak mne sebrali a přivedli sem k výslechu. Odmítl jsem učinit jakékoli prohlášení pokud nebudete přítomen. A to je všechno.“

„Dobře,“ prohlásil Mason, „a teď půjdeme k výslechu a budeme mu čelit. Necháte se mnou vést. Většinou budu mluvit já. Neříkejte nic, dokud vám k tomu nedám souhlas. Budete se muset smířit s publicitou v novinách. To je zbraň, kterou mají v ruce a kterou vás chtějí přinutit mluvit. Za daných okolností se publicitě nemůžete vyhnout. Jdeme na to.“

Mason otevřel dveře šatníku, zhasnul světlo. S Garvinem pak prošli kanceláří a vrátili se do kanceláře Hamiltona Burgera.

„Tedy?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Co chcete vědět?“ otázal se Mason.

„Masone, upozorňuji vás na fotografii, reprodukci této fotografie jste viděl v novinách. Chci, abyste si prohlédl původní fotografii na křídovém papíře. Uvidíte na ní některé věci, které nejsou na fotografii v novinách patrné.“

Burger podal Masonovi fotografii o rozměru osm krát deset centimetrů. Zachycovala kalužkrve na podlaze a docela jasný a zřetelný otisk boty.

„Pokračujte," odvětil Mason. „Co chcete vědět?"

„Tuto informaci," pravil Burger, „bychom raději slyšeli od vašeho klienta než od vás, pane Masone. Chceme vědět, jestli je to otisk vaší boty, Garvine."

Garvin se podíval na Masona. Ten se usmál a zavrtěl hlavou.

„Tak moment," pronesl Hamilton Burger a začal v tváři brunátnět. „Pokud jde o tuto záležitost, máme dobrou vůli. Garvin přinejmenším naznačil, že nám celou záležitost bude vyprávět přímo, pokud mu dáme možnost, aby se spojil se svým obhájcem. Buď mluvte, nebo nemluvte!"

„Předpokládejme, že nebudeme mluvit. Co se stane?" zeptal se Mason.

„Pak toho oba budete litovat."

Burger pokračoval: „Ptám se vás, Garvine, zda jste byl asi před třemi týdny v obchodě s obuví na Mowbray Street číslo 918 a nechal jste si tam dát pár pryžových podpatků na nové boty?"

„Odpovězte," řekl Mason.

„Byl jsem tam," připustil Garvin.

„Ukáži vám pár bot a zeptám se vás, zda jsou to ty boty, na které jste si nechal přidělat pryžové podpatky."

Burger otevřel zásuvku stolu, vyndal z ní pár bot a podal je Garvinovi.

„Kde jste je vzal?" zeptal se poněkud překvapeně Garvin.

„Na tom nezáleží. Jsou to ty boty?"

Garvin si je prohlédl. Na jedné z těch bot bylo několik podivných skvrn.

„Ano," odpověděl Garvin.

„Pro vaši informaci," pokračoval Burger, „ty boty byly podrobeny benzidinovému testu na krev. Ty narůžovělé skvrny, které vidíte, jsou způsobené reakcí, která prokázala přítomnost krve na levé botě. Chcete udělat na základě této skutečnosti nějaké prohlášení, které by vysvětlilo, jak se ta krev dostala na vaši botu?"

„Myslím, že momentálně nechci udělat žádné prohlášení," řekl Garvin.

„Dobře," pravil Hamilton Burger a jen stěží se ovládal. „Teď vám ukáži barevnou fotografii," pokračoval a fotografii podal Masonovi.

„Pečlivě si tu fotografii prohlédněte. Masone, a řekněte mi, co na ní vidíte."

„Vidím šlápotu."

„Prohlédněte si ji pečlivě."

Mason zkoumal fotografii.

Hamilton Burger pravil: „Když si tu fotografii pořádně prohlédnete, uvidíte něco docela zřetelného, co byste stěží rozpoznal na černobílé fotografii, ale co je tady docela dobře vidět. Je to další šlépěj. Otisk ženské stopy přímo pod otiskem boty Homera Garvina. Můžete vidět otisk podpatku.

A nyní se vás, Garvine, ptám, zda jste se nevrátil do Casselmanova bytu poté, co byl Casselman zavražděn. Vrátil jste se tam proto, že jste věděl, že Casselman byl zavražděn a chtěl jste v bytě zanechat důkazy, které by zmátly vyšetřování. Ptám se vás, zda jste úmyslně vstoupil do kalužekrve a pak jste otiskl svoji botu na ženskou šlépěj s úmyslem tuto stopu zakrýt."

„Moment," prohlásil Mason. „Pokud tomu rozumím, byl by to zločin."

„Dovolte, abych vám poblahopřál k vaší znalosti práva," pronesl sarkasticky Burger.

„Za těchto okolností radím svému klientovi, aby odmítl výpověď na tuto otázku."

Burger zalapal po dechu. „Garvine, ukáži vám otisk prstu, který byl sňat z knoflíku zadních dveří. Dále mohu prokázat, že kdosi prokazatelně setřel z knoflíku zadních dveří otisky prstů. Na knoflíku byl pouze jeden otisk a ten byl velmi jasný. Je to otisk palce, který byl obtisknut přímo ve středu knoflíku poté, co z celého knoflíku byly setřeny ostatní otisky prstů."

„Moment," pravil Mason. „Pokud je vaše tvrzení správné, pokud Gar-vin byl ten, kdo setřel otisky z knoflíku dveří a zanechal na něm svůj vlastní otisk prstu, byl by obviněn ze zločinu?"

„Byl by obviněn ze zločinu," řekl Hamilton Burger.

„Tak mu radím, aby neodpovídal," konstatoval Mason.

Hamilton Burger se otočil k Masonovi. „Vy sám jste v tomto případu provedl bravurní záměnu, trik s vražednou zbraní. Masone. Dám vám ještě jednu šanci, abyste kápnul božskou. Chci, abyste nám řekl, jak se vražedná zbraň dostala do vašeho držení.“

„A když vám řeknu pravdu, nebudete mne žalovat?“

Hamilton Burger chvíli přemýšlel. S nenávistí v očích se zadíval na Masona. „Snažím se být férovej. Masone. Ale nehodlám se s něčím vytasit a naslibovat spoustu věcí. Ale to, co teď řeknete, bude mít velký vliv na postoj úřadu státního zástupce.“

„Šel jsem k Homeru Garvinu juniorovi. Zeptal jsem se ho, jestli má zbraň. Podal mi zbraň. Vystřelil jsem z ní tak, že střela poškrábala desku Garvinova stolu. Vzal jsem s sebou Garvina juniora do bytu Stephanie Falknerové. Tam dal Garvin Stephanii tuto zbraň. Teď jsem vám řekl pravdu. Co uděláte?“

„Já vím, že jste tam ty zbraně vyměnil a kvůli té záměně měl za vás mladý Garvin tahat horké kaštany z ohně a vzal tu zbraň do domu Stephanie Falknerové.“

Mason se obrátil na svého klienta. „Tady to máte, Homere,“ pronesl. „Tady je dobře vidět, že co pan zástupce slíbí, jsou jen planá slova. Když mu řeknete něco, co nepasuje do jeho bláznivé teorie ohledně tohoto případu, říká, že to nemůže být pravda. Věří jen tomu, co chce slyšet.“

Burger odsunul dozadu židli a chtěl vstát. Pak si to rozmyslel a usoudil, že nejlepší bude, když se opět usadí.

„Mohu položit otázku, pane státní zástupce?“ zeptal se Tragg.

„Jistě. Zeptejte se na všechno, co chcete,“ odpověděl Burger.

„Masone, můžete mi dát osobní ujištění jako muž muži, že jste u mladého Garvina nevyměnil žádné zbraně?“

„Máte moje ujištění,“ pravil Mason.

Tragg se otočil zpět k Hamiltonu Burgerovi. „Já vám něco povím, Burgere. V tomhle případu je víc vážnějších věcí, než si v současné době dokážeme uvědomit. Já si nedovedu představit žádný důvod, proč by Mason zaměňoval zbraně. Chci pokračovat v pátrání na základě teorie, že zbraně nebyly zaměněny a že zbraň, kterou Garvin junior vyndal ze svého stolu, byla vražedná zbraň.“

„Tak to být nemohlo!“ kategoricky prohlásil Hamilton Burger.

„Neblbněte!“ vyskočil poručík Tragg a hned se rychle opravil. „V tomto případě jsou určité věci, které do sebe nezapadají. Mason by neměl žádný možný stimul k... „

„To stačí,“ přerušil ho Burger. „Ovládejte se, poručíku. Jsme tady proto, abychom získali informace, ne je podávali. Dávám přednost tomu, abychom si o našich vlastních argumentech pohovořili v soukromí a nikoli na místě, kde pan Perry Mason doslova zhltne každé slovo a může využít toho, o čem nevíme.“

Mason vstal. „Rozumím tomu dobře, že výslech je u konce?“ zeptal se. „Můj klient odmítl vypovídat na další otázky. Já jsem vaše otázky zodpověděl úplně pravdivě. Poskytl jsem vám každou informaci, kterou jsem mohl, aniž bych porušil svoji profesionální povinnost ochraňovat důvěrná sdělení klienta.“

Hamilton Burger opovržlivě ukázal palcem a pronesl: „Támhle jsou dveře.“

„A co bude s Garvinem?“

Burger ukázal palcem nahoru. „Váš klient,“ pronesl, „stráví nějaký čas v hotelu, a to na náklady daňových poplatníků.“

„Pánové,“ pravil Mason, „přeji vám pěkný večer. Moje instrukce pro vás, Garvine, jsou: nedělejte žádnou výpověď.“

Hamilton Burger zvedl telefon a komusi na druhém konci telefonní linky řekl: „Dobře, pošlete sem novináře.“

Mason sjel výtahem dolů, před budovou chytil taxíka a vrátil se do kanceláře.

Čekala ho Della Streetová. S obavami se zeptala: „Jak to šlo, šéfe?“

Mason zavrtěl hlavou. „V tom případu je něco, čemu ještě nerozumím.“

„A co policie?“

„Čemu policie v tomto případě nerozumí, je ještě více.“

„A co je s Homerem Garvinem?“

„Garvin bude obviněn ze spoluviny. Obávám se, že policie už ho nepokládá za užitečného.“

„Co se ještě stalo?“

„Stephanie Falknerová je obviněna z vraždy prvního stupně.“

„A vy?“

Mason se zašklebil. „Garvina a mě dali k ledu. Státní zástupce chce solidně prokázat vraždu a pak nás obviní ze spoluúčasti.“

„Jak se vypořádáte s takovou situací?“

„Budeme muset věřit v poctivost lidského charakteru, v duševní bystrost a značnou vynalézavost. Pokud se zásadně nemýlím, do zítřejšího poledne předloží státní zástupce velké porotě obvinění Stephanie Falknerové z vraždy George Casselmana. Taky bude držet Homera Garvina seniora jako spoluviníka, ale pravděpodobně nebude mít žádné velké námitky proti jeho propuštění na kauci. To obvinění ze spoluúčasti bude nad Garvinem viset jako Damoklův meč a soudce bude doufat, že dříve nebo později bude Garvin pod takovým tlakem, že se zhroutí a pomůže mu.“

„A co budeme dělat do té doby?“ zeptala se Della Streetová.

Mason se zakřenil. „Nejlépe bude, když půjdeme na tu večeři, o které jsme hovořili. Možná, že to bude poslední dobré jídlo, které si spolu na nějaký čas opravdu vychutnáme. Pojďme!“

16.

Paul Drake se uvelebil do své obvyklé polohy. Seděl křížem na velké, kožené židli. O jednu podpěrku si opíral kříž, přes druhou měl přehozená kolena. Klátil nohama.

„Tak, Perry, v jedné ruce držíš za ocas medvěda a v druhé tygra,“ prohlásil Paul.

„Homer Garvin senior byl obviněn ze spoluúčasti na vraždě George Casselmana. Kauce na jeho propuštění byla stanovena na sto tisíc dolarů. Garvin složil kauci téměř okamžitě a během hodiny nebo dvou bude venku.

Stephanie Falknerová je zadržena za vraždu prvního stupně a nebude propuštěna na kauci. Velká porota ji asi před hodinou obvinila z vraždy prvního stupně. Na soupisu je uvedeno veřejné soudní přelíčení a státní zástupce ječí a žádá okamžité soudní přelíčení, poukazuje na to, že obhájci se vždycky snaží o odložení. No, státní zástupce se prostě předvádí v tisku.“

„Zjistil jsi něco o Dawn Joyceové?“ zeptal se Mason.

„Je trochu obtížné sehnat něco o takových dívkách,“ odpověděl Paul, „zvláště, když se provdaly a něco znamenají.

Víš, jak to chodí s modelkami. Zpravidla má většina modelek jednu vážnou známost a tvrdě pracují. Poměrně hodně z nich je provdáno, mají děti, jsou to dobré matky, báječné manželky. Ale stále existuje zaostalý postoj k této části společnosti. Skutečnost, že se modelka nechá fotografovat v plavkách nebo baví publikum, vyvolává u mnoha lidí bláznivé nápady.

V Las Vegas můžeš o Dawn Joyceové splašit klevety. Bydlela sama. Nějaký čas pracovala jako revuální tanečnice ve sboru. Nějakou dobu dělala jak se říká křoví: v plavkách se pohybovala po bazénech v různých hotelech. Pak dělala v dlouhých róbách po hernách volavku; bylo poměrně snadné seznámit se s nějakým zelenáčem, který chtěl vsadit trochu větší obnos a zůstal u rulety o chvilku déle, než se to zpravidla dělá.“

„Měla z toho nějakou provizi?“ zeptal se Mason.

„Patrně ne,“ odpověděl Drake. „Pracovala za plat a tohle byla součást její práce. Nebylo v tom žádné násilí, nikdy žádného muže nenutila hrát. Ale víš, jak to chodí: chlap zůstane v herně a koupí si další hrací žetony, když má vedle sebe mladou, atraktivní a zajímavou ženu, která mu ty žetony podrží. Takový chlap přeci nemůže připustit, že je bábovka, když mu věnuje pozornost jakási mladá žena, a téměř okamžitě začíná riskovat.“

„A vyhrává?“

„Přesně tak,“ odpověděl Drake. „Nevíš, jak to dělají, díváš se na ty zelenáče a oni vyhrají podstatně víc než běžní návštěvníci herny. Jistěže vědí, co je to hrát. Vědí, na co mají vsadit hodně a na co málo. Velký rozdíl je také v tom, když máš v ruce neomezený balík peněz. Hráči za své žetony nikdy neinkasují hotovost; vědí totiž, že když udělají sloupec hracích známek a ten jim

padne, mají z toho podstatně víc peněz. Hazardní hráči říkají, že štěstí je vrtkavé. Jednou jsi dole jednou nahoře.

Nevím, jestli na tom, co jsem ti řekl, něco je nebo není. Já sám jsem špatný hráč. A teď ti povím něco o Dawn Joyceové. Je na pohled velmi atraktivní.

Dawn znala Casselmana. O tom není pochyb. Několikrát si s ním vyšla na soukromou schůzku. Vypadá to, že jí byl sympatický nebo že spolu měli nějaké kšefty. Nikdo neví.

Casselman byl vyděrač, ale to nemohu dokázat. Nikdo ani neví, jak Cas-selman žil. Byl to lovec. Poflakoval se kolem Štípu v Las Vegas a pokoušel se nicnedělám si zařídit příjemný život. Měl pouze hotovost. Nepoužíval bankovní účty, nedělal daňová přiznání. Prostě s ničím si moc hlavu nelámal.

Do Las Vegas přijíždí spousty lidí. Někteří jsou pouze turisté, kteří projíždějí městem. Někteří jsou stálí hosté elegantních restaurací a nočních barů z Los Angeles a Sant Franciska.

Ten, kdo má dobrou paměť na tváře a na lidi, může vydělat obrovské peníze tím, že si zapamatuje věci, které by ti druzí raději zapomněli. To by mohla být pravda, obzvláště pokud měl Casselman pár známých tanečnic, které mu dávaly tipy, kdo, kde a kdy co provedl.“

„Chápu,“ řekl Mason, „tohle vystopovat by mohlo být velice těžké.“

„To je velice těžké,“ souhlasil Drake. „Když byl Casselman zastřelen, měl u sebe v náprsní tašce patnáct set dolarů. Až donedávna mohl kdokoli říct, že to byly veškeré peníze, které Casselman měl. A teď najednou zjistíte, že to nebylo všechno. Někde měl ulité peníze, buď v bezpečnostní schránce pod cizím jménem, nebo někde zakopané, nebo také jinak zašité. V každém případě, kdykoli Casselman potřeboval, mohl na tu hotovost sáhnout. Byly doby, kdy zaplatil až patnáct tisíc dolarů za předkupní právo nějaké nemovitosti nebo za rychlý obchod. Vždycky platil v hotovosti, kolekcí stodolarových bankovek.“

„A lidi z finančního po něm nikdy nešli?“ zeptal se Mason.

„Pokud jsem zjistil, nikdy se o to ani nepokusili. Casselman byl malá ryba. Držel se při zemi a nikdy neudělal chybu v tom, že by podal první daňové přiznání. Pokud jde o finanční záznamy, nikdo neví, že Casselman žil.

Mezi Dawn Joyceovou, nynější manželkou Homera Garvina juniora, a Georgem Casselmanem, nyní mrtvolou, existuje mnoho spojitostí. Mladá paní Garvinová by z nějakého důvodu velmi ráda celou záležitost ututlala. Ať už ve spojení mezi Casselmanem a nevadskou činností paní Garvinové byla jakákoli, paní Garvinové nevadí, že se o tom diskutuje v denním tisku, a to v době, kdy by byla ráda přijata jako manželka Garvina juniora do vyšší společnosti.“

„Jak se lidé dívají na Garvina juniora?“ zeptal se Mason.

„Záleží na společenské třídě, z níž pochází člověk, kterého se ptáte. Je to hazardér a bouřlivák. Ale možná, že se uklidní, jeho otec je o tom alespoň přesvědčen.

Dawn přišla na Garvinovu parcelu s ojetými vozy kvůli koupi auta. A Garvin pracuje rychle. Věří v množství obratu, takže se spokojí i s malým ziskem, když nemůže dosáhnout velkého zisku. Ale chce obrat a má ho. Prokazatelně vydělal na obchodu s auty velké peníze. Rovněž spekuluje s nemovitým majetkem, má předkupní právo na různě velké nemovitosti a i tam má velký obrat. Dokáže zjistit, kde se stát chystá prohlásit nějakou nemovitost za nepoužitelnou. Nikdo přesně neví, jak to vy čmuchá, ale pak se objeví s řadou předkupních práv a stát je přirozeně naštvaný, že má obchodovat s jedním člověkem, který má kontrolu nad převážnou částí nemovitosti a který se na tom snaží vydělat balík peněz.“

„Co jsi zjistil o Nejlepší elektrárenské a instalatérské opravárenské společnosti?“

„Jak Nejlepší společnost, tak Společnost Eureka, dostávají poštu na adresu Chatham Street 1397, do domu, kde pronajímají místnosti. Nějaký muž si najal místnost a přijímá veškerou poštu. Zřídka kdy tam spí, stará se, aby byl zaplacený nájem a čas od času do té místnosti zaskočí.“

„Jaký je jeho popis?“ zeptal se Mason.

„Obecný. Hodí se téměř na každého. A protože ten chlapík platí nájem předem, nikdo se o něj moc nezajímá.

Perry, dám ti jeden tip ohledně tohoto procesu ve věci vraždy. Hamilton Burger se bude snažit z celé věci vynechat Dawn Joyceovou. On si myslí, že ty jsi zaměnil zbraně a domnívá se, že to může dokázat. Myslí si, že má něco, čím může zmáčknout Stephanii Falknerovou.

Ty, samozřejmě, můžeš přijít s myšlenkou, že Dawn Joyceová mohla být vrah. Ale v té minutě, jak to uděláš, se Hamilton Burger vytasí s tvrzením, žes ke Garvinovi přišel s vražednou zbraní a abys odpoutal pozornost, způsobil jsi v kanceláři nehodu. Pak jsi zbraně vyměnil jednoduše proto, abys odvedl pozornost na Dawn Joyceovou.“

„Myslím, že Burgerovi dám šanci, aby to mohl tvrdit. Burger nemůže dokázat, že jsem zbraně zaměnil.“

„Patrně to nemůže dokázat,“ pravil Drake, „a to Burgera dovádí k šílenství. Může se dohadovat, a to je všechno... Masone, ty zastupuješ Stephanii Falknerovou?“

„Budu ji zastupovat.“

„Perry, jen tak na okraj, co říká? Co se stalo?“

„Tady je něco, co mi dělá starosti. Kromě toho, že mne Stephanie ujistila, že Casselmana nezastřelila, neřekla ani slovo. Říká, že je nevinná, že žádný zločin nespáchala. Říká, že existuje něco, co bude muset odhalit v případě, že ji podrobíme křížovému výslechu. Je to něco, o čem nikdo neví a co neměla Stephanie v úmyslu nikomu říci.“

„Něco z její minulosti?“

„To předpokládám,“ odpověděl Mason. „Stephanii dojdou síly a pak mi to všechno poví. Ale momentálně sedí a mlčí.

Stephanie říká, že jí nejdříve musejí dokázat vinu, než ji mohou odsoudit. Říká, že prostě nemají nic víc než přímé podezření na základě nějakých nezávazných okrajových důkazů... A v tom má možná Stephanie pravdu.“

„Tak vám přeji hodně štěstí,“ řekl Drake.

„Je tady šance, že bych ho mohl potřebovat,“ zašklebil se Mason. „Přišel jsi na něco ohledně těch hlaviček na papírech? Víš, kde to mohli vytisknout?“

„Zatím ne. Telefonuji jako šílený, moji lidé prověřují všechny možné tiskárny, ale zatím nemáme štěstí.“

„Dělejte na tom dál,“ pravil Mason.

Drake vyskočil ze židle. „Určitě to zjistíme. Perry. A jakmile se něco objeví, dám ti vědět.“

17.

Hamilton Burger vstal, aby proslovem k porotě zahájil jednání...

„V tomto případě,“ řekl, „budu stručný a konkrétní. Smyslem obžaloby je anulovat dramatičnost a vést žalobu s takovou matematickou přesností, že se v ní budou vyskytovat pouze nepopiratelné závěry.

Dne sedmého října tohoto roku zemřel George Casselman. Lékařské svědectví, dámy a pánové, vážená poroto, prokáže, že revolver byl proti Casselmanovu tělu namířen hned pod srdcem, mírně vlevo od mediální roviny. Byla stisknuta spoušť. Vystřelená rána je klasifikovánajako střelná rána z bezprostřední blízkosti. To znamená, že ústí pistole přímo naléhalo na tělo oběti. V tom případě plyn z explodované nábojnice, stejně tak jako kulka, se dostaly do těla oběti. Za těchto okolností byl zvuk výstřelu silně tlumen.

Obžaloba má v úmyslu prokázat, že obžalovaná, Stephanie Falknerová, měla s Georgem Casselmanem schůzku. Když šla na tuto schůzku, vstoupila do Casselmanova domu předními dveřmi. Za nějakou dobu byla viděna, jak spěšně opouští dům zadními dveřmi.

Máme v úmyslu prokázat, že Stephanie Falknerová šlápla do kaluže krve oběti, že šla do koupelny a pokoušela se ze své boty smýt krev. Obžalovaná zanechala na podlaze otisk šlépěje s krví, v koupelně nechala ručníky nesoucí stopy lidské krve a kousky hmoty pocházející z její boty.

Přítel obžalované, Homer Garvin, se pokusil zakrýt stopy jejího zločinu a zahladil většinu důkazů. Za to bude v patřičný čas postaven před soud. Nicméně zůstalo dost důkazů k usvědčení obžalované.

Máme v úmyslu s matematickou přesností dokázat, že zbraň, kterou byla spáchána vražda, byla v držení obžalované. Perry Mason, obhájce obžalované, použil důmyslný trik ke zmatení tohoto problémového bodu. Ale zde se vnucuje otázka, jak to, že osudná zbraň byla nalezena u obžalované. Nechť nám obžalovaná vysvětlí, pokud může, jak se k ní ta zbraň dostala.

Pan Perry Mason, obhájce, který zastupuje oba obžalované, Stephanii Falknerovou i Homera Garvina, není v současné době obviněn jako spoluviník nebo spolupachatel. Nicméně mu není poskytnuta žádná imunita. Žádáme vás, dámy a pánové, abyste uvážili důkazy a vynesli rozsudek nad touto obžalovanou ve věci vraždy prvního stupně. Po vynesení rozsudku nechte na nás, abychom podnikli dodatečné kroky, které se budou týkat osob zodpovědných za manipulaci s důkazy a bránění výkonu spravedlnosti. Zabývejte se pouze tou stránkou případu, která předkládá určité věci, jež vysvětlují konkrétní fakta. Zabývejte se výhradně tím, zda obžalovaná zavraždila George Casselmana.

Očekáváme od vás spravedlivý rozsudek.“

Hamilton Burger se důstojně otočil a vrátil se ke stolu, vyhrazenému obžalobě.

Soudce Hilton Decker se podíval na Perryho Masona.

„Přeje si obhajoba začít, nebo vyčká?“

„Počkáme,“ řekl Mason.

„Pane žalobce, zavolejte svého prvního svědka,“ pronesl soudce Decker.

Ujal se toho Guy Hendrie, hlavní asistent Hamiltona Burgera při soudním líčení; a jako prvního svědka obžaloby povolal jednoho z policejních úředníků, přivolaných do Casselmanova bytu vysílačkou. Stručně popsal tělo ležící na podlaze, kaluž krve a konstatoval skutečnost, že o všem bylo ihned informováno oddělení vražd.

Křížový výslech se nekonal. Obhajoba neměla žádné dotazy.

Dalším svědkem obžaloby byl seržant Holcomb, který důstojně předstoupil před soud. Pod přísahou vypovídal o svém vztahu k oddělení vražd, o skutečnosti, že se dostavil na místo činu, že byl zodpovědný za vyšetřování, o tom, že nařídil pořízení fotografií a nakonec odvezení těla. Po tom všem nařídil laborantovi, aby se pokusil sejmout a vyvolat latentní otisky prstů.

Opět se nekonal žádný křížový výslech. Obhajoba neměla dotazy.

Pak byl vzat pod přísahu fotograf. Mezi důkazy byly zařazeny různé fotografie, mimo jiné i barevná fotografie krvavé šlépěje na podlaze.

A zase se nekonal žádný křížový výslech.

Soudce Decker se ostře zadíval na Masona. Chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel.

Dále pod přísahou vypovídal patolog. Mluvil o charakteru rány a o dráze kulky. Rána je známa jako otevřená rána z bezprostřední blízkosti. Patolog prohlásil, že rána měla za následek téměř okamžitou smrt, i když bezprostředně po výstřelu následovalo krátké bezvědomí, během něhož nastalo rozsáhlé vnitřní a vnější krvácení. Patolog rovněž podrobně identifikoval kulku, která byla vyjmuta z těla oběti.

Patolog stanovil dobu smrti mezi sedmou hodinou večer a půlnocí dne sedmého října. V poledne dne osmého října provedl patolog pitvu. Na jejím základě stanovil dobu smrti: dvanáct až sedmnáct hodin před pitvou, i když sám se přikláněl k myšlence, že nejlogičtější dobou smrti je rozpětí patnáct až šestnáct hodin před pitvou.

Mason opět nevyužil otázek křížového výslechu.

V tom okamžiku Guy Hendrie znovu povolal na svědeckou lavici seržanta Holcomba.

„Tímto vám předkládám revolver ráže 38 a ptám se vás, zda jste tuto zbraň někdy předtím viděl?“

„Ano, pane. Viděl.“

„Kdy jste ji viděl poprvé?“

„Dne osmého října, kolem tři čtvrtě na dvanáct v poledne.“

„Kde jste tu zbraň viděl poprvé?“

„V bytě Stephanie Falknerové, obžalované v tomto případu.“

„Kde v bytě se ta zbraň nacházela?“

„Ležela na stole téměř uprostřed místnosti.“

„Pořídil jste nebo nechal jste pořídit fotografie toho bytu?“

„Ano, pane, pořídil jsem fotografii.“

„A je na té fotografii vidět, kde byla zbraň nalezena?“

„Ano, pane.“

„Máte s sebou tu fotografii?“

„Ano, pane.“

Seržant Holcomb předložil fotografii.

„Žádáme, aby tato fotografie byla zařazena mezi důkazy,“ řekl Hendrie.

„Okamžik,“ pravil Mason, „rád bych svědkovi položil otázku, mající vztah k této fotografii.“

Na porotce příznivě zapůsobilo, že se Mason poprvé pokusil provést křížový výslech svědka a dali najevo značný zájem.

„Seržante, na této fotografii je zbraň ležící na stole,“ řekl Mason.

„Ano, pane.“

„Je to stejná zbraň, jakou jste identifikoval?“

„Ano, pane.“

„Nachází se ta zbraň ve stejné poloze, v jaké jste ji našel?“

„Ano, pane.“

„Pak musela být fotografie pořízena před tím, než se se zbraní
pohnulo?“

Seržant Holcomb chvíli váhal. Dal si nohu přes nohu.

„Tedy, zbraň byla zvednuta, prozkoumána a pak vrácena na stejné místo, kde byla nalezena.“

„Kdo tu zbraň zkoumal?“

„Já.“

„Zkoumal ji ještě někdo?“

„V té době byl přítomen poručík Tragg z oddělení vražd.“

„Co obsahovalo ono prozkoumání zbraně?“

„Otevřeli jsme bubínek, viděli jsme, že přímo pod úderníkem je prázdná nábojnice, přičichli jsme k hlavni revolveru.“

„Posypali jste zbraň práškem, aby bylo možné sejmout otisky prstů?“

„Ano.“

„Co následovalo?“

„Pak byla zbraň vrácena přesně do té polohy, v které byla nalezena, aby mohla být posléze vyfotografována.“

„Pak byla pořízena tato fotografie?“

„Ano, pane. Tak to bylo.“

„Víte, zda byl v tomto případě učiněn nějaký pokus o spojení osudné kulky a této zbraně?“

„Okamžik,“ řekl Hamilton Burger. „To dokáže můj další svědek. Na svědeckou lavici předvolávám balistického experta a ten může být podroben křížovému výslechu.“

„To je v naprostém pořádku,“ odpověděl Mason. „Vše, na co se ptám tohoto svědka je, zda byl nějaký takový pokus učiněn.“

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Krátce poté, co byla zbraň objevena. Nepamatuji si přesný čas, ale bylo to několik málo hodin.“

„Co máte na mysli těmi několika málo hodinami?“ zeptal se Mason.

„Krátkou dobu, velmi krátký interval.“

„Rovnající se dvaceti čtyřem hodinám?“ optal se Mason.

Svědek váhal.

„Rovnající se čtyřiceti osmi hodinám?“ ptal se dále Mason.

„Ne, nebylo to čtyřicet osm hodin.“

„Mohlo to být dvacet čtyři hodin?“

„Mohlo. Myslím, že to bylo mnohem méně.“ „Kdo položil zbraň zpět na stůl, na to samé místo, kde byla nalezena?“

„Já jsem to udělal.“

„Jak jste věděl, že to bylo to samé místo?“

„Pamatoval jsem si je.“

„Označil jste si je nějakým způsobem?“

„Ne.“

„Když jste vstoupil do té místnosti,“ ptal se dál Mason, „a našel jste onu zbraň, směřovalo ústí revolveru ke dveřím nebo ode dveří?“

„Zbraň byla na stole tak, jak jste to viděl na fotografii.“

Mason držel fotografii v ruce tak, aby ji svědek nemohl vidět a opakoval: „Směřovalo ústí revolveru ke dveřím nebo ode dveří?“

„V této chvíli si nemohu vzpomenout. Tehdy jsem to věděl. Na fotografii je vidět přesná poloha. Položil jsem zbraň zpět na místo asi pět minut po té, co jsem ji zvedl a tehdy jsem měl její polohu v živé paměti.“

„Děkuji,“ pravil Mason. „Vážený soude, to jsou veškeré otázky, které jsem měl ohledně této fotografie.“

„Žádám nyní o zařazení fotografie mezi důkazy,“ řekl Hendrie.

„Nemám námitky,“ pravil Mason.

Hendrie se otočil ke svědkovi. „Učinila obžalovaná nějaké prohlášení, vztahující se k této zbrani?“

„Ano. Ptal jsem se jí na tuto zbraň a ona řekla, že pan Homer Garvin jí tu zbraň dal.“

„Ptal jste se obžalované ještě na něco?“

„Ano, zeptal jsem se jí na prázdnou nábojnici uvnitř zbraně. Obžalovaná řekla, že o tom nic neví, že zbraň je v takovém stavu, v jakém ji obdržela.“

„Žádáme, aby zbraň byla označena pro identifikaci.“

„Žádosti se vyhovuje,“ rozhodl soudce. „Zbraň bude mít jako předmět doličný číslo 30 a fotografie je v důkazech uvedena pod číslem 29.“

„Můžete se ptát,“ řekl Hendrie.

„Sdělila vám obžalovaná, zda dostala zbraň od Homera Garvina seniora nebo od Homera Garvina juniora?“ zeptal se Mason.

„Řekla jen, že zbraň dostala od Homera Garvina. To je vše, co řekla.“

„Řekla obžalovaná, kdy tu zbraň dostala?“

„Ne, pane. Neřekla.“

„Pokud soud dovolí,“ prohlásil Hamilton Burger, „očekáváme, že objasníme tento časový moment. V této souvislosti chci seržantu Holcombovi položit jednu otázku: Seržante, v kolik hodin jste přišel do bytu obžalované?“

„Bylo skoro přesně tři čtvrtě na dvanáct.“

„Nemám další otázky,“ řekl Mason.

„Předvolejte Alexandra Redfielda,“ pronesl Hendrie.

Redfield, balistický expert, kterého Mason v několika jiných případech podrobil křížovým výslechům, se naučil být vůči Masonovým důmyslným křížovým výslechům velmi ostražitý. Složil přísahu a tiše se usadil na svědeckou lavici.

Z Hendrieho chování bylo patrné, že žalobce je z Redfielda poněkud nesvůj. Redfield znal Masonovo umění provádět křížové výslechy a věděl o jeho balistických znalostech. Proto Redfield mohl předložit jen takové důkazy, které byly zcela nevyvratitelné.

„Předkládám vám doličný předmět číslo 30, zbraň, která právě byla zahrnuta mezi důkazy. Znáte dobře tuto zbraň?“

Redfield vzal předmět do ruky, pečlivě si jej prohlížel, zkontroloval číslo série a řekl:

„Ano, tu zbraň dobře znám.“

„Předkládám vám kulku, která byla již dříve zahrnuta mezi důkazy jako doličný předmět číslo 14. Znáte dobře tuto kulku?“

Svědek vyndal z kapsy lupu, pečlivě si kulku prohlédl a řekl: „Ano, pane. Znám dobře tu kulku. Je na ní moje tajná značka.“

„Ta kulka byla již identifikována jako vražedná,“ řekl Hendrie. „Můžete nám říci, zda tato kulka, doličný předmět číslo 14, byla vypálena z této zbraně, doličný předmět číslo 30?“

„Ano, pane. Tato kulka byla vypálena z této zbraně.“

„Můžete začít s křížovým výslechem,“ konstatoval Hendrie.

„Nemám žádné otázky,“ pronesl Mason.

„Předveďte Paula Clintona,“ řekl Hendrie.

Předstoupil Paul Clinton, složil přísahu a představil se jako vědecký pracovník, zaměstnaný na policejním oddělení. Jako vědec se specializoval na vědecké vyvolávání a srovnávání otisků prstů, na určování krevních skupin, na tvorbu chemických testů na krevní skupiny a na vytváření dalších typů analýz.

„Měl jste možnost prozkoumat byt, obývaný obžalovanou v tomto případě?“ zeptal se Hendrie.

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Dne devátého října.“

„Letos?“

„Ano, pane.“

„Nalezl jste v bytě obžalované nějaké oblečení, na kterém byly skvrny od krve?“

„Našel. Ano, pane.“

„Co to bylo za věc?“

„Našel jsem levou botu s krví na podrážce a na podpatku.“

„Byl jste schopen získat tolik krve, abyste mohl určit krevní skupinu?“

„Ne, pane.“

„Byl jste schopen získat tolik krve, abyste určil, zda se jedná o lidskou krev?“

„Ne, pane. Ta bota byla pečlivě a důkladně umyta. Ale chemické testy vykazují typickou krevní reakci.“

„Máte s sebou tu botu?“

„Ano, mám, pane.“ ,

„Vyndejte ji prosím... Je to ta bota, kterou jste našel v bytě obžalované?“

„Ano, pane.“

„Je na té botě něco charakteristického?“

„Ano, pane. Podrážka je z jisté speciální směsi.“

„Ptám se vás, zda jste v Casselmanově bytě našel nějaké špinavé ručníky?“

„Ano, pane, našel. Přinesl jsem s sebou jeden ručník, který pokládám za zvláště typický.“

„Proč?“

„Byly na něm krvavé čmouhy. Někdo ho použil k setření jakéhosi zakrváceného předmětu. Na ručníku byly kromě krvavých skvrn nebo čmouh ještě nepatrné cizí částečky. Spektroskopická analýza prokázala, že tyto nepatrné cizí částečky jsou stejného složení jako podrážka této boty.“

Hendrie pronesl: „Žádám, aby byly mezi důkazy zahrnuty tato bota, jako předmět doličný číslo 31, a tento ručník, doličný předmět číslo 32.“

„Nemám žádné námitky,“ pronesl Mason.

„Nařizuji. Tyto předměty budou zahrnuty mezi důkazy,“ rozhodl soudce Decker.

„Nyní vás žádám, abyste soustředil svoji pozornost na tuto fotografii, na předmět doličný číslo 12, který už byl zahrnut mezi důkazy. Ptám se vás, zda jste tuto fotografii pořádně prostudoval?“

„Prostudoval. Ano, pane.“

„A co jste zjistil?“

„Na této barevné fotografii jsem našel stopy dvou šlépějí. Je tady stopa boty s poměrně vysokým podpatkem, který byl podražen kovovým plátkem a ten drží čtyři hřebíčky.

Následné pátrání mne přesvědčilo, že na plátku podpatku je číslo třicet tři. Část čísla, která byla vyražena do toho plátku, tedy část čísla třicet tři byla vymazána. Na fotografii, kterou držím v ruce, je možné zjistit stopy čísla třicet tři. Šlépěj s podpatkem nesoucím číslo třicet tři je téměř vymazána

stopou muže, který měl mnohem větší botu. Tato šlépěj byla přiložena na předchozí otisk podstatně později, než když vznikl první otisk.“

„Můžete říci, kdy později vznikl ten druhý otisk?“

„Řekl bych pravděpodobně o dvě nebo o tři hodiny později.“

„Vraťme se teď k otázce oblečení. Byl byste schopen určit, zda bota, kterou jste našel v bytě obžalované a která byla zařazena mezi důkazy jako předmět doličný číslo 31, tedy ta bota, kterou nyní držíte v ruce, udělala krvavé otisky, jež jste našel pod tou větší šlépějí?“

„Pokud soud dovolí,“ řekl Mason. „Vznáším námitku k této otázce. Otázka požaduje závěrečný soud svědka, čímž zasahuje do sféry působení poroty. Svědkovi jednoznačně nepřísluší vypovídat o plodech své představivosti.

Svědek může vypovídat jen o tom, co zjistil. Svědek může uvádět svůj názor, pokud tento názor má vztah k zákonnému oboru znaleckých důkazů, ale svědek nemůže zasahovat do pole působnosti poroty. Ta činí vlastní závěry.“

Soudce Decker pronesl: „Ukažte mi, prosím, tu fotografii a onu botu.“

Několik vteřin si soudce prohlížel fotografii a botu. Pak řekl: „Námitka se připouští. Porota může a také činí své vlastní závěry. Svědek může pod přísahou vypovídat pouze o faktech, na jejichž základě mohou být vyvozeny závěry.“

Obžaloba přijala rozhodnutí s nevolí. „Pokud soud dovolí,“ pravil Hamilton Burger, neohrabaně se postavil, zamračil se, „tento svědek je kvalifikovaný odborník.“

„Svědek může vyjádřit svůj názor jako vedlejší fakta,“ rozhodl soudce Decker. „Svědek může v tomto případě předložit různé skutečnosti. Pokud však jde o otázku, zda otisk této boty je identický s tím otiskem, o kterém svědek prohlašuje, zeje ho schopen rozeznat na fotografii, soud se domnívá, že připustit zodpovězení této otázky by vedlo k zasahování do pole působnosti poroty.

Soud poukazuje na to, že pokud svědek tvrdí, že na fotografii byly viditelné dva otisky bot, může být toto tvrzení zpochybněno obhajobou.“

Hamilton Burger se pomalu posadil.

Hendrie pokračoval ve výslechu: „Pod přísahou jste vypověděl, že druhý otisk, ten, který vytvořila pánská bota a který překrývá první otisk, vznikl asi o dvě hodiny později než otisk první. Je to tak?“

„Řekl bych, že vznikl přibližně o dvě nebo tři hodiny, možná i čtyři hodiny později.“

„Jak to můžete určit?“

„Když krev opustí tělo, nastávají v ní určité změny. Po třech i méně minutách krev koaguluje. Když se krev srazí, koaguluje, může být uvedena zpět do tekuté podoby tlakem nebo určitým druhem protřepávání. V tomto případě, podle mého názoru, osoba, která měla obutu pánskou botu, vstoupila do kaluže krve poté, co krev koagulovala. Stopa, která vznikla, vykazuje zřetelné znaky svědčící o stavu krve, jež by, podle mého názoru, odpovídala stavu po časové pauze dvou nebo tří hodin.“

„Prozkoumal jste pánskou botu, která mohla vytvořit krycí šlépěj na této fotografii?“

„Ano, prozkoumal.“

„Máte s sebou tu botu?“

„Ano, mám.“

„Vyndejte ji, prosím.“

Svědek zabořil ruku do tašky a vyndal z ní botu.

„Je na té botě něco charakteristického?“

„Ano, je.“

„Co?“

„Ta bota je opatřena poměrně novým pryžovým podpatkem a na něm je malá vada, která je, jak vidíte, patrná. Přesně stejnou vadu na tom samém místě vidíte na fotografii této stopy.“

„Provedl jste na té botě reakci na krev?“

„Ano, pane. provedl.“

„Nalezl jste na té botě krev?“

„Ano, pane. Chemické testy prokázaly přítomnost krve.“ „Ty testy způsobily změnu barvy boty?“

„Ano.“

„Mohu se vás zeptat, kde jste vzal tuto botu?“

„Z kufru, který je majetkem Homera Garvina seniora.“

Hendrie řekl: „Tuto botu můžeme označit jako předmět doličný číslo 33. A nyní, pane Clintone, prověřoval jste, zda se v Casselmanově bytě nacházely skryté otisky prstů?“

„Ano.“

„A co jste zjistil?“

„Knoflíky všech dveří kdosi pečlivě otřel, takže až na jednu výjimku nebyly ani na jednom dveřním knoflíku žádné otisky prstů.“

„A kde byla ta výjimka?“

„Na zadních dveřích. Tam byl pouze otisk levého palce. Vedle něj nebyly otisky žádných jiných prstů.“

„Víte, čí otisk jste našel na zadních dveřích onoho bytu?“

„Ano, pane.“

„Čí otisk to byl?“

„Otisk pana Homera Garvina.“

„Můžete přistoupit ke křížovému výslechu,“ řekl Hendrie, když se obrátil na Perryho Masona.

Mason pronesl: „Jak víte, že v té místnosti byly setřeny otisky prstů?“

„Protože normálně jsou otisky prstů v každé místnosti. Existují latentní otisky prstů, některé z nich jsou rozmazané, některé se dají vyvolat a mohou být identifikovány. Ale když zjistíte, že otisky prstů zcela chybí, znamená to, že někdo pečlivě odstranil otisky, a to především z takových předmětů, jako jsou dveřní knoflíky.“

„Kdy se tak stalo?“ zeptal se Mason.

„To nemohu říci.“

„Našel jste otisk prstu na knoflíku zadních dveří?“

„Ano, pane. Otisk levého palce.“

„A byl jste schopen ten otisk identifikovat?“

„Ano, pane. Byl. Byl to otisk levého palce Homera Garvina.“

„Seniora nebo juniora?“

„Seniora.“

„Kdy vznikl ten otisk?“

„To nemohu říci.“

„Vznikl před tím, než byla spáchána ta vražda?“

„Nevím. Vím jenom, že vznikl poté, co byly dveřní knoflíky otřeny, a protože ze všech dveřních knoflíků byl pouze na jednom otisk, vím, že odstraňování otisků prstů muselo být provedeno v době, kdy pan Garvin byl v té místnosti.“

„Jak jste na to přišel?“

„Protože tam nebyly žádné jiné otisky prstů. Pokud by Garvin vstoupil do místnosti poté, co tam byly odstraněny otisky prstů, byly by jeho otisky prstů na tom dveřním knoflíku, kterého se dotkl, když vstupoval do místnosti. Ale protože v místnosti byl pouze jeden dokonalý otisk prstu, který vznikl přitlačením palce na dveřní knoflík, vím, že všechny otisky byly setřeny v době, kdy byl pan Garvin v té místnosti.“

„Otisk prstu pana Garvina byl na dveřním knoflíku zadních dveří?“

„Ano, na knoflíku zadních dveří.“

„Nebylo by možné, že někdo setřel otisky prstů z knoflíku vnitřní strany dveří a že poté pan Garvin, přicházející po zadním schodišti zjistil, že dveře bytu jsou pootevřené, rozhodl se, že je zavře a vsunul ruku do bytu. Nebylo by možné, aby se pan Garvin dotkl palcem dveřního knoflíku, když vsunul ruku za dveře?“

„Ne, pane.Ten otisk palce byl udělán na dveřním knoflíku záměrně. Otisk nebyl na takovém místě, kde by ho člověk běžně udělal, když by chtěl rukou zavřít dveře.“

„Mohl někdo prohodit dveřní knoflíky?“ zeptal se Mason.

„Jak to myslíte?“

„Kulovitá dveřní klika, dveřní knoflík, je umístěna na čtverhranném vřetenu, které drží stavěči šroub. Knoflík, který jste našel na vnitřní straně dveří, mohl být předtím umístěn na vnější straně dveří. Mohl či nemohl?“

„Mohl, ano mohl.“ Váhavě připustil svědek.

„Otisk pana Garvina mohl být na knoflíku vnější strany dveří. Někdo si mohl navléknout rukavice a mohl případně zaměnit vnější knoflík za vnitřní. Je to tak?“

„Samozřejmě. Pokud sem chcete zatahovat bizarní spekulace, pak to tak případně mohlo probíhat; mohlo to tak být.“

„To je všechno,“ řekl Mason.

„A nyní, pokud soud dovolí,“ řekl Hamilton Burger, když vstal, „předvolávám zaujatého svědka. Na svědeckou lavici předvolávám Homera Garvina seniora.“

„Rozumím tomu tak,“ řekl soudce Decker, „že si přejete mít svolení ke kladení sugestivních otázek na základě toho, že jednáte se zaujatým svědkem? Já se však domnívám, že lepší praxe je na svědeckou lavici předvolat svědka a přikročit k výslechu. V případě, že jsou pak vzneseny námitky na základě toho, že jsou svědkovi kladeny sugestivní otázky, soud rozhodne o každé takové námitce v okamžiku, kdy bude vznesena.“

„Tak dobře, Vaše Ctihodnosti. Předstupte, pane Garvine.“

Před soud předstoupil Garvin, složil přísahu a zaujal své místo na svědecké lavici.

„Věnujte pozornost této botě, která byla již dříve označena jako předmět doličný číslo 33. Ptám se vás, zda je to vaše bota?“

„Je to moje bota.“

„Měl jste obutou tuto botu v noci dne sedmého října tohoto roku?“

„Ano, měl.“

„Šlápl jste záměrně do kaluže krve v bytě George Casselmana na Ambrose Apartments v ulici Christine Drive číslo 948 a pak jste šlápl na stopu, která byla otisknuta v zaschlé krvi v onom bytě?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nedůležitá,“ řekl Mason.

„Námitka se nepřipouští.“

„Odmítám odpovědět.“ konstatoval svědek.

„Na základe čeho odmítáte odpovědět?“ ;

„Na základě toho, že odpověď by mohla svědčit proti mě.“

„Vaše Ctihodnosti, žádám teď, aby bota již dříve označená jako předmět doličný číslo 33 byla zařazena mezi důkazy.“

Soudce Decker chvíli váhal a pak řekl: „Patrně nejsou žádné námitky, žádosti se vyhovuje.“

„Vstoupil jste v noci sedmého října do bytu číslo 211 na Ambrose Apartments?“ zeptal se Burger svědka.

„Ano.“

„V kolik hodin?“

„Asi v jedenáct nebo v půl dvanácté v noci.“

„Odstranil jste úmyslně v té době nějakou látkou nebo jiným způsobem otisky prstů z určitých předmětů v onom bytě?“

„Odmítám odpovědět, protože odpověď by mohla svědčit proti mně.“

Když Hamilton Burger uviděl, jak jsou porotci napjati, bylo mu jasné, že svědkova odpověď se rovná psychologickému ekvivalentu souhlasné odpovědi a pousmál se.

„Dal jste nebo půjčil jste dne sedmého října obžalované zbraň a řekl jste jí, aby si tu zbraň nechala na svoji vlastní ochranu?“

„Ano.“

„Byla ta zbraň revolver, který vám teď předkládám a který je označen jako předmět doličný číslo 30?“

Garvin se podíval na zbraň. „Ano. Domnívám se, zeje to ta zbraň.“

„Žádám vás, abyste nám podrobně popsal vaši činnost dne sedmého října večer.“

„Vrátil jsem se z Las Vegas. Šel jsem do své kanceláře, kde mám sprchu, šatnu a nějaké oblečení. Osprchoval jsem se a převlékl.“

„Co jste dělal potom?“

Mason zasáhl: „Nyní, pokud soud dovolí, vznáším námitku na základě toho, že činnost tohoto svědka je nepřípustná, irelevantní a nedůležitá s výjimkou dvou věcí, o kterých již svědek vypovídal: to jest, že byl někdy kolem jedenácté hodiny večer v Casselmanově bytě a že obžalované půjčil zbraň, předmět doličný číslo 30. Kromě těchto zmíněných skutečností jsou všechny ostatní činnosti svědka nepřípustné, irelevantní a nedůležité.“

„Ony činnosti mohou být velmi případné,“ řekl Hamilton Burger.

„Tak překazte, že jsou případné, tím, že dáte najevo, co chcete.“

Soudce Decker se zamračil: „To je velice zvláštní situace. Soudu je celkem patrné, co se obžaloba snaží prokázat prostřednictvím tohoto svědka a z pohledu svědecké výpovědi není časový element příliš významný.“

„Pokud soud dovolí,“ řekl Mason, „je docela dobře možné, že tento svědek udělal určité věci, které mohou být nepřípustné, pokud jde o sporné otázky, týkající se tohoto případu.“

„Soud připouští námitku,“ řekl soudce Decker, „i když je to patrně sporná záležitost. Svědek dospěl prokazatelně na základě vlastní úvahy k rozhodnutí, kam až má v úmyslu zajít, aby využil výsady ústavního práva a neobvinil sám sebe. Soud velmi dobře chápe, že neexistuje zákon o promlčení, který by se vztahoval na tyto skutečnosti, a že svědek čelí opravdu reálnému nebezpečí, že po uzavření případu bude vyslýchán ohledně určitých záležitostí, týkajících se toho, na co se dnes svědka ptají.

Na základě těchto okolností a z hlediska dané situace soud zúží výslech, obzvláště z hlediska faktu, že výpověď tohoto svědka je použita k vytvoření kauzy proti obžalované. Je docela dobře možné, že určité věci, které mohl svědek učinit, nemohou být považovány za závazné vůči obžalované, pokud neexistuje shoda účelu nebo pokud činnosti nebyly součástí nějaké dohody nebo plánu, které byly oboustranně odsouhlaseny.“

„Tak tedy dobře,“ řekl Hamilton Burger, „dokážeme některé z těchto činností prostřednictvím jiných svědků.“

Hamilton Burger se šeptem radil s Hendriem a pak řekl: „Odkud máte zbraň, která byla zařazena mezi důkazy jako předmět doličný číslo 30?“

„Kromě jiného vlastním obchod s loveckým zbožím. Protože jsem majitel, vzal jsem si ze skladu tři zbraně.“

„A co jste s těmi zbraněmi udělal?“

„Dvě jsem si ponechal a jednu jsem dal synovi.“

„A ty zbraně, které jste si vzal, jste si ponechal pro svoji vlastní potřebu?“

„Obvykle s sebou nosím zbraň. Ve své kanceláři mám záložní zbraň. Pokud v kanceláři nejsem, zavírám tu záložní zbraň do trezoru.“

„Udělejme to takhle,“ pravil Hamilton Burger. „Zbraň, kterou jste dal vašemu synovi, označíme Juniorova zbraň', zbraň, kterou jste si ponechal ve svém trezoru, označme ‚zbraň z trezoru' a zbraň, kterou nosíte v pouzdře na pistoli, označíme ‚zbraň z pouzdra'.

Teď zúžím otázku na určité specifické činnosti. Není pravda, že poté, co jste dal obžalované .zbraň z pouzdra', vrátil jste se do své kanceláře, otevřel jste trezor a .zbraň z trezoru' jste si dal do pouzdra na pistoli?“

„Jsou nějaké námitky?“ zeptal se soudce Decker.

„K této otázce nejsou žádné námitky,“ řekl Mason.

„Dobře,“ pravil soudce Decker, „zdá se mi... Pokud nejsou žádné námitky, povoluji odpověď na otázku.“

„Udělal jste to tak?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano, pane. Udělal.“

„Udělal jste to onoho večera?“

„Ano, pane.“

„V kolik hodin jste to udělal?“

„Kolem... řekl bych za pět minut jedenáct.“

„Vrátil jste se potom do bytu obžalované?“

„Ano, pane.“

„Poté, co jste se vrátil do bytu obžalované, měl jste tam možnost znovu se podívat na .zbraň z pouzdra', která je tady označena jako předmět doličný číslo 30?“

„Ano, pane.“

„Kde byla ta zbraň?“ „Byla na posteli obžalované, zbraň ležela pod polštářem.“

„Prozkoumal jste tehdy tu zbraň?“

„Ano, pane.“

„Vzal jste ji do ruky?“

„Ano, pane.“

„A všiml jste si tehdy, že od té doby, co jste obžalované zbraň dal, se z té zbraně střílelo?“

„Námitka. Otázka je sugestivní, nepřípustná, irelevantní a bezpod-statná,“ řekl Mason.

„Námitka se nepřipouští.“

„Vznáším další námitku. Otázka vyžaduje svědkův závěr.“

„V tom případě,“ rozhodl soudce Decker, „myslím, že by otázka měla být jinak formulována.“

„Zeptám se takhle,“ řekl Hamilton Burger. „Když jste tu zbraň v bytě obžalované viděl podruhé, bylo na té zbrani něco, co způsobilo, že jste si podrobně prohlédl bubínek zbraně?“

Svědek váhal. Dal si nohu přes nohu.

„Jste pod přísahou,“ připomněl mu Hamilton Burger, „a v této otázce není nic, co by vyžadovalo závěry, které by vás mohly nějakým způsobem obvinit. Ptám se vás, zda jste z nějakého důvodu prozkoumal tu zbraň.“

„Ano, pane, prozkoumal.“

„Co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že bubínek obsahuje jednu prázdnou nábojnici.“

„V jakém stavu byla zbraň, když jste ji ten večer dal obžalované?“

Svědek váhal. „Měla plný zásobník,“ řekl posléze svědek.

„To je vaše vlastní vědomost?“

„Ano.“

„Jak jste na to přišel?“

„Protože než jsem opustil Las Vegas, nabil jsem zbraň novými náboji. Měl jsem důvod k tomu, abych se domníval, že ještě ten večer mohu být ohrožen.“

„A důvodem toho, proč jste šel ten den pozdě v noci do bytu George Casselmana bylo, že jste měl důvod domnívat se, že obžalovaná mohla použít zbraň, kterou jste jí dal, k zavraždění George Casselmana. Je to tak?“

„Námitka, vážený soude,“ pravil Mason. „A to na základě toho, že otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Položení takové otázky řadím mezi předpojaté chování ze strany poroty. Obžalovaná není vázána žádnými důvody nebo myšlenkami nebo domněnkami nebo něčím jiným, co by mohlo být v mysli tohoto svědka.“

„Námitce se vyhovuje,“ rozhodl soudce Decker. „Obžaloba by si jistě měla uvědomit, že myšlenky v mysli tohoto svědka nejsou závazné pro žalobu. Tento jasný obsah vyšel najevo nesmírně netypickým způsobem. Soud dbá na fakt, že toto není řízení se svědkem, ale řízení proti obžalované, jejíž vinu či nevinu mohou dokázat pouze průkazná fakta, která se dokazují na základě určitých pravidel. Soud žádá porotu, aby vůbec nepřihlížela k této otázce státního zástupce a také k žádnému úsudku, který by na základě této otázky mohli porotci učinit. Pokračujte, pane státní zástupce.“

„To je všechno,“ řekl Hamilton Burger a vítězoslavně se posadil.

„Okamžik,“ pravil Mason. „Při křížovém výslechu chci položit jednu otázku. Proč jste dal obžalované to, co státní zástupce označil jako ‚zbraň z pouzdra', tedy zbraň, která je nyní jako předmět doličný číslo 30?“

„Protože,“ odpověděl Garvin, „obžalovaná byla jeden čas zasnoubena s mým synem, Homerem Garvinem juniorem. Těšil jsem se, že se Stepha-nie stane členem rodiny. Když se všechno změnilo, zasnoubení zrušili, zjistil jsem - nečekaně jsem zjistil, že jsem se do Stephanie zamiloval.“

Stephanie Falknerová, která seděla za přepážkou za Masonem, si kapesníkem zakryla oči a rozvzlykala se.

„Teď vám tedy položím ještě jednu otázku,“ řekl Mason. „Zjistil jste ještě před sedmým říjnem tohoto roku fakt, který vás vedl k domněnce, že George Casselman zavraždil Glenna Falknera, otce obžalované?“

Účinek těchto slov na porotu byl doslova elektrizující.

„Vaše Ctihodnosti! Vaše Ctihodnosti!“ vykřikoval Hamilton Burger, postavil se a gestikuloval. „Ta otázka je zcela nepřípustná. Položení takové otázky ze strany obhajoby je nepřípustné. To není křížový výslech v pravém slova smyslu. Otázka nijak nesouvisí s tímto případem, nijak se k případu nevztahuje. Obžaloba není vázána ničím, co si svědek mohl vymyslit.“

„Námitka se připouští,“ řekl soudce Decker.

Mason se usmál. „Tak tedy, sdělil jste večer sedmého října obžalované skutečnost, že podle vašeho názoru George Casselman zavraždil jejího otce?“

„Stejná námitka,“ křičel Hamilton Burger.

„Stejné rozhodnutí,“ řekl soudce Decker.

„Okamžik,“ pravil Mason. „Obžaloba požadovala uvést část rozhovoru, který se odehrál, když tento svědek dal obžalované zbraň. Ptám se teď svědka, zda nebylo řečeno něco v témž smyslu, když obžalovaná dostala zbraň.

Jinými slovy, když obžaloba požadovala uvést část rozhovoru, já mám teď právo požadovat celý rozhovor.“

„Svědek má právo otázku zodpovědět,“ rozhodl soudce Decker.

„Rozumí se tím, že odpověď bude omezena, nebude obsahovat žádné prohlášení, které by bylo učiněno jako součást onoho rozhovoru, jehož důkaz byl podán přímým vyšetřováním.“

„Ano, pane,“ řekl Garvin. „Řekl jsem Stephanii, že si myslím, že jejího otce zavraždil Casselman a že se bojím, že by se Casselman mohl pokusit zabít i ji. Domníval jsem se, že je v nebezpečí a dal jsem jí zbraň, aby se mohla bránit. Řekl jsem Stephanii, aby tu zbraň měla stále u sebe, protože jsem si myslel, že rozjedu případ proti Casselmanovi tak, že to úřadům umožní zavřít Casselmana za vraždu Stephaniina otce a soudně ho za to stíhat.“

„To je všechno. Děkuji,“ pravil Mason.

„Nemám žádné otázky,“ vyštěkl Hamilton Burger.

„A nyní, pokud vážený soud dovolí,“ řekl Mason, „žádám o vyškrtnutí celé výpovědi svědka Garvina.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal se soudce Decker.

„Na základě toho, že neexistují vůbec žádné důkazy, které by prokázaly, že obžalovaná věděla o věcech, které Garvin činil nebo že by obžalovaná měla tušení, co Garvin zamýšlí. Obžalovaná není Garvinovi žádným způsobem zavázána, a to ani ničím, co by Garvin mohl udělat v mylné víře, že obžalované pomáhá.

Předpokládejme, že z nějakého důvodu tento svědek na základě vlastního úsudku dospěl k závěru, že jsem zavraždil George Casselmana. Aby mne tento svědek chránil, šel do Casselmanova bytu. Zjistil, že Casselman je zavražděn, ale nebyly tam žádné důkazy, které by potvrdily, že jsem spáchal vraždu. Já jsem se svědkem nehovořil. O nic jsem ho nežádal. Svědek se mě snažil chránit tím, že odstranil určité důkazy. Já nejsem samozřejmě spojen s faktem, že svědek odstranil určitý důkaz.“

Hamilton Burger vstal. „Okamžik, Vaše Ctihodnosti. Okamžik, prosím. Chci, abyste mne vyslechli. V Casselmanově bytě existují určité podivné okolnosti. Na dveřních knoflících byly setřeny otisky prstů. Otisk dámské boty, o kterém je prokázáno, že byl způsoben botou obžalované, byl zamaskován tímto svědkem. Máme právo předložit skutečný stav onoho bytu a jak k tomu stavu došlo.“

„Máte právo předložit fakta," řekl soudce Decker. „Máte právo uvést, že někdo setřel z dveřních knoflíků latentní otisky prstů. To ale neznamená, že máte právo uvést, že tak učinil nějaký přítel obžalované, pokud nemůžete prokázat, že obžalovaná o takové činnosti věděla, nebo že s tou činností mlčky souhlasila, nebo že tu činnost nějakým způsobem podpořila."

„Přesně tak. Vaše Ctihodnosti," řekl Mason.

Soudce Decker se zamračil. „Celá tato kauza je velmi netypická. Je projednávána nejneobvyklejším způsobem. Soud se žádá, aby uznal, že pokud byly vzneseny námitky k výpovědím v tom smyslu, že jsou to výpovědi nepřípustné, irelevantní a nedůležité, jednalo se zpravidla o rutinní záležitost, kdy soud nepochopil, co má obžaloba nebo obhajoba v úmyslu. Soud se domnívá, že obhajoba i obžaloba by měly pečlivě připravit tyto body kauzy."

„Pokud bych tak učinil," pravil Mason, „a soud by zamítl námitku, obžaloba by dosáhla výtečného úspěchu, že porotě by byl předložen závěr, podle něhož by usoudila, že důkazy byly odmítnuty z právního hlediska."

„Tedy, proti tomuto svědkovi existuje část usvědčujících důkazů a tyto důkazy jsou případné," pravil soudce Decker. „Svědek dal obžalované zbraň. Pod přísahou vypověděl, že když dal obžalované zbraň, měla zbraň plný bubínek nábojů. Pak svědek pod přísahou vypověděl, že když tu zbraň ten samý večer viděl podruhé, byla v bubínku jedna prázdná nábojnice."

„Tyto důkazy nezahrnujeme do našeho návrhu na vyškrtnutí," řekl Mason. „Do návrhu rovněž nezahrnujeme důkaz týkající se boty obžalované. Ale vznášíme námitky vůči otázkám položeným svědkovi ohledně jeho vstupu do bytu George Casselmana a navrhujeme, aby tato část důkazů byla vyškrtnuta."

„Pane Masone, soud se v tomto bodě přiklání k vašemu stanovisku. Teď se však blíží hodina večerního odročení. Soud bude až do zítřejšího rána o všem přemýšlet. Prozatím soud vyhlašuje přestávku až do deseti hodin zítra dopoledne. Porota je poučena, že během přestávky nesmí sestavovat nebo vyjadřovat žádné názory týkající se podstaty tohoto případu, nesmí hovořit o důkazech nebo komukoli dovolit, aby v jejich přítomnosti o důkazech mluvil. Porota se zdrží jakýchkoli názorů až do doby, kdy jí bude případ postoupen k projednání. Soud vyhlašuje přestávku do zítra, do deseti hodin dopoledne."

18.

Hamilton Burger si na ráno schoval svého překvapivého svědka.

„Předvolejte Homera Garvina juniora," řekl Burger, jakmile se soud znovu sešel. Bylo určeno, že obžalovaná bude přítomna soudu. Přítomni byli rovněž všichni porotci.

Homer Garvin předstoupil před soud. Rty měl sevřené do energické linky.

Garvin složil přísahu, udal své jméno a adresu a uvedl, že je synem svědka, který vypovídal již dříve.

„A nyní," řekl Hamilton Burger a vztyčil před svědkem svůj prst, „vás žádám, abyste velmi pečlivě vyslechl mé otázky a zodpověděl je. Bez vyzvání neposkytujte žádnou informaci. Bylo uvedeno, že váš otec vlastnil tři zbraně, identické, pokud jde o vzhled, ráži a provedení. Ve výpovědi jsme kvůli tomu označili zbraň, kterou jste dostal od otce, jako Juniorova zbraň', zbraň, kterou měl otec na začátku večera sedmého října tohoto roku v podpažním pouzdře, jsme označili jako .zbraň z pouzdra' a tu zbraň, kterou otec zamkl v trezoru, jsme označili jako ‚zbraň z trezoru'. Rozumíte tomu označení?"

„Ano, pane."

„Bez projeveného nesouhlasu to však nyní vypadá, že v průběhu večera dne sedmého října dal váš otec obžalované Stephanii Falknerové zbraň, kterou jsme označili jako .zbraň z pouzdra'. V kanceláři potom vzal zbraň, kterou jsme označili jako ‚zbraň z trezoru', a dal šiji do svého podpažního pouzdra.

Rovněž se zdá, že jedna z těch tří zbraní byla zbraň vražedná a že ona zbraň je nyní předmět doličný číslo 30. Rozumíte těm faktům?"

„Ano, pane."

„Dobře, chci se vás nyní zeptat na zbraň, kterou vám dal otec a která je označena jako Juniorova zbraň'. Ptám se vás, zda jste dne sedmého října dal tuto zbraň panu Perrymu Masonovi?“

„Ano, dal.“

„Měl pan Mason tu zbraň v ruce?“

„Měl, ano, pane.“

„Udělal pan Mason něco s touto zbraní?“

„Ano.“

„Co?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nedůležitá,“ řekl Mason.

„Mám v úmyslu objasnit spojitost,“ řekl Hamilton Burger.

„Myslím, že bychom měli mít něco více, než prohlášení státního zástupce o tom, že má v úmyslu objasnit spojitost,“ pravil Mason. „Rád bych svědkovi položil otázku, týkající se výhradně tohoto případu.“

„Tak tedy dobře,“ řekl soudce Decker.

„Byla zbraň,“ zeptal se Mason, „kterou jsme označili jako Juniorova zbraň, ta samá zbraň, kterou vám nyní ukazuji a která je zařazena mezi důkazy jako předmět doličný číslo 30?“

„Rozhodně ne,“ odvětil svědek. „Podle vzhledu to byla stejná zbraň, ale nebyla to tahle zbraň.“

„V tom případě, vážený soude,“ řekl Mason, „cokoli mohl svědek udělat s jakoukoli jinou zbraní, je zcela jistě nezávazné vůči obžalované a tedy zcela mimo sporné otázky tohoto případu.“

„Myslím, zeje to správné,“ řekl soudce Decker. „Námitka se připouští.“

„Dobře, já se k té informaci dostanu jinak,“ řekl nazlobeně Hamilton Burger. „Vidíte tu zbraň, předmět doličný číslo 30?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste tu zbraň někdy předtím?“

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Když mi ji dal Perry Mason.“

„Kdy?“

„Dne osmého října tohoto roku.“

„A co jste dělal s tou zbraní?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nedůležitá,“ řekl Mason. „Cokoli jsem dělal, nevztahuje se k obžalované.“

„Soud se přiklání k zamítnutí námitky,“ řekl soudce Decker. „Teď se zdá, že svědek zbraň klidně identifikoval, tedy zbraň, která je nyní předmět doličný číslo 30.“

„Co jste dělal s tou zbraní?“

„Vzal jsem ji do bytu Stephanie Falknerové.“

„Obžalované v tomto případě?“

„Ano, pane.“

„A co jste dělal pak?“

„Moc jsem toho nedělal. Stál jsem tam jako dřevo, zatímco pan Mason drmolil cosi o tom, že obžalovaná je v jakémsi nebezpečí a že já obžalované nesu zbraň, kterou může použít na svou obranu.“

„Teď říkáte, že pan Mason vám dal tuto zbraň. Je to tak?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Dne osmého října tohoto roku.“

„Kde?“

„Tam, kde pracuji.“

„Dal jste před tímto časovým bodem panu Masonovi zbraň?“

„Ano, pane.“

„Jaká zbraň to byla?“

„Byla to zbraň, kterou označujeme jako Juniorova zbraň'. Vzhledově byla identická s tou zbraní, kterou nyní držím v ruce, tedy s vražednou zbraní označenou jako předmět doličný číslo 30.“

„Dal jste panu Masonovi zbraň, kterou jste označil jako juniorova zbraň'?“

„Ano, pane.“

„A co pan Mason udělal s tou zbraní?“

„Vypálil z ní.“

„Máte na mysli, že z té zbraně vystřelil?“

„Ano, pane. Kulka udělala rýhu na mém stole.“

„Ukáži vám fotografii, která je záměrným vyobrazením stolu s dlouhou rýhou, a optám se vás, zda víte, co ta fotografie představuje?“

„To je stůl v mé kanceláři přibližně v tom stavu, v jakém je dnes. Je to fotografie mého stolu bezprostředně po tom, co do něj Perry Mason vystřelil.“

„Co následovalo po tom výstřelu?“

„Ve zmatku, který následoval po výstřelu, pan Mason vyměnil tuto zbraň, tu, kterou nyní držím v ruce a která je předmět doličný číslo 30, za zbraň, kterou označujete jako Juniorova zbraň' a kterou jsem panu Masonovi předtím dal. Mason mi vrátil zbraň za takových okolností, že jsem si myslel, že mi vrací Juniorovu zbraň' a doporučil mi, abych tuto zbraň dal Stephanii Falknerové.“

„Pan Mason pravděpodobně počítal s tím, že prázdná nábojnice v bubínku zbraně pomůže vytvořit fakt, že vražedná zbraň, předmět doličný

číslo 30, byla v době, kdy byla vražda spáchána, ve vašem držení. Je to tak správně?“

„Námitka. Otázka je sporná,“ řekl Mason, „a já pokládám položení takové otázky za zavádějící.“

„Námitka se připouští,“ řekl soudce Decker, „a připomínám státnímu zástupci, aby upustil od podobných otázek. Taková otázka je očividně sporná a vyžaduje svědkův závěr k tomu, co se stalo. Porota nebude této otázce věnovat pozornost a nebude z ní vyvozovat žádné závěry. Pokračujte, pane státní zástupče, a pokládejte otázky, které se vztahují k jádru problému a jsou přesné.“

Hamilton Burger se po výtce soudu začervenal, otočil se na Perryho Masona a pravil: „Můžete přistoupit ke křížovému výslechu.“

„Vypověděl jste pod přísahou,“ začal Mason, „že jsem tu vražednou zbraň, předmět doličný číslo 30, vyměnil za juniorovu zbraň', kterou jste mi dal?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste mne, že jsem to dělal?“

„Samozřejmě., že ne. Udělal jste to v okamžiku, kdy jste vytvořil kolem výstřelu z juniorovy zbraně tak velký zmatek, že jste byl schopen to udělat tak, aby vás nikdo neviděl.“

.Jak tedy víte, že jsem provedl tu záměnu, když jste mě neviděl ji dělat?“

„To je jednoduché, dal jsem si dohromady dvě a dvě.“

„Jinými slovy, na základě vlastní úvahy o tom, co se muselo stát, jste učinil závěr.“

„Ano, pane.“

„Pod přísahou tedy vypovídáte nikoli o faktech, která jsou vám známa, ale o závěru, který jste učinil na základě jistých skutečností?“

„Na základě jistých nepopiratelných skutečností.“ řekl Garvin.

„Nicméně vaše výpověď týkající se záměny zbraně je závěr, že?“

„Závěr, založený na nepopiratelných faktech.“

Mason se usmál na zamračeného soudce a řekl: „Vaše Ctihodnosti, žádám o vyškrtnutí výpovědi tohoto svědka, která se týká záměny zbraní. Výpověď byla učiněna na základě vlastního závěru.“

„Žádosti se vyhovuje,“ ostře odpověděl soudce Decker. „Je docela dobře možné, že státní zástupce byl obeznámen s výpovědí tohoto svědka a musel vědět, že jeho výpověď je založena na závěru.“

„Okamžik, vážený soude,“ řekl Hamilton Burger. „Myslím, že soud je k obžalobě v této věci velmi necitlivý. Pokud soud dovolí, ještě jednou vyslechnu tohoto svědka a předložím fakta, která, jak svědek uvedl, jsou nevyvratitelná. Tato fakta vedou k nepopiratelnému závěru.“

„Nechť pak porota sama učiní závěr,“ řekl soudce Decker. „Nepředvolávejte svědky, kteří vypovídají o závěrech, které sami učinili a které předkládají jako absolutní skutečnosti.“

Hamiltom Burger se začervenal a otočil se ke svědkovi. „Uvedl jste, že jste dal panu Masonovi zbraň?“

„Ano, pane.“

„Uvedl jste, že to nebyla tato zbraň, vražedná zbraň, předmět doličný číslo 30, ale zbraň, kterou jsme označili jako Juniorovu zbraň'. Je to tak správně?“

„Ano, pane.“

„Jak víte, že juniorova zbraň', kterou jste dal Masonovi, nebyla vražedná zbraň, předmět číslo 30?“

„Vím, že to nebyla vražedná zbraň, protože důkazy prokazují, že tato zbraň, kterou držím v ruce, byla večer dne sedmého října tohoto roku použita k zavraždění George Casselmana. Je absolutně nemožné, aby k vraždě byla použita .juniorova zbraň', kterou jsem dal panu Masonovi.“

„Proč to bylo nemožné?“

„Námitka,“ řekl Mason, „obžaloba se snaží křížovým výslechem vyslechnout svého vlastního svědka. Žádám o vyškrtnutí tohoto prohlášení, že bylo nemožné, aby zbraň, kterou mi svědek dal, byla vražedná zbraň. Prohlášení bylo učiněno na základě vlastního svědkova úsudku a neodpovídá na otázku.“

„Žádosti se vyhovuje,“ vybafnul soudce Decker.

„Ale, Vaše Ctihodnosti,“ protestoval Hamilton Burger, „jsem jistě oprávněn prokázat... „

„Jste oprávněn prokazovat fakta, nic jiného než fakta.“

„Tedy dobře,“ řekl Hamilton Burger. „Dal jste panu Masonovi zbraň?“

„Ano, pane. Dal jsem mu zbraň, kterou jsme označili jako Juniorova zbraň'.“

„Odkud jste vzal tu zbraň?“

„Ze zásuvky mého stolu.“

„Odkud jste měl tu zbraň?“

„Od otce. Dal mi ji.“

„Kdy?“

„Někdy kolem minulých vánoc. Myslím, že to byl vánoční dárek.“

„Kde byla ta zbraň dne sedmého října?“

„V mém držení.“

„Po celý sedmý říjen?“

„Ano, pane.“

„Co jste dělal s tou zbraní?“

„Dal jsem ji Perrymu Masonovi.“

„A co s tou zbraní udělal Perry Mason?“

„Vypállil z ní.“

„Co se stalo potom?“

„Pak mi pan Mason dal zbraň a doporučil mi, abych ji dal Stephanii Falknerové.“

„Byla to stejná zbraň, kterou jste dal panu Masonovi?“

„Ne.“

„Okamžik, prosím,“ řekl soudce Decker. „Učinil jste vlastní závěr, že to nemohla být stejná zbraň? Je to tak správně?“

„Ano, pane.“

„Vyškrtněte odpověď. Obžaloba laskavě upustí od zavádění svědka do situace, kdy se jako výpověd nabízí názor nebo závěr. Uvádějte pouze fakta.“

„Dobře. Měl jsem ve svém držení tuto zbraň. Dal jsem ji panu Masonovi. Ten z té zbraně vystřelil. Pak mi vrátil zbraň a požádal mne, abych ji předal Stephanii Falknerové. Udělal jsem to.“

„Co udělala Stephanie Falknerová s tou zbraní?“

„Položila ji na stůl v obývacím pokoji ve svém bytě.“

„Co jste pak udělal vy?“

„Pak jsme já a pan Mason odešli.“ „Co se stalo potom?“

„Když jsme procházeli halou domu, spatřili jsme, jak dovnitř vcházejí dva policejní úředníci.“

„Znáte ty policejní úředníky?“

„Teď ano. Tehdy jsem je neznal.“

„Jak se jmenují?“

„Seržant Holcomb a poručík Tragg.“

„Zbraň, kterou jste dal panu Masonovi, byla, jak jste uvedl, ve vašem držení po celý sedmý říjen tohoto roku?“

„Ano, pane.“

„Svědek je váš,“ řekl vítězoslavně Hamilton Burger Masonovi.

Mason vstal a otočil se ke svědkovi. „Říkáte, že zbraň, kterou jste mi dal, byla ve vašem držení po celý sedmý říjen. Je to tak?“

„Ano, pane.“

„Obědval jste ten den někde venku?“

„Ano, pane.“

„Měl jste s sebou tu zbraň?“

„Ne, pane.“

„Kde byla ta zbraň?“

„V zásuvce mého stolu.“

„Byl ten stůl zamčený?“

„Ne, pane.“

„Vy tedy předpokládáte, že ta zbraň byla ve vašem držení, že?“

„Ano, pane.“

„Kde jste byl večer dne sedmého října?“

„Měl jsem velmi důležitou schůzku se zákazníkem ohledně obchodu s auty.“

„Měl jste s sebou tu zbraň?“

„Zbraň byla v mém stole.“

„Kdy jste si tu zbraň vzal ze stolu?“

„Po skončení obchodního jednání. Vrátil jsem se do kanceláře, z trezoru jsem si vybral nějakou hotovost a do kapsy jsem si dal zbraň.“

„A pak jste si tu zbraň vzal domů?“

„Ano.“

„Kolik bylo hodin, když jste tu zbraň přinesl domů?“

„Bylo kolem půl desáté. Nebo skoro deset, pokud si dobře vzpomínám.“

„Nedávno jste se oženil, že?“

„Ano.“

„Poté, co jste přišel domů, nechal jste si zbraň v kapse?“

„Ne, pane. Vyndal jsem ji a položil na toaletní stolek.“

„V kolik hodin jste šel tu noc spát?“

„Asi půl hodiny potom, co jsem přisel domů.“

„Co jste dělal s tou zbraní?“

„Nechal jsem ji na nočním stolku.“

„Dne sedmého října byla vaše kancelář zamčená?“

„Ano.“

„Kdo má od té kanceláře klíče?“

„Já, otec, moje sekretářka a vrátný.“

„Má vaše paní také klíč od té kanceláře?“

Svědek chvíli váhal a pak rozmrzele řekl: „Ano, moje žena má klíč.“

„Co jste dělal, když jste se probudil druhý den ráno?“

„Oblékl jsem se, nasnídal, oholil, vyčistil jsem si zuby,“ téměř křičel rozezlený svědek.

„Co jste dělal potom?“

„Pak jsem šel do kanceláře.“

„Vzal jste si s sebou tu zbraň?“

Svědek se chystal něco říci, ale pak se nečekaně zarazil, chvíli přemýšlel a pravil: „Já - vlastně jsem tu zbraň s sebou nevzal.“

„Co jste udělal s tou zbraní, s tou, kterou jsme označili jako Juniorova zbraň'?“

„Nechal jsem ji doma na toaletním stolku.“ „A potom?“ zeptal se Mason.

„Když posléze telefonovala manželka, požádal jsem ji, aby mi tu zbraň přinesla.“

„Takže,“ řekl Mason, „vy předpokládáte, že zbraň, kterou jste mi dal, byla táž, kterou jste přinesl domu v noci dne sedmého října. Je to tak správně?“

„Byla tam jenom jedna zbraň. Moje žena ji vzala z nočního stolku.“

„Jak víte, zeji vzala z nočního stolku?“

„Tedy, proč... samozřejmě, nebyl jsem u toho.“

„Přesně,“ řekl Mason. „Takže všechno, co víte, je, že jste mi mohl dát vražednou zbraň, kterou jste mohl dostat od své paní.“

Svědek vyskočil z lavice.

„To je lež!!! To mne štve!!“

„Sedněte si,“ řekl soudce Decker. „Svědek se posadí a uklidní se.“

„Pokud vážený soud dovolí,“ pravil Hamilton Burger, „poslední otázka byla sporná, nebyl to přesný křížový výslech, otázka obsahovala podlou narážku... „

„Pokud je tomuto svědkovi známo,“ řekl soudce Decker, „to, co bylo uvedeno, je pravda. Svědka to může štvát, ale pan Mason zastupuje v tomto případu obžalovanou. Námitka se zamítá.“

„A nyní, vážený soude,“ řekl Mason, „opět žádám vyškrtnout z celého protokolu všechny výpovědi týkající se identity té zbraně, kterou mi dal svědek. Teď se totiž zdá, že celá výpověď pod přísahou byla založena na výpovědi o skutečnosti, kterou svědek nezná z vlastní zkušenosti.“

„Prokáži spojitost! Prokáži spojitost,“ křičel Hamilton Burger.

„Jak ji prokážete?“ zeptal se soudce Decker.

„Tím, že svědkovu manželku předvolám na svědeckou lavici.“

Soudce Decker zavrtěl hlavou. „Porota bude mít možnost přemýšlet o výpovědi tohoto svědka, pokud se tato výpověď vztahuje k tomu, co svědek dělal. Ale pokud jde o identitu zbraně, kterou dal svědek panu Masonovi, teď se zdá, že celá svědkova výpověď byla založena na skutečnosti, kterou svědek neznal z vlastní zkušenosti a tato část výpovědi bude vyškrtnuta.“

Soudce Decker se obrátil na zmateného státního zástupce. „A nyní, pane žalobce,“ řekl, „soud by vám rád cosi doporučil. Zdá se, že ta kulka byla vypálena z nějaké zbraně, kterou měl v ruce pan Mason. Ta kulka se samozřejmě nevypařila do vzduchu. Je zde přítomen balistický expert, který vypovídal, a jsou zde také expertízy kulek, které byly vypáleny ze zbraně označené jako předmět doličný číslo 30. Soud se domnívá, že by nemělo být obtížné dokázat, zda zbraň, ze které tehdy náhodně či jinak vystřelil pan Perry Mason, byla zbraň označená jako předmět doličný číslo 30 nebo to byla nějaká jiná zbraň.“

„To, bohužel, nemůžeme dokázat.. Vaše Ctihodnosti,“ řekl Hamilton Burger.

„Proč?“

„Protože někdo si tu kulku odnesl jako suvenýr.“

„Nemají policie?“ zeptal se ostře soudce Decker.

„Ne, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Hamilton Burger.

„Dobře, tedy,“ vyštěkl soudce Decker, „nemůžete obžalovanou v tomto případě trestat za nedbalost policie. Rozhodnutí soudu se potvrzuje.“

„Nemám na tohoto svědka žádné další otázky,“ řekl přátelsky Mason.

„Můžete opustit svědeckou lavici,“ řekl soudce Decker. „To je všechno, pane Garvine.“

Garvin byl ve tváři popelavě šedý. Když vycházel ze soudní síně, těsně míjel Perryho Masona. „Za tohle vás zabiju,“ procedil Garvin mezi zuby, když procházel kolem Masona.

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. „Mám na tohoto svědka ještě jednu otázku. Můžete se, prosím, vrátit na svědeckou lavici, pane Garvine?“

Garvin se vrátil.

„Právě jste se chystal opustit soudní síň a když jste mne míjel," řekl Mason, „něco jste mi řekl. Co to bylo?"

„Vaše Ctihodnosti," pravil Hamilton Burger. „Vznáším námitku. Otázka nijak nesouvisí s tímto případem. Ať už jsou osobní svědkovy pocity vůči Perrymu Masonovi jakékoli, v žádném případě nemohou ovlivnit obžalobu. Přiznávám, že mne velmi popuzoval a popuzuje způsob, jakým je veden celý tento hokus pokus."

„Nezatahujte sem své pocity," řekl soudce Decker. „Nevypovídáte na svědecké lavici. Obhajoba má právo dokázat předpojatost svědka."

„Co jste řekl?" zeptal se Mason.

„Řekl jsem, že vás za to zabiju a pánbůh ví, že to udělám!" řval Garvin.

„Je to výhrůžka?" zeptal se Mason.

„To je slib," opět řval Garvin. „Já... „

„Za urážku soudu strávíte dvacet čtyři hodiny ve vězení," vyštěkl soudce Decker. „Soudní síň není to místo, kde byste mohl vyhrožovat tak, jak jste to udělal. Svědek byl dvakrát varován. Uvědomuji si, že tento svědek je pod emočním přetížením, ale za urážku soudu stráví tento svědek dvacet čtyři hodiny ve vězení. Pane soudní zřízenče, vezměte, prosím, tohoto svědka do vazby."

Předstoupil soudní zřízenec a dotkl se Garvinovy paže.

Garvin se napřímil a chvíli to vypadalo, jako když nad sebou úplně ztrácí kontrolu. Pak sklesle následoval soudního zřízence a oba opustili soudní síň.

„Předvolejte Evu Elliotovou," řekl Hamilton Burger.

Jako obvykle byla Eva Elliotová připravena využít všech dramatických aspektů dané situace. Vypadala jako žena, která strávila v salónu krásy hodiny. Pomalu, s obezřelou grácií, se přiblížila až ke svědecké lavici.

„Jaké je vaše zaměstnání?" zeptal se Hamilton Burger.

„Jsem modelka a herečka."

„Jaké bylo vaše zaměstnání dne sedmého října tohoto roku?"

„Byla jsem zaměstnána jako sekretářka u Homera Garvina seniora."

„Jak dlouho jste tam byla zaměstnána?"

„Téměř rok."

„Ptám se vás, zda se sedmého října ve vaší kanceláři stalo něco neobvyklého?"

„Ano, pane."

„Co?"

„Okamžik," řekl soudce Decker. „Zdá se, že ze strany obhajoby nejsou žádné námitky, ale to by mohlo znamenat, že by zde mohla existovat nějaká spojitost. Cokoli se dne sedmého října stalo mimo přítomnost obžalované, nemá žádnou spojitost s tímto případem, pokud nějaký důkaz neprokáže, že obžalovaná souhlasila, neprotestovala nebo z toho nějakým způsobem měla zisk, nebo že se jedná o část skutkové podstaty."

Hamilton Burger řekl: „Chceme přesně prokázat, co ten den pan Garvin dělal. Chceme dokázat, že věděl o určitých věcech a že byl v takovém stavu, že je mohl oznámit obžalované."

Soudce Decker pohlédl na Perryho Masona. „Jsou nějaké námitky?"

„Nemáme námitky," řekl s úsměvem Perry Mason.

„Dobře. Pokračujte a zodpovězte otázku," řekl soudce Decker.

„Co se tedy stalo?" zeptal se Hamilton Burger.

„Pan Garvin mi volal z Las Vegas. Řekl, abych na něj počkala v kanceláři."

„V kolik hodin přijel pan Garvin do kanceláře?"

„Kolem tři čtvrtě na devět, téměř o hodinu dříve než řekl, že přijede. Byl velmi nervózní a odmítl se se mnou bavit až do okamžiku, kdy se vrátil z koupelny, kde si dal sprchu."

„Okamžik," řekl soudce Decker. „Pan Garvin byl předvolán jako svědek obžaloby. Pane žalobce, pokoušíte se teď obvinit svého vlastního svědka?"

„Ten svědek byl zaujatý," řekl Hamilton Burger. „Garvin je zcela jistě spojen s obžalovanou..; to bylo odhaleno v jeho výpovědi."

„Nicméně Garvin byl svědek, kterého předvolala obžaloba.“

„Ze strany obhajoby nejsou žádné námitky,“ řekl Mason.

„Ale měly by být,“ řekl úsečně soudce Decker.

Mason se uctivě sklonil před soudcem, zůstal sedět a nic neříkal.

„Tak tedy dobře,“ řekl soudce Decker a s očividným vypětím se ovládl. „Za těchto okolností, když nejsou námitky, se svědkovi povoluje zodpovědět otázku.“

„Jste si jistá, pokud jde o určení času?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Absolutně jistá,“ odpověděla Eva Elliotová. „Měla jsem vztek, že se mnou zacházel jako s otrokem. Bylo mi jasné, že cokoli mi pan Garvin chtěl říci, mi mohl říci než... „

„Moment,“ přerušil ji soudce Decker. „Vaše myšlenky nejsou důležité, pokud se netýkají tohoto případu. Jednoduše jste tázána, zda jste si jistá oním časem.“

„Jsem si jistá tím časem.“

„Řekl pan Garvin něco o panu Casselmanovi?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano.“

„Kdo byl té otázce přítomen?“

„Jen pan Garvin a já.“

„Co pan Garvin řekl?“

„Řekl: ‚Právě jsem mluvil s mužem, o kterém jsem si jistý, že zabil otce Stephanie Falknerové. Domluvil jsem si s ním schůzku na jedenáct hodin dnes večer'.“

„Pokud pan Garvin potom něco udělal, co to bylo?“

„Svlékl si sako. Všimla jsem si, že v podpažním pouzdře měl revolver. Vyndal ten revolver z pouzdra a položil jej na stůl. Pak odešel do koupelny, aby se osprchoval.“

„Můžete identifikovat zbraň, která byla tehdy v onom pouzdře?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ne, pane, nemohu. Bojím se zbraní. Nepřibližuji se k nim. Ta zbraň vypadala přesně jako zbraň, vedená coby předmět doličný číslo 30.“

„Můžete se ptát,“ řekl Hamilton Burger, když se otočil na Perryho Masona.

„V kolik hodin se to stalo?“ zeptal se Mason.

„Když pan Garvin přišel do kanceláře. Bylo asi tři čtvrtě na devět.“

„Řekl vám, že se právě setkal s Casselmanem?“

„Přesně řekl: Právě jsem mluvil s mužem, o kterém jsem si jistý, že zabil otce Stephanie Falknerové. Domluvil jsem si s ním schůzku na jedenáct hodin dnes večer'.“

„Vy si pamatujete přesná slova pana Garvina?“

„Ano, pamatuji.“

„Ale pan Garvin se nezmínil konkrétně o Casselmanovi?“

„Jistě měl Casselmana na mysli. Řekl... „

„Neptám se vás na to, co měl pan Garvin na mysli. Ptám se vás, zda vyslovil Casselmanovo jméno?“

„Casselmanovo jméno nevyslovil.“

„Nemám další otázky,“ řekl Mason.

Burger pokračoval: „Na svědeckou lavici předvolávám manželku pana Garvina juniora.“

Paní Garvinová, rusovlasá dlouhonohá žena, přikráčela ke svědecké lavici. Působila dojmem klidné osoby. Usmála se na porotu, posadila se, přehodila si nohu přes nohu, jako kdyby chtěla dělat reklamu nylonovým punčochám, a zdvořile se pousmála na státního zástupce.

Hamilton Burger začal: „Jste manželka svědka Homera Garvina juniora, který v tomto případě již vypovídal. Ukáži vám zbraň označenou jako předmět doličný číslo 30 a ptám se vás, zda jste tuto zbraň někdy předtím viděla?“

„To nemohu říci,“ pronesla s úsměvem paní Garvinová. „Viděla jsem zbraň, která vypadala velice podobně, ale já nejsem odborník na střelné zbraně.“

„Kde jste viděla tu zbraň?“

„Manžel ji nechal na nočním stolku.“

„Kdy?“

„V noci sedmého října.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Přibližně v půl jedenácté.“

„Viděla jste tu zbraň osmého října?“

„Ano, pane, viděla.“

„Pokud jste s tou zbraní něco udělala, co to bylo?“

„Telefonovala jsem manželovi do kanceláře, že na nočním stolku nechal revolver.“

„Kdy jste manželovi telefonovala?

„Když jsem vstala a uviděla jsem tam tu zbraň.“

„To bylo, až když váš manžel odešel do kanceláře?“

Paní Garvinová se pousmála a řekla „Pane Burgere, já jsem novomanželka. Snažím se manžela vychovat k samostatnosti. Nechávám ho, aby si připravil snídani a já spím do půl desáté.“

Přítomní v soudní síni se rozesmáli. Smál se i soudce Decker a porota. Přirozenost a duševní rovnováha učinily na všechny očividný dojem.

„Co jste udělala, pokud jde o tu zbraň?“

„Řídila jsem se manželovými instrukcemi. Odnesla jsem mu ji do kanceláře.“

„Kdy?“

„Dne osmého října tohoto roku asi v půl jedenácté dopoledne.“

„Víte, zda ona zbraň byla ta, kterou jsme označili jako Juniorova zbraň', nebo ta zbraň, která je označena jako předmět doličný číslo 30?“

„Ne, pane, to nevím. Všechno, co vím, je, že jsem z nočního stolku mého muže vzala revolver. Nemohu odpřisáhnout ani to, že v té době nebyla uvnitř prázdná nábojnice. Vím, že můj manžel vyndal z kapsy revolver. To bylo v noci sedmého října, kolem půl jedenácté, když se svlékal. Jsem si jistá, že když jsme si lehli, nikdo do naší ložnice nevstoupil. Vím, že jsem dopoledne osmého října vzala z nočního stolku mého manžela onu zbraň a kolem půl jedenácté dopoledne jsem mu ji zanesla do kanceláře. Nic víc nevím.“

„Můžete přistoupit ke křížovému výslechu,“ pravil Hamilton Bur-ger.

Mason se zeptal: „Paní Garvinová, byla jste doma po celý večer dne sedmého října?“

„Ano.“

„Víte, že váš manžel vám dvakrát telefonoval a nikdo se mu neozval?“

„Řekl mi, že to tak bylo.“

„Chcete, aby porota věřila tomu, že jste byla doma, ale nebrala jste telefon?“

„Pane Masone, asi hodinu jsem tvrdě spala.“

„Řekla jste to manželovi?“

„Ne.“

„Proč?“

„Byly to naše líbánky. Manžel se hnal někam za obchodem. Ani nepřišel domů na večeři. Chtěla jsem, aby mu bylo jasné, že se mi takové chování nelíbí. Dalajsem mu najevo, že se mne to dotklo a že jsem trochu naštvaná. Kdyby věděl, že jsem usnula, když jsem na něj čekala, tak by ho to příliš neznepokojilo. Tak jsem mu neřekla, že jsem spala. Myslím, že jsem ho přesvědčila, že vytočil špatné číslo.“

„Dvakrát?“

„Dvakrát.“

„Musela jste ho hodně přesvědčovat?“

„Ano. I když novomanželka je v situaci, kdy přesvědčí manžela trochu snadněji než kdykoli později v manželském životě.“

„Lhala jste manželovi?“

„Ne proboha! Navrhla jsem mu, že mohl vytočit špatné číslo. Manžel se mne neptal, jestli jsem spala a já jsem mu to neřekla.“

„Když se vrátíme zpět k té zbrani, paní Garvinová,“ pokračoval Mason, „odkud víte, že uvnitř nebyla jedna prázdná nábojnice a to v době, kdy jste ji nesla manželovi do kanceláře?“

Paní Garvinová se sladce usmála a odpověděla: „Když jste později, pane Masone, vystřelil do manželova stolu, musely by tam být dvě prázdné nábojnice.“

„Předpokládejme,“ řekl Mason, „že zbraň, kterou mi dal váš manžel, byla ta samá, kterou jste mu přinesla do kanceláře.“

„Pane Masone, žena musí vždy předpokládat, že její manžel je pravdomluvný.“

„To je všechno,“ řekl Mason.

Burgerovým dalším svědkem byla Lorraine Kettleová, hubená šestapadesátiletá vdova, která vypověděla, že bydlí v přízemním bytě domu na Ambrose Apartments. Kettleová spatřila sedmého října ve tři čtvrti na devět ženu, která scházela po zadním schodišti, vedoucím od Casselmanova bytu.

Paní Kettleová řekla, že měla pocit, že ta neznámá žena mohla být zlodějka, a proto paní Kettleová vyšla zadními dveřmi ze svého bytu a sledovala nenápadně tu ženu, jak sama pravila, „z diskrétní vzdálenosti“.

„Byla jste tak blízko, že jste tu ženu poznala?“ zeptal se Burger.

„Ano, byla.“

„Kdo to byl?“

„Žena, která tamhle sedí, obžalovaná Stephanie Falknerová.“

„Co ta žena dělala?“

„Šla k chodníku a pak tam nějaký muž zastavil s autem a zavolal na ni. Ona nasedla do auta a odjeli.“

„Víte, kdo byl ten muž?“

„Právník pan Perry Mason. Tamhle sedí.“

„Můžete přistoupit ke křížovému výslechu,“ vyzval Masona Burger.

„Co vás přimělo k tomu, že jste sledovala zadní schodiště od Casselmanova bytu?“

„Předtím j sem viděla, jak tam j de dovnitř nějaká mladá žena. Tentokrát jsem byla rozhodnutá stěžovat si.“

„Chcete říci, že jste viděla obžalovanou, jak jde předtím do bytu?“

„Nemohu odpřisáhnout, že to byla ona.“

„Máte na mysli dřívější dobu, než byl sedmý říjen?“

„Ano.“

„A vídávala jste ženy, jak odcházejí z onoho bytu zadními dveřmi?“

„Nemohu odpřisáhnout, že jsem viděla víc jak jednu ženu.“

„Sledoval jste tu ženu, která opustila dům dne sedmého října?“

„Ano, sledovala jsem obžalovanou.“

„Proč jste ji sledovala?“

„Chtěla jsem vědět, kdo to je.“

„To byl jediný důvod?“

„Ano.“

„Měla jste v úmyslu sledovat ji z takové vzdálenosti, abyste šiji dobře prohlédla?“

„Ano.“

„A pak jste se chystala vrátit domů?“

„Ano.“

„Sledovala jste obžalovanou, když nasedla do auta?“

„Ano.“

„Pak tedy, podle vlastní výpovědi, jste si obžalovanou pořádně neprohlédla. Je to tak?“

„Dobře jsem ji viděla.“

„Ale řekla jste, že jste měla v úmyslu vrátit se domů, jakmile si dotyčnou pořádně prohlédnete. Nicméně tehdy jste tak neučinila.“

„Tedy... chtěla jsem šiji prohlédnout zblízka, ale jsem si docela jistá, že to byla ona.“

„Docela jistá?“

„Ano.“

„A kdyby dotyčná nenastoupila do toho automobilu, sledovala byste ji dále?“ „Myslím, že ano.“

„To je všechno," řekl s úsměvem Mason.

„To je naše kauza. Vaše Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger.

Soudce Decker se zamračil.

„Obhajoba žádá, aby soud dal porotě pokyn k vynesení rozsudku neviny," řekl Mason. „Svědecké výpovědi se v současné době jeví spíše jako hypotéza a podezření."

„Soud si nepřeje nijak komentovat svědecké výpovědi. V tomto okamžiku soud trvá na zamítnutí návrhu. Poté, co obhajoba předloží svoji kauzu, bude otázka důkazů v rukou poroty. V současné době a díky tomuto návrhu soud musí přijmout všechny svědecké výpovědi takové, jaké jsou, pokud se týkají obžaloby. Soud nekomentuje onu svědeckou výpověď jinak, než že oznamuje, že návrh se zamítá.

Soud oznamuje, že se blíží hodina poledního odročení. Soud vyhlašuje přestávku do dvou hodin. Tento čas může obhajoba využít ve prospěch své kauzy.

Během této doby bude mít porota na paměti poučení soudu, že o této kauze nesmí nikdo hovořit v její přítomnosti, nebude sestavovat nebo vyjadřovat své názory až do doby, kdy jí bude případ definitivně postoupen k projednání.

Soud se odročuje."

Mason se otočil k Stephanii Falknerové. „Stephanie," řekl, „budete muset předstoupit na svědeckou lavici. Musíte popřít, že jste zabila George Casselmana."

Stephanie zavrtěla hlavou. „Nebudu vypovídat na svědecké lavici."

„Musíte. Pokud to neuděláte, obviní vás z vraždy. Pokud jde o vaši výpověď, musíme do ní nějakým způsobem zamotat smrt vašeho otce. Porota pak nevynese rozsudek smrti, ale shledá vás vinnou. Uvede fakt, že jste měla na botě krev, a fakt, že otisk podpatku je podobný tomu vašemu... „ „Je mi líto, pane Masone. Já nepůjdu vypovídat na svědeckou lavici."

„Proč?" zeptal se Mason. „Existuje ve vaší minulosti něco, čeho se bojíte a co by mohli vytáhnout? Byla jste obviněna z nějakého těžkého zločinu?"

Stephanie zavrtěla hlavou. „Byla jste z něčeho obviněna?" ptal se Mason.

„Pane Masone, neřeknu vám nic jiného, než že nebudu vypovídat na svědecké lavici. Mohou udělat, co chtějí, ale na svědeckou lavici mne nedostanou."

Mason zasmušile řekl: „Stephanie, to nemůžete udělat. Já vás jako svědka předvolám na svědeckou lavici."

„Pokud to uděláte, tak se jednoduše nehnu ze židle."

„Dobře," řekl jí Mason, „to je lepší než nic. Přinejmenším budu mít aspoň něco, co budu obhajovat."

„Je čas, abyste šla, slečno Falknerová," řekl soudní zřízenec.

19.

Mason, Della Streetová a Paul Drake obědvali v ponuré jídelně malé soukromé restaurace nedaleko soudu.

Byli zrovna uprostřed oběda, když kdosi zaklepal na dveře jídelny v rytmu stakata. Za chvíli se objevila Gertie, Masonova druhá sekretářka. Byla velmi vzrušená.

„Pane Masone! Pane Masone!" vydechla, „do kanceláře přišla Marie Barlowová. Pane bože! To je kolos! Ona snad čeká trojčata. Už by vůbec neměla vycházet. Řekla jsem jí... Varovala jsem ji... „

„Počkejte, Gertie. Uklidněte se. Co se děje?"

„Marie byla v Garvinově kanceláři. Snažila se dát do pořádku registratury, a tak se taky podívala dozadu do zásuvky jedné registratury, kde byly uloženy staré případy... prostě věci staré deset let."

„Dobře," vyzvídal Mason, „a co našla?"

Gertie ztišila hlas. „Zakrvácené ručníky, které tam pan Garvin nechal v noc oné vraždy."

„Cože?"

„No jo. Ručníky jsou suché a na nich je zaschlá krev. A ty ručníky jsou označeny jménem Amrose Apartment. Ty ručníky tam byly schované a Marie se bála - nechce, aby o tom někdo věděl. Chtěla, abych vás vyhledala, řekla vám to a zeptala se vás, co má dělat. Je vůči panu Garvinovi

loajální, ale nemůže prostě s klidem sedět v jeho kanceláři, když tam našla takovou věc. Prostě nemůže dopustit, aby Stephanie Falknerová šla do vězení.

Marie si myslela, že by možná mohla počkat, až jak se celý případ vyvine. Pak by teprve ty ručníky mohla najít a vy byste mohl na základě nově objevených důkazů navrhnout nový proces. Ale to by asi nebylo to pravé. Chudák Marie je z toho celá vedle. Ona... „

„Dobře, Gertie," řekl Mason, „uklidněte se, sedněte si a dejte si kávu."

„Pane bože! Já mám tak strašný vztek, pane Masone. Teď už je to jasné. Homer Garvin opravdu zavraždil George Casselmana a Stephanie Falknerová to ví. A protože je do Garvina zamilovaná, nebude svědčit... „

„Hej! Počkejte! Moment!" přerušil ji Mason. „Ty vaše bláznivé, romantické představy mi vnukly nápad! Tuším dobrý nápad!"

Della Streetová se s varováním v očích podívala na Perryho Masona. „Gertie má spoustu bláznivých nápadů. Dejte jí knoflík a ona k němu

přišije romantickou vestu."

Perry Mason začal přecházet po místnosti. „Nechte toho!" řekl. „Je to otřepané. Je to dělané na efekt. Ale zcela jistě to překvapí státního zástupce a to je to jediné, co mohu udělat."

Gertie se otočila k Paulu Drakeovi: „A z vaší kanceláře vám vzkazují, že se máte ihned ozvat. Je to velmi důležité."

Paul Drake požádal o přenosný telefon. Mason stále přecházel po místnosti.

„Co máte v úmyslu?"

„Předvolám Stephanii Falknerovoujako svědka obhajoby na svědeckou lavici. Ona odmítne. Budu se s ní přít. U soudu bude scéna. Nařídím Stephanii, aby předstoupila na svědeckou lavici. Ona odmítne. Pak kauzu odložím. Potom pronesu bouřlivou řeč o tom, že Stephanie Falknerová miluje muže, o kterém ví, že zabil George Casselmana, že - Moment! Moment, Dello! Už to mám! Mám to," řekl Mason, když rychle luskal prsty.

„Co máte?" zeptala se Della Streetová.

Mason se smál. „Nemohou najít tu kulku, co jsem vypálil do stolu v Garvinově kanceláři. Mám to, Dello! Mám to! Použijeme ty zakrvácené ručníky."

„Pokračujte," řekla Della. „Co se chystáte udělat?"

Paul Drake měl u ucha přenosný telefon, druhé ucho si zacpal ukazováčkem. „Nedělejte takový kravál. Z kanceláře se mne snaží sehnat kvůli něčemu důležitému."

Mason řekl: „Dello, prohlašuji, že Garvin junior odnesl do bytu Stephanie Falknerové zbraň, ktrou jsme označili jako Juniorova zbraň'. Mezitím Stephanie Falknerová zjistila, že zbraň, kterou jsme označili jako ‚zbraň z pouzdra', tedy zbraň, kterou Stephanii zanechal Homer Garvin senior, má v bubínku jednu prázdnou nábojnici. To Stephanii přesvědčilo, že Homer Garvin senior zavraždil Casselmana. A tak místo, aby juniorovu zbraň nechala ležet na stole, kam ji předtím junior položil, rychle ji vzala a někde ji v bytě schovala. Pak vzala .zbraň z pouzdra', tedy tu zbraň, kterou jí noc předtím dal Homer Garvin senior, tu zbraň s prázdnou nábojnicí, a položila ji na stůl přesně tak, jak tam předtím ležela zbraň juniora.

A to je, panebože, to, co Stephanie udělala!

Tak nám nakonec, Dello, jeden revolver chybí. Homer Garvin senior dal Stephanii noc před vraždou zbraň, kterou jsme označili jako ‚zbraň z pouzdra'. Homer Garvin junior dal Stephanii na mé doporučení následující den svoji zbraň, tedy Juniorovu zbraň'. Policie prohledala Stepha-niin byt, ale našla pouze jednu zbraň. Jakmile našli jednu zbraň, skončili s hledáním.

U čerta! Celý ten případ zamotám chybějící zbraní, předložím Gertiinu romantickou teorii, porotě předložím smršť nových argumentů, budu žádat, aby soud mé klientce nařídil předstoupit na svědeckou lavici... Kruci!

Znovu předvolám k výslechu seržanta Holcomba. Poukáži na to, že když v bytě Stephanie Falknerové nalezl jednu zbraň, měl ji nechat prověřit v balistickém oddělení. Když pak seržant zjistil, že to byla vražedná zbraň, byl tak nadšený, že se až do devátého října nevrátil do Stephaniina bytu, aby ho prohledal.

Je jasné, co Stephanie udělala. Jakmile Garvin junior vyšel ze dveří, položila na stůl .zbraň z pouzdra' a juniorovy zbraně' se zbavila. Do doby, než policie přišla podruhé prohledat její byt, měla Stephanie nepřeberné množství možností umístit juniorovu zbraň' na takové místo, kde ji policie nebude schopna nalézt.

To je jediné logické vysvětlení. Stephanie si myslela, že Garvin senior zavraždil Casselmana, a proto zaměnila zbraně.

Vím, že se Garvin sešel s Casselmanem asi ve čtvrt na devět. Musel Casselmana zastřelit v sebeobraně. Když pak v půl deváté přišla Stephanie, našla mrtvého Casselmana. Šlápla do krve - vyšla zadními dveřmi - u čerta! Dello, Stephanie viděla Garvina, jak autem odjížděl od Casselmanova bytu. Ona věděla, že Garvin se s Casselmanem setkal. Všechno do sebe zapadá. Policie zpackala vyšetřování. Stephanie byla ta osoba, která zaměnila zbraně!

Dello, byl jsem vůči té záměně zbraní úplně slepý. Jak to, že mne to nenapadlo dřív? Chodili jsme kolem těch zbraní kolem dokola a vůbec nikoho nenapadlo, že celý ten případ je založen najedno chybějící zbrani, kterou policie nenašla.“

„Dobře,“ pravila zamyšleně Della Streetová, „pokud celý ten případ předložíte porotě s takovým nadšením, jaké z vás čiší teď, máte vyhráno, šéfe.“

„Vyhrát to!“ vykřikl Mason. „Nejhorší ale bude, když porota bude nerozhodná. Nesoudí ji za to, že... Gertie, Bůh vám žehnej za vaše romantické snění za bílého dne, za nadsazování stop! Jakmile se dnes odpoledne dostaneme od soudu, koupím vám kopec cukroví.“

„Ale pane Masone,“ řekla Gertie, „žádné cukrovinky, prosím. Já... tenhle týden držím dietu.“

„Kvantum chutných čokoládových pralinek!“ usmál se Mason. „Dostanete obrovskou bonboniéru!“

„Když jinak nedáte,“ vydechla Gertie.

Paul Drake zavěsil telefon a řekl: „Moment, Perry, počkej! Po celém městě hledám tu tiskárnu, co vytiskla hlavičky účtů Nejlepší elektrárenské a instalatérské opravárenské společnosti Eureka. Včera večer začali moji lidé prověřovat tiskárny v Las Vegas. Našli jsme tu, která ty hlavičky udělala. Udělali je na objednávku muže, který platil v hotovosti. Naneštěstí nemůžeme sehnat žádný popis toho muže. Ta zakázka byla vyřízena téměř před rokem. V té tiskárně si to prostě nemohou pamatovat.“

Mason luskal prsty. „Nevadí, Paule, předložím ten Gertiin bláznivý, romantický nápad. Konec konců, proč by Stephanie nemohla zaměnit ty zbraně?“

Drake se podíval na hodinky. „Neslyšel jsem úplně všechno z toho, cos říkal. Byl jsem příliš zaujatý tím telefonátem. Ale pokud chcete být ve dvě u soudu, měli byste dokončit oběd.“

Mason se otočil ke Gertie. „Kde je teď Marie?“

„Čeká ve vaší soukromé kanceláři.“

„Má s sebou ty ručníky?“

„Ano.“

„Řekněte jí, ať ty ručníky zabalí a přinese mi je k soudu. Budu protahovat jednání, dokud nepřijde.“

„Pane Masone, ona nepřijde k soudu, kde jsou davy lidí. Vždyť ona je hotový kolos! Vypadá to, že by mohla začít rodit každou chvíli.“

„Marie udělá, cokoli jí řekneme,“ pravil Mason. „Její vzhled nám jen pomůže. V okamžiku, kdy vstoupí do soudní síně, každý se na ni podívá. Řekněte jí, aby došla k mému stolu a podala mi ten balíček s ručníky.“

„Ale jak chcete protahovat jednání až do chvíle, kdy Marie přijde?“ zeptala se Della Streetová.

„Běžte,“ řekl Mason Gertie. „Nějak to jednání protáhnu. Předvolám znovu posledního svědka k doplňujícímu křížovému výslechu.

Na něco přijdu. Tak už jděte.“

Gertie rychle opustila restauraci.

Mason se posadil k jídlu, ale byl příliš vzrušený, než aby mohl jíst. „Jak je to vypočítané na efekt!“ pravil Mason. „Taková dokonalá staro-módní teorie. A nejlepší na tom je, že státní zástupce

ji nemůže vyvrátit. A konec konců, v případě vedlejších důkazů musí být důkaz tak přesvědčivý, že vyvrátí každou rozumnou hypotézu, kromě hypotézy viny.“

„Jaká hypotéza je rozumná?“ zeptal se skepticky Drake.

„V okamžiku, kdy dokončím vyšperkování té hypotézy, bude vypadat jako čtrnáctikarátové zlato!“

„Dobře,“ řekl Paul Drake, když se podíval na hodinky. „Říká se, že soudce vždy ostře zakročí proti právníkům, kteří se včas nedostaví k soudu.“

Mason přikývl. Na stole nechal šek, který více než dostatečně kryl účet za oběd. Pak sešel po schodech na ulici.

„Dello, znovu předvolám Evu Elliotovou. Kdybych předvolal kohokoli jiného, vypadalo by to, že hraji o čas. Eva Elliotová je jediný svědek, na kterého opravdu něco mám. Budu na ni pouštět hrůzu ohledně těch účtů, které proplácela.“

„Ale bude to náležitý křížový výslech?“ zeptala se Della Streetová.

„Nebude,“ odpověděl Mason, „ale poté, co položím tucty otázek, porotě bude můj úmysl zřejmý. Soudce Decker bude vzteklý jako pes. Burger bude řvát. Pak mohu se všemi těmi důvody, námitkami a tím povykem protahovat jednání tak dlouho, dokud nepřijde Marie s těmi ručníky. Pak zaskočím porotu teorií o zaměněných zbraních a prohlásím, že je to mnohem rozumnější hypotéza než ta ohledně viny. Dello, mezi porotou vyvoláme paniku. Předvolám Marii na svědeckou lavici. To bude cirkus!“

„Víte,“ pronesla Della Streetová, „na té vaší teorii opravdu něco je. Stephanie Falknerová si mohla myslet, že Homer Garvin zavraždil Cas-selmana. Ona mohlazaměnit zbraně, mohla schovat tu, kterou jsme označili jako Juniorova zbraň' a mohla ji nahradit tou, kterou jsme označili jako ‚zbraň z pouzdra', tedy vražednou zbraní, kterou položila na stejné místo na stole. Musela to udělat.“

„Bravo!“ zajásal Mason. „Snažím se vás přesvědčit a vy jste přitom skeptik, Dello. Když jsem přesvědčil vás, určitě přesvědčím alespoň jednoho nebo dva členy poroty, aby se na případ dívali mýma očima.“

„Pamatujete se na to, že Hamilton Burger má závěrečný argument,“ varovala Della Streetová.

„Pokud bude polemizovat o onom bodu,“ řekl Mason, „bude jednoduše tápat kolem v právnických plovoucích pískách. Byly pouze dvě zbraně. On sám nikdy nenašel tu druhou. A protože ji dosud nenašel, nemůže vyvrátit tvrzení, že Stephanie Falknerová, zoufale zamilovaná do Homera Garvina, se ho snažila krýt a zaměnila zbraně. Burger bude souhlasit, aby Stephanie byla obviněna z toho, že chránila muže, kterého milovala.“

„No dobře,“ konstatovala Della Streetová, „vypadá to, že zažijeme pěkné divadlo a - k čertu, Stephanie to musela udělat.“

„Samozřejmě, že to udělala,“ pravil Mason. „A to je taky důvod, proč nechce vypovídat na svědecké lavici.“

20.

Soudce Decker začal: „Pánové, považuji za prokázané, že všichni porotci a obžalovaná jsou přítomni.“

„Ano, to je dokázáno,“ řekl Mason.

„Obhajoba bude pokračovat v tomto případu.“

„Pokud váženy soud dovolí,“ pravil Mason, „moji pozornost upoutaly určité skutečnosti, na jejichž základě si dovoluji položit doplňující otázky jednomu ze svědků obžaloby.“

„Námitka,“ řekl Hamilton Burger. „Obžaloba v tomto případě ukončila svoji činnost a důkazy jsou uzavřeny.“

„Kterého svědka chcete vyslechnout?“ zeptal se soudce Decker Masona.

„Evu Elliotovou.“

„Žádosti obhajoby se vyhovuje. Případ je znovu otevřen. Eva Elliotová znovu předstoupí na svědeckou lavici a podrobí se křížovému výslechu,“ rozhodl soudce Decker.

Eva Elliotová byla opět předvolána na svědeckou lavici. Mason pohlédl na své náramkové hodinky a v duchu rychle kalkuloval s časem.

Eva Elliotová se usadila na svědecké lavici. Vypadala jako hvězda filmového plátna.

Mason řekl: „Mám pouze jednu či dvě otázky, slečno Elliotová. Než jste začala pracovat pro pana Garvina, měla jste už nějaké sekretářské zkušenosti?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Tohle není příslušný křížový výslech,“ řekl Hamilton Burger.

„Námitka se připouští,“ řekl soudce Decker.

„Bylo součástí vašich sekretářských povinností připravovat šeky k proplacení účtů různých podnikatelských činností pana Garvina?“

„Ano.“

„Zpravidla jste na stroji vyplnila podle účtů šeky a ty potom pan Garvin podepsal. Je to tak?“

„Ano, pane.“

„Jak jste ty účty kontrolovala?“ zeptal se Mason.

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Tohle není příslušný křížový výslech,“ řekl Hamilton Burger.

„Námitka se připouští,“ vybafnul soudce Decker.

„Není fakt,“ zeptal se Mason, „že v době, kdy jste pracovala u pana Garvina, jste připravila a nechala jste podepsat několik šeků na celkovou sumu několika set dolarů, které byly určeny pro Nejlepší elektrárenskou a instalatérskou opravárenskou společnost se sídlem na Chatham číslo 1397, a pro společnost Eureka se sídlem tamtéž? Není pravda, že na uvedené adrese neexistovaly žádné takové firmy a že těm firmám nebyly nikdy zadány žádné objednávky?“

„Moment! Moment!“ vykřikoval Hamilton Burger. „Vaše Ctihodnosti, tohle přece vůbec nesouvisí s naší kauzou. Tohle není příslušný křížový výslech. To je nepřípustné, irelevantní a nepodstatné.“

„Na první pohled by se mohlo zdát, že se otázky netýkají této kauzy,“ pravil soudce Decker. „Obhájce by měl přesvědčit soud, že má v úmyslu prokázat spojitost otázek s případem a soud posoudí, zda se jedná o otázky předpojaté.“

„Moje další otázka na svědkyni,“ řekl Mason, „se bude týkat toho, zda osoba, která posílala zmíněné účty, nebyla v kompletu se svědkyní a zda svědkyně nebyla vůči svému dřívějšímu zaměstnavateli panu Garvinovi předpojatá, protože měla strach, že její zpronevěry vyjdou najevo.“

Soudce Decker se zamračil. „Myslím, že otázku povolím,“ pravil. „Je to spíše technický, právní bod, jehož prostřednictvím může být důkaz, který je jinak vedlejší, zaveden do případu. Pouhý pohled do tváře svědkyně napovídá, zeje zde něco, co je... „

Eva Elliotová přerušila soudce Deckera. „Vaše Ctihodnosti, přísahám, že jsem z toho nevzala ani cent. Pan Casselman mi slíbil...“ Zarazila se.

„Pokračujte,“ řekl soudce Decker.

„Nemyslím, že svědkyni by mělo být povoleno dobrovolné zveřejnění prohlášení,“ pravil Hamilton Burger. „Tohle je velmi technický bod. Je to věc, která je sem zatažena za účelem zdiskreditování svědkyně, o jejíž skutečné výpovědi se nepochybuje a která pod přísahou vypovídala o faktech, která jsou nepopiratelná.“

„Zatím jsou nepopiratelná,“ pravil soudce Decker, „ale obhajoba dosud nepředložila svůj ucelený výklad. Prosím, aby se svědkyně laskavě uklidnila. Slečno Elliotová, zmínila jste Casselmanovo jméno.“

Eva Elliotová začala plakat. „Slíbil mi, že mne zaměstná ve svém novém hotelu jako varietní umělkyni. Lhal. Nemohl to splnit. Slíbil mi varietní program...“

Otevřely se dveře soudní síně. Marie Barlowová, prokazatelně v posledním stádiu těhotenství, pomalými kroky procházela soudní síň. V ruce držela balíček.

Soudce Decker se na ni podíval. Vzbudila pozornost i poroty a ostatních v soudní síni.

Marie Barlowová došla k mahagonové přepážce, která rozdělovala soudní síň, a podala balíček Perrymu Masonovi.

Mason uchopil balíček do ruky a obrátil se ke svědkyni.

Pomalu, dramaticky strhl z balíčku papír a vytáhl zakrvácené ručníky.

„Slečno Elliotová," řekl Mason, „poté, co jste zastřelila George Cassel-mana, setřela jste těmito ručníky krev a pak jste ty ručníky dala do své kabely. Schovala jste to vzadu v registratuře v kanceláři pana Garvina. Pak jste vyměnila‚zbraň z trezoru', kterou jste použila při vraždě, za .zbraň z pouzdra', kterou jste vzala z podpažního pouzdra pana Garvina v době, kdy byl pan Garvin v koupelně. ‚Zbraň z pouzdra' jste pak dala zpět do trezoru. Bylo to tak?"

Eva Elliotová se postavila, ale pak se zhroutila zpět na svědeckou lavici.

„Udělala jsem to v sebeobraně," vzlykala, „když jsem zjistila, co udělal, já...já..."

„Moment! Moment!" křičel Hamilton Burger. „Celý případ se teď jeví jako dobře nazkoušený a pečlivě připravený pokus o zmatení poroty."

Mason se vrátil na své místo za stolem obhajoby a zakřenil se na Hamiltona Burgera.

„To je všechno, pane Burgere," řekl Mason. „Zbytek případu je váš, pokud si přejete. Obhajoba nebude předkládat žádné důkazy."

„Máte nějaké další otázky na tuto svědkyni?" zeptal se soudce Decker.

Hamilton Burger chvíli nerozhodně seděl. „Rád bych soud požádal o třicetiminutovou přestávku," pravil, „možná, že obžaloba... „

„Máte nějaké otázky na tuto svědkyni?" zeptal se soudce Decker.

„Ne, Vaše Ctihodnosti."

Soudce Decker pohlédl na Perryho Masona. „Je obhajoba proti žádosti o třicetiminutovou přestávku ze strany státního zástupce?"

„Obhajoba je proti této žádostí," pravil Mason. „Obhajoba nemá v úmyslu předkládat žádné další důkazy. Rádi bychom začali s polemikou, abychom dnes večer mohli předstoupit před porotu."

„Dobře tedy," řekl soudce Decker. „Pokračujte ve vaší kauze, pane žalobce."

„To je z naší strany vše, už jsme skončili."

„Obhajoba nemá v úmyslu předkládat žádné další důkazy," pravil Perry Mason.

Soudce Decker se podíval dolů na Evu Elliotovou. „Navzdory tomu, že je to velice neregulérní, soud není spokojen s tím, jak je celý případ vyřízen. Slečno Elliotová, zavraždila jste George Casselmana?"

„Zastřelila jsem ho," odpověděla Eva Elliotová. „Z trezoru pana Garvina jsem vzala zbraň, chtěla jsem Casselmana postrašit. On se mě pokusil uškrtit. Snažil se mi zlomit vaz. Najednou mi před očima všechno zčernalo. Pak jsem uslyšela nějakou ránu... a zase jsem mohla dýchat."

„A s kterou zbraní jste se snažila Casselmana zastrašit?"

„Zbraní, kterou jsem vzala z trezoru pana Garvina už dřív onoho odpoledne."

„A co jste udělala s tou zbraní?"

„Když se pan Garvin sprchoval, dala jsem tu zbraň do jeho podpažního pouzdra. Pak jsem tu druhou zbraň, tu, která byla v onom podpažním pouzdře, dala do trezoru."

Soudce Decker nad tím vším zamračeně přemýšlel.

„Soud považuje za nutné vyhlásit šestiminutovou přestávku," pravil soudce Decker. „Fakt, že tato svědkyně byla předvolána obžalobou, by se mohl jevit tak, že obžaloba je vázána výpovědí svědkyně."

„Vaše Ctihodnosti," pravil Hamilton Burger, „nechceme být vázáni výpovědí této svědkyně dokud nezjistíme, co se v poledne stalo, jaké podněty působily na svědkyni, jaké tady bylo sehráno divadlos těmi tak zvaně zakrvácenými ručníky."

„Soud nezajímají vaše pocity k tomuto případu," řekl soudce Decker. „Soud zajímá uplatňování práva. Tohle je velmi mimořádná situace. Soud vyhlašuje hodinovou přestávku. V závěru přestávky soud projedná návrh dát porotě pokyn vynést osvobozující rozsudek v případu vedeném proti obžalované."

21.

Perry Mason, Della Streetová, Homer Garvin, Paul Drake a Stephanie

Falknerová seděli kolem stolu v Masonově právnické knihovně. Na stole byla láhev whisky, sifon, velká nádoba s ledem a sklenice.

Mason se obrátil na Stephanii Falknerovou: „Měla jste mi to říct.“

„Nemělajsem v úmyslu komukoli to říkat, pane Masone. Viděla jsem Homera, jako odjížděl od domu George Casselmana. Homer mne neviděl. Později, když mi dal revolver a já zjistila, že uvnitř je prázdná nábojnice, myslela jsem, že vím, co se stalo.

Když jste pak zařídil, aby mi junior dal zbraň - byla jsem rozhodnutá v případě, že mne policie požádá, abych jim předložila zbraň, kterou označují jako .zbraň z pouzdra', tedy tu zbraň, kterou mi dal Homer Garvin, předložitjim Juniorovu zbraň', tedy tu zbraň, kterou mi dal Garvin junior. Myslela jsem si, jak jsem chytrá, pokud jde o tu záměnu, a že policie najde vraždenou zbraň na tom místě, kde, jak junior pod přísahou vypoví, mi nechal zbraň označenou jako Juniorova zbraň'.

Tu juniorovu zbraň' jsem shrábla se stolu, jakmile jste opustili můj byt, a v kuchyni jsem ji hodila do sáčku s moukou. Později jsem ten sáček vzala s sebou ven, a když jsem šla kolem stavební parcely, hodila jsem jej do mokrého cementu, který právě lili do nějakých forem.“

Homer Garvin se usmál: „Nevěděl jsem, Stephanie, že jste mne tu noc viděla v onom činžáku. Šel jsem nahoru, abych Casselmanovi řekl, že si to s ním chci rozdat. Řekl mi, že má za deset minut důležitou schůzku a že mne jednoduše nemůže přijmout. V té době už Eva Elliotová musela být uvnitř. Řekl jsem mu, že se vrátím v jedenáct hodin a že si to s ním vyřídím.“

Mason pravil: „Eva Elliotová musela být ta osoba, která telefonovala, když jsem byl u Casselmana a která mu oznámila, že jde rovnou nahoru. A to Casselmana znepokojilo. Žádal dvouminutový odklad. To dokazuje, že Eva telefonovala z blízkého telefonu. Vyšel jsem ven předními dveřmi a sledoval přední část domu, ale neviděl jsem nikoho vejít. Fakt, že jsem věděl, že má někdo přijít, ale nikoho jsem neviděl, mne měl upozornit, že osoba, která vešla do domu, musela použít zadní schodiště.“

„Tak teď už víme, jak to všechno bylo,“ řekl Garvin. „Eva Elliotová vešla zadními dveřmi. Casselman ji už dříve přesvědčil, aby vyplňovala šeky na falešné účty. Za to jí slíbil velkou roli ve varietním programu v jeho novém motelu. Slíbil jí smlouvy s televizí. Byla ochotná udělat cokoli, jen aby se stala velkou herečkou. Eva nebyla obětí nedostatku sekretářských zkušeností. Záměrně získávala pro Casselmana peníze. Pak nějak přišla na to, že Casselman ji chce podvést.“

Stephanie dále vyprávěla: „Nějaká žena mi přidržela otevřené venkovní dveře. Šla jsem nahoru ke Casselmanovu bytu a zazvonila. Nic se nedělo. Vzala jsem za knoflík dveří. Bylo odemčeno. Otevřela jsem dveře a vešla dovnitř. Ležel tam mrtvý George Casselman. Já... nevěděla jsem, co mám dělat. Najednou jsem zjistila, že stojím v kaluži krve a zpanikařila jsem. Šla jsem do koupelny a pokoušela jsem se smýt z boty krev. Poklekla jsem, abych zjistila, jestli je Casselman mrtvý. A tak jsem měla krev i na rukou. Myla jsem se a myla a nakonec jsem odešla po zadním schodišti.

Protože jsem myslela, že Casselmana zabil určitě Homer, nic jsem neřekla. Věděla jsem, že není mojí povinností převracet dané důkazy.“

Homer Garvin se na Stephanii zamyšleně podíval. „Tak jste raději přijala obvinění z vraždy prvního stupně, než abyste mne do toho zapletla?“

Stephanie odpověděla: „Vy jste měl mluvit. Poté, co jste si začal myslet, že jsem spáchala tu vraždu, snažil jste se záměrně strkat hlavu do oprátky, abyste tak zachránil moji.“

Najednou oba smíchy vyprskli.

„Dobře,“ řekl Garvin, „promluvme si o tom později. Zatím si, pane Masone, promluvíme o účtech.“

Garvin vyndal šekovou knížku, podepsal jeden šek a nevyplněný jej přes stůl podal Masonovi. „Vyplňte si ten šek a nijak při tom nešetřete.“

Zazvonil telefon. Della Streetová ho zvedla a odpověděla. „Okamžik, prosím.“

Obrátila se k Masonovi. „Máme na telefonu juniora. Říká, že je mu moc líto, že se neovládl. Říká, že sníží o šest set dolarů cenu toho sportovního autíčka, které jste řídil, když jste ho tehdy vezl ke Stephanii.“

Mason se zakřenil, zvedl se stolu nevyplněný šek s Garvinovým podpisem a řekl:

„Dello, řekněte mu, ať mi zavolá později. Myslím, že spolu uděláme obchod.“